

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 57
10 d'abril de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 30, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre la inserció laboral de les persones amb més dificultats (tram. 300-00159/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 300-00156/10) p. 8

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00051/10) p. 13

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de la transició cap a la reforma horària (tram. 252-00013/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats d'escolarització i d'equipaments educatius (tram. 302-00141/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions per a potenciar el teixit productiu per mitjà del Barcelona Mobile World Capital (tram. 302-00142/10) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport sanitari (tram. 302-00143/10) p. 41

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives (tram. 302-00144/10) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització del dret a decidir i de la consulta sobre el futur polític de Catalunya (tram. 302-00145/10) p. 57

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els criteris d'elaboració i difusió de les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió (tram. 302-00147/10) p. 63

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Programa de desenvolupament rural de Catalunya (tram. 302-00146/10) p. 70

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 30.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Ensenyament, de Salut, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Interpellació

al Govern sobre la inserció laboral
de les persones amb més dificultats
(tram. 300-00159/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la inserció laboral de les persones amb més dificultats, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació, el que vol és obrir un debat sobre aquelles persones que estan en situació d'atur i que estan en una situació de més difícil inserció, perquè si bé som coneixedors que es produeix un cert canvi de tendència en el mercat laboral també és cert que la durada de la crisi deixa moltes persones en una situació que després d'anys d'atur, després d'esgotar prestacions, cada cop és més difícil.

De fet, les dades del mes de març de l'atur registrat ens parlen d'una reducció de 5000 persones a les llistes de l'atur. Amb la propera EPA sabrem si aquesta reducció té una part molt important de falta de confiança en els sistemes d'ocupació públics o és realment recuperació d'activitat econòmica. Si la comparem amb el conjunt de l'Estat, és una baixada de l'atur important. Al conjunt de l'Estat la reducció interanual ha estat de 240.000 persones de llistes d'atur registrat; a Catalunya, de 40.000. Una forma de mirar-ho és l'evolució de la seguretat social, com vostès saben, i hem vist un increment aquest mes de març de 18.000 persones a les altes a la seguretat social de règim ordinari, al costat d'una pujada al conjunt de l'Estat de 80.000. La interanual també ha evolucionat positivament, però encara amb unes xifres molt –molt– petites. És a dir, tenim un increment del nombre de persones a la seguretat social del 0,70 per cent respecte a l'any anterior.

Però, és clar, com dèiem abans, aquesta durada de la crisi, aquesta llarga durada de l'estada a l'atur de moltes i moltes persones, ens situa en unes taxes de cobertura cada mes que passa més baixes. De fet, si comptem totes les prestacions –les contributives, els

subsidis, les rendes actives d'inserció, subsidis agraris de tota mena–, tenim en aquests moments que els nostres aturats registrats –hi insisteixo, perquè si ho comparéssim respecte al total d'aturats de l'EPA encara seria molt més baix– tenen un 63,5 per cent de cobertura. Però el que és molt preocupant és que aquesta cobertura del mes de febrer, que és la darrera que tenim, o el que tinc jo en aquest moment, és un punt i mig més baixa que la del mes de gener. Això vol dir que en un mes 9.000 persones s'han quedat sense cobrar re, han passat de cobrar alguna cosa a no cobrar re. Nou mil persones menys.

Pel que fa a la cobertura de l'atur, es produeix una cosa semblant. A la cobertura de la prestació contributiva..., dels aturats que tenim registrats només un 31,3 per cent cobra alguna prestació contributiva, alguna prestació de subsidi d'atur, que és un punt i mig menys que el mes anterior. Per tant, cada mes que passa, i això ho hem anat observant els darrers mesos, un punt, un punt i mig, més o menys, d'aquest ordre de reducció de la cobertura. I això vol dir dues coses, no? Això vol dir que si bé la sortida..., a tornar a crear llocs de treball s'hi arriba molt lentament, el que sí que s'observa també és que la situació de la gent que fa més temps que hi és és cada vegada més complicada.

Analitzem algun d'aquests col·lectius amb dificultats, perquè és l'objecte d'aquesta interpellació centrar l'atenció, d'aquest Parlament, però sobretot de l'actuació del Govern, en els col·lectius amb més dificultats. Què passa amb els joves? Amb els joves es produeix una reducció dràstica de la taxa d'activitat, la qual cosa vol dir una pèrdua de confiança en el mercat laboral per part dels joves. Estem en aquests moments, en la població entre 16 i 29 anys, de la qual una part deu estudiar, però una part molt important l'hauríem de considerar població activa..., hem passat en un trimestre del 68 al 64 per cent de taxa d'activitat, 4 punts menys de taxa d'activitat. Des de l'inici de la crisi el nombre de joves ocupats s'ha reduït gairebé a la meitat –gairebé a la meitat. El quart trimestre de 2007 hi havia 800.000 joves aturats, i actualment n'hi ha 400.000. També és veritat que hi ha hagut una reducció de la població juvenil molt important, eh? Hem passat d'1.200.000 persones a 1.000.000, la qual cosa vol dir una baixada del 20 per cent. Però comparat amb la reducció dràstica de llocs de treball joves..., és molt greu.

Vegem què passa amb la gent que fa més d'un any que és a l'atur, és a dir, aquelles persones que mostren dificultats importants per trobar feina, un indicador que és no només de la dificultat d'entrar al mercat laboral d'aquestes persones, sinó també del seu risc d'exclusió social. En tots els col·lectius, no?, però singularment greu també en els joves. Perquè a vegades situem la qüestió de la gent que fa més d'un any..., o atur de llarga durada en població de més de 45 anys, que és el grup més important, sens dubte, però, és clar, en el cas dels joves, una durada prolongada sense atur pot tenir conseqüències al llarg de tota la vida laboral d'aquestes persones, no? Doncs ens trobem que el segon trimestre del 2013 vam arribar a un màxim històric del 19,3 per cent en atur de llarga durada. En aquest mo-

ment estem al 17,7. Però, com dèiem, en el cas dels joves la situació és complicada, perquè el 44 per cent de les persones joves aturades, és a dir, gairebé la meitat, o almenys 4 de cada 10 persones aturades, ho estan des de fa més d'un any. Per tant, sí que és un tema que té incidència en la joventut.

La nostra demanda, senyor conseller..., en el seu torn d'intervenció ens agradaria que ens expliqués quines polítiques té per a aquests col·lectius que tenen més dificultats.

Aturats majors de quaranta-cinc anys. Doncs gairebé el 40 per cent de les persones desocupades del nostre país són majors de quaranta-cinc anys. És el col·lectiu, sens dubte, que té majors dificultats per a la inserció laboral i el que més ha crescut en els darrers deu anys. Un 35,42 dels que es troben en situació d'atur d'aquesta edat hi són des de fa més de dos anys. Per tant, la incidència de l'atur de molt llarga durada en aquest col·lectiu és tremenda. I més en una situació en què la reforma laboral del 2012 va eliminar pràcticament totes les bonificacions en la contractació, també les de persones de més de quaranta-cinc anys, exceptuant una casuística molt curiosa –la veritat és que el legislador espanyol aquí va ser bastant sorprenent–, que era que mantenien la bonificació en majors de quaranta-cinc anys si eren contractats per empresaris joves, una situació que no sé quantes vegades es produeix, no? Si eren contractats per emprenedors joves, aquí sí que es mantenia la bonificació. Però hi ha hagut una reducció dràstica d'aquest tipus de bonificacions. Per tant, també els subsidis per a aquests majors de cinquanta anys es varen reduir. Van passar dels de cinquanta-dos als de cinquanta-cinc, i amb condicionants de renda molt diferents. Per tant, hi ha hagut també una reducció de la taxa de cobertura, una reducció de les bonificacions a la gent de més de quaranta-cinc anys. I, per tant, també, senyor conseller, li demano quina és la seva previsió d'actuació respecte a aquest tipus d'aturats, els aturats de més de quaranta-cinc anys.

Una altra de les conseqüències d'aquest atur que fa massa temps que dura és..., per exemple, si veiem la població desocupada per sectors d'activitats. Els no classificables creixen moltíssim. Per tant, tenim, dins d'aquest gran paquet de l'atur, que conté, en tot cas, el seu creixement, i fins i tot podríem parlar d'una certa reducció en alguns àmbits de persones amb més proximitat a l'ocupabilitat..., ens trobem que més de la meitat, 500.000 persones d'un total de 800.000 segons l'EPA, 500.000 persones respecte al total, són de sector d'activitat no classificable. Per tant, també una bossa molt important de persones amb dificultat..., de dir a quin mercat laboral els apropo, en quin mercat laboral podem trobar feina d'una forma més fàcil, no?

Si anem a un altre col·lectiu, el de les discapacitats, un altre col·lectiu de dificultat, ens trobem, per una banda, que gairebé el 7 per cent de la població de Catalunya té algun tipus de discapacitat; que entre els setze i els seixanta-quatre anys, és a dir, les edats de treball, hi han 260.000 persones, de les quals només un 38 per cent són actius, que no ocupats... Només un 38 per cent són ocupats. De fet, els dos últims anys la llista de persones a l'atur amb discapacitat ha crescut un

30 per cent. I és un col·lectiu sobre el qual incideixen diferents problemàtiques: baix nivell de formació; població envellida, a vegades; una focalització en el sector serveis i en llocs de treball no qualificats d'aquells que treballen, i per tant aquells que treballen, que són minoria, estan en llocs poc protegits, o llocs de treball vulnerables, podríem dir, i un col·lectiu on la principal via d'accés al mercat de treball són programes d'ajut, són programes de discapacitats, és treball protegit. Si no hagués estat pel treball protegit, treball protegit que els pressupostos de l'Estat han amenaçat els darrers anys, tindríem encara una situació molt més dramàtica entre aquest col·lectiu.

Per tant, senyor conseller, la nostra pregunta és quin és el capteniment del Govern, quines són les actuacions de la seva conselleria, per a aquests col·lectius i per a d'altres. Però hem volgut centrar-nos en aquests quatre: joves que fa més d'un any que són a l'atur, que són molts i que això pot tenir incidència al llarg de tota la seva vida laboral; majors de quaranta-cinc; persones amb tots els membres de la llar a l'atur, que és un col·lectiu que creix, també, estem gairebé amb 300.000 persones que pertanyen a una llar on tots els membres estan a l'atur, i persones amb discapacitat. Quines són les seves actuacions? Quines oportunitats hi veu de futur? Què pensa fer la conselleria davant d'aquestes dificultats?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, senyor diputat. És evident que l'actual crisi econòmica ha comportat no només que hi hagi més persones sense treball, desocupades, sinó que també ha incrementat..., i ha dificultat la inserció d'aquestes persones, bàsicament perquè el mercat laboral no genera prou llocs de treball, i això fa que diferents ciutadans, diferents col·lectius, si els podem d'alguna manera també més o menys categoritzar i classificar, estiguin abocats..., en risc d'exclusió i de pobresa, tant des d'un punt de vista personal com familiar.

Volem insistir des del Govern en un concepte molt clar: la millor manera per combatre aquest risc de pobresa i la desocupació d'aquests col·lectius i d'aquests treballadors, d'aquests ciutadans, és abocar-nos, obsessionar-nos, en la recuperació del creixement econòmic i la creació d'ocupació. Crec que anem per la bona línia, però és evident que aquesta incipient recuperació no arriba ni amb la velocitat ni amb l'extensió o generalització suficient com per poder observar una recuperació sòlida i accelerada del mercat de treball.

És cert, de totes maneres, que els ritmes han disminuït, i no insistiré en algunes de les dades que vostè ha donat, senyor diputat, però si tenim present que des del primer trimestre del 2008 fins a mitjans de l'any passat, fins al tercer trimestre de l'any 2013, es

van destruir 700.000 llocs de treball, segons dades de l'EPA, també és cert que ja l'últim trimestre de l'any passat, de l'any 2013, a Catalunya es va crear ocupació neta i va haver-hi també una reducció de l'atur. Per tant, varem tancar l'any creant més de 50.000 llocs de treball nous, cosa que també ha tingut un comportament diferencial amb la resta d'Espanya i ens permet veure que algunes de les nostres estructures econòmiques tenen un punt de major solidesa de cara a aquest futur encara també incert.

Hem tancat el març del 2004 amb 5.100 persones aturades menys. Però no només hem tingut el millor març dels darrers set o vuit anys, sinó que també l'evolució interanual ens permet pensar que s'ha tocat sostre i que amb un 6 per cent ja de reducció amb relació al que havíem arribat l'any 2013 comencem a tenir una evolució raonablement positiva, però clarament insuficient.

Per tant, situem-nos en aquesta perspectiva d'anàlisi tendencial: la situació segueix sent dramàtica per a més de 600.000 persones inscrites a l'atur; la recuperació arriba, però no arriba a tot arreu. La sensació serà segurament més punyent per a les persones que no tenen en aquests moments possibilitat de recuperar la seva ocupació, davant de la constatació que en alguns àmbits, en algunes declaracions, es va constatant una certa recuperació, però és territorialment desequilibrada, és sectorialment molt ambivalent..., i continua generant molta –molta– tensió social i molt patiment familiar.

Què hem fet fins ara? Doncs bé, hem de constatar que continuem tenint no només un dèficit pressupostari –vull recordar que prop d'un 60 per cent de disminució amb relació als darrers dos anys, els anys 2011-2012, els diners que es destinen a polítiques actives i que ens vénen d'alguna manera traspassats sempre l'última setmana de l'any en curs des de l'Estat–, sinó que es continua constatant un aspecte que estic convençut que amb tot el que el país es proposa haurem també de resoldre, no? La separació i la dissociació entre polítiques actives i polítiques passives és una disfunció molt greu del que són les capacitats d'intervenció en el mercat laboral. En la mesura que no hi ha un retorn dels estímuls que les polítiques d'ocupació amb programes de contractació poden permetre en el mercat laboral, amb disminució, evidentment, de les polítiques passives, en la mesura que facilites la reinserció laboral, es produeix d'alguna manera una deseconomia, una dessincronització i una no prou destinació de recursos d'una manera més activa a polítiques actives. I aquesta separació, que he sentit a vegades d'algun exministre..., avui aquí, al Parlament, que això no ho podrem tenir mai..., crec que hem de tenir-ho: la, d'alguna manera, gestió compartida de polítiques passives i polítiques actives. Si no, sempre, les polítiques actives tindran un punt, d'alguna manera, de menor incidència i, sobretot, de menors recursos, com notem. Lamentablement, la previsió per a aquest any 2014 és –i dic «previsió» perquè encara no hi ha hagut, l'abril del 2014, convocatòria de conferència sectorial– que hi haurà una nova reducció del volum a traspassar de polítiques actives. S'estima entre un 8 i un 10 per de cent de menors recursos.

Hem focalitzat, sobretot l'any 2013, un gruix molt important de programes en, d'alguna manera, mesures de contractació paral·leles a la formació. Vostè sap que va desaparèixer la possibilitat de destinar diners directament a plans d'ocupació, però sí que es contemplen mesures de formació amb acompanyament de contractació laboral. A aquests programes hi hem destinat més de 65 milions d'euros l'any 2013, amb diferents accions d'orientació i acompanyament a la inserció: el programa d'orientadors; el programa de «Joves per l'ocupació»; «Treball i formació»; «Treball als barris»; els dispositius de contractació de persones beneficiàries de la renda mínima d'inserció; programes de col·laboració social, que també tenim una sentència que ens farà segurament revisar aquest tipus de mesura; el programa de «Treball a les 7 comarques», o projectes innovadors. Tot això ha permès arribar, d'una manera o altra, a més de 130.000 persones amb mesures de formació i de contractació, entre les quals, ho repetixo, destaquen altres programes que també ens han permès orientar i mirar d'inserir millor els ciutadans a l'atur.

Pel que fa a col·lectius amb especials dificultats d'inserció, doncs també hem portat a terme mesures fins i tot més enllà de les mateixes capacitats pressupostàries com a conseqüència dels traspassos, i hi hem destinat recursos propis des del Govern de Catalunya. En concret, amb el programa que vostè coneix de protecció i foment del treball de les persones amb capacitats diferents, als centres especials de treball hi hem destinat més de 70.000 euros, bàsicament al que són les subvencions a la contractació als centres especials de treball o també als programes de suport i foment a la inserció laboral, que també conjuguen prop de 5 milions d'euros.

A les persones i els col·lectius en risc d'exclusió social, un total de més de 8 milions d'euros, destinats tant a empreses d'inserció com també a ja 1800 persones beneficiades de la renda mínima que s'ha aconseguit al llarg de l'any 2013 que s'inserissin al mercat laboral.

I vostè es referia a l'atur juvenil, que és una de les, evidentment, preocupacions en el nostre col·lectiu jove i en les famílies de tot el país. És cert que també tenim un inici d'un cert canvi de tendència: en els darrers dos, tres anys s'ha començat a produir també una inflexió pel que fa a les xifres i a les taxes d'atur registrat tant al col·lectiu de setze a vint-i-quatre com al de setze a trenta anys, però és evident que continuem tenint una de les..., per no dir la taxa d'atur juvenil més elevada d'Europa. I aquest és un aspecte que també amb el pla «Inserjove», que com vostè sap s'hi han abocat recursos directes..., de l'ordre del 25 per cent de les polítiques actives van especialment a programes destinats als joves, i hem destinat també un 25 per cent de la resta de programes genèrics per al col·lectiu jove.

Continuarem amb aquesta prioritització i focalització, per tal també que aquest col·lectiu, a més dels col·lectius en especial risc que he detallat breument abans, continuï tenint també la nostra prioritat, per assolir aquell compromís que espero que al llarg d'aquesta legislatura, l'any 2015 seria el nostre horitzó..., poguéssim estar en condicions de complir prop del cent per

cent del compromís de la garantia juvenil, que Europa ha situat en una oferta de treball en pràctiques, una oferta laboral o una oferta de formació per a tots els joves que estiguin més de quatre mesos, d'alguna manera, sense trobar feina.

I què farem al llarg del 2014? Doncs encara focalitzar més aquests programes específics destinats també a mesures d'acompanyament de contractació, en la mesura que els pressupostos poden tenir no pas un increment quantitatiu, però sí una prioritització, un reequilibri, diferent. Doblarem, per exemple, els recursos destinats als programes de treball i formació; incrementarem el pressupost per als col·lectius d'atur de llarga durada, especialment el col·lectiu que vostè també referenciava, de persones de quaranta-cinc o més anys que hagin exhaurit les prestacions per desocupació; potenciarem també el paper..., i mantindrem l'esforç en les empreses d'inserció, que són un recurs també molt important i que sobretot ens porta a garantir la inserció laboral de tots aquests col·lectius, i, malgrat les restriccions pressupostàries, aquest any també, amb una aportació complementària de prop de 30 milions d'euros, garantirem l'estabilitat dels centres especials de treball, i per tant també dels col·lectius de les persones amb capacitats diferents.

Finalment, només recordar –gràcies, senyora presidenta, per la seva indulgència, només uns breus segons– que destinarem al llarg d'aquest any prop de 173 milions d'euros a la renda mínima d'inserció, i que hauríem també d'estar en condicions perquè totes les mesures d'inserció, ja no només socials, sinó també laborals, en tot aquest col·lectiu siguin molt més eficaces del que han estat en els darrers anys. I, per tant, també posarem en marxa nous mecanismes perquè, d'alguna manera, persones beneficiàries de la renda mínima d'inserció puguin trobar itineraris, acompanyaments. I, per tant, destinarem més pressupost del que vam destinar l'any 2013 per garantir també que aquests col·lectius trobin una línia, un itinerari, d'inserció laboral.

Moltes gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, quan ha començat a parlar de quines són les actuacions ha dedicat un cert temps a una anàlisi necessària que compartim. És veritat, i ho compartim, i així s'ha de dir, per ser justos, que qualsevol actuació en aquest àmbit s'ha de tenir present que es produeix en el marc d'una reducció, els darrers dos anys, del 52 per cent de l'aportació estatal a les polítiques actives d'ocupació. Per tant, no trobarà en el meu grup demandes que no puguin ser assolides o que estiguin fora de les possibilitats reals d'aquest Govern. Sí que trobarà exigències respecte al que realment aquest Govern té capacitat de fer i pot fer. I aquest és el sentit de les demandes que li formularé tot seguit.

Compartim també la problemàtica de la dissociació entre polítiques actives i polítiques passives. En qualsevol país aquestes dues no poden anar tan deslligades i tan separades com passa aquí, que passa aquí per una qüestió de marc competencial, però que podria ser solucionable amb el traspàs.

I cridem, senyor conseller, el Govern a ser bel·ligerant contra aquesta nova reducció que s'albira de les polítiques actives d'ocupació. És escandalós que el primer problema que tenim a l'Estat hagi merescut una reducció de recursos del 52 per cent els darrers dos anys i que ja es llancin globus sonda perquè aquest 2014 la reducció encara sigui més a la baixa.

Entenc que quan parlava del programa de suport als centres especials de treball no es referia a 70.000 euros, sinó a 70 milions, eh?

I després també ha esmentat els temes de treball assistit i els punts d'orientació i inserció laboral per a persones amb discapacitat, als quals, diu, el 2013 han dedicat 5 milions d'euros, tot i que li recordo que en aquests àmbits tenien un sostre històric de l'entorn dels 11 milions d'euros.

També compartim que és necessari parlar de les empreses d'inserció, que són un recurs que ofereix moltes solucions. I celebro que vostè no m'hagi dit res, en aquestes polítiques, de les agències de col·locació, de les quals si diguéssim mai res jo voldria recordar la Resolució 577 d'aquest Parlament, que demana que en el cas que se'n faci ús es prioritzi, en el seu ús, els col·lectius de més difícil ocupabilitat. Això era la resolució que venia del Ple de la pobresa, que també situava el SOC com a porta d'entrada per a tots els col·lectius, i demanava que totes les persones aturades al SOC fossin entrevistades i que aquelles persones en risc social fossin derivades des del mateix SOC. O també la Moció 22 d'aquest Parlament, que demanava que en el cas que es treballi amb agències es reservi la seva activitat, l'activitat de l'actuació d'aquestes agències, únicament..., no deia únicament, perdó, deia «especialment», però la voluntat del nostre grup no l'amago: únicament als col·lectius de més dificultat.

Perquè encarem la lluita contra l'atur aquest any amb un repte molt important, que és la reforma del SOC. I, per tant, nosaltres creiem que aquesta reforma del SOC ha de voler dir més activitat al *front office*, més atenció a l'aturat, més orientació, i per tant aprofundir en aquest àmbit i no donar cap missatge que pugui fer entendre que no creiem en la nostra principal eina per trobar feina a la gent, que és el SOC, el SOC públic, el SOC més proper a les empreses, el SOC territorialitzat, el SOC que lliga el treball per l'ocupabilitat de les persones a la demanda de llocs de treball i l'ajut a la promoció econòmica als territoris. Aquest és el SOC que volem. Seria un greu error, entenem nosaltres, si per als aturats de col·lectius ordinaris, de col·lectius majoritaris, en aquests moments no creguéssim, no tinguéssim tota la confiança, com a eina principal, en el Servei d'Ocupació de Catalunya. No és el moment de donar cap signe que pogués donar-hi poca confiança, sinó tot el contrari. És un moment en què hem de dir: «Escolti, la prioritat és arribar a un acord amb tots

els agents socials» –i ens consta que aquest Govern fa esforços perquè així sigui– «per tirar endavant aquesta reforma del SOC.» Saben que el nostre grup també hi està en permanent contacte i és el que busca. Però nosaltres voldríem que quedés molt clar que la lluita per l'ocupabilitat de les persones principalment és a través del SOC.

I on sí que hem de buscar operadors especialitzats, i on sí que té sentit buscar operadors especialitzats, és en els col·lectius de més difícil ocupabilitat, on nosaltres el cridem, senyor conseller, a bastir un model amb diàleg amb les entitats catalanes d'acció social, que en tenim una bona colla que estan especialitzades en col·lectius difícils. I el cridem també, senyor conseller, perquè tot allò que hem après de treball en discapacitat ho construïm també en treball amb col·lectius de risc social.

És a dir, nosaltres el que demanaríem és que mirem aquells globus sonda que han sortit d'agències de col·locació per a aturats de fàcil ocupabilitat..., doncs això, que siguin globus i s'ha acabat, i que els recursos que s'hagin pogut pensar en aquests àmbits els dediquem sobretot a operadors especialitzats, a entitats d'acció social, als col·lectius de més dificultat.

La vicepresidenta primera

Té el torn, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Anirem, si li sembla, senyor diputat –gràcies, senyora presidenta–, del troncal al complement, que ara entenc la seva interpellació, perquè durant els primers deu minuts vostè havia contingut una mica aquesta preocupació somorta.

Primer, i missatge per als nostres ciutadans: confiança. Hem de tenir confiança en les estructures econòmiques d'aquest país, en la capacitat de concertació, de diàleg social entre empresaris, sindicats... El bon clima que s'ha aconseguit, per exemple, en els darrers mesos i que es va aconseguir, per exemple, en una empresa automobilística molt important gràcies a un esforç i un compromís de comitès d'empresa, de treballadors, de direcció, d'empresa, amb la col·laboració del Govern, ha generat, per exemple, avui que aquesta indústria automobilística contracti més gent que mai, amb noves perspectives d'ocupació, i per tant sent un dels motors també, en el sector de l'automoció, de recuperació.

I això en la indústria; això en la logística, aposta estratègica; això en el turisme, i això en l'aposta per l'economia del coneixement. Aquest país té estructures prou sòlides... Disculpi, se sent una remor de fons, senyora presidenta, que distreu molt.

La vicepresidenta primera

Té raó. He pensat que com que l'hemicicle no estava al cent per cent no...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Suposo que deu ser l'hora del matí. Gràcies.

La vicepresidenta primera

Sí. Doncs, jo demanaria als diputats i diputades que intentessin rebaixar el so d'ambient. Gràcies.

Continuï, conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Més que res, perquè no sé si parlarem del so o del SOC, i també hem de parlar del SOC.

Confiança en les estructures econòmiques del país, en el bon nivell de concertació, en el bon nivell de col·laboració també institucional que s'està trobant entre ajuntaments, diputacions, consells comarcals i tots aquells agents econòmics i socials que en el territori ens permeten, també, des de la perspectiva empresarial, tant amb ànim com sense ànim de lucre..., i l'economia social en el país és molt important i està jugant un paper fonamental en aquests moments per no només recosir la cohesió social sinó per generar activitat econòmica productiva per a les persones i els col·lectius amb més dificultats; és un col·lectiu amb què no només mantindrem sinó que incrementarem el nivell de col·laboració i de suport, i sobretot confiança, recuperació econòmica i acompanyament a les persones i els col·lectius amb dificultats.

Només un matís, senyor diputat. Ha de revisar..., no el 52, no: el 57 per cent han reduït els fons de l'Estat en matèria d'ocupació. I, lamentablement, si no és que hi ha un canvi també en el capteniment del Govern de l'Estat, molt em temo que al llarg dels propers mesos, espero que el mes de maig hi hagi conferència sectorial, no ens donaran pas bones notícies.

Anem al que vostè ha situat al final, i que celebri que ho hagi plantejat i que d'aquesta manera, doncs, aboquem una mica aquestes inquietuds que ens haurien de fer d'alguna manera trobar, i estic convençut que ho farem, com així ho vam plantejar en el Consell de Direcció del SOC la setmana passada, doncs, prou elements de complicitat i de consens, agents econòmics i socials, grups parlamentaris, per trobar, i això ho farem a través de la nova llei d'ocupació, una visió molt més proactiva del paper fonamental, troncal, estructural, definitiu, de caràcter de servei públic, que és el Servei d'Ocupació de Catalunya, que ningú en tingui cap dubte. De tant en tant es van sentint maneres d'aquests més aviat, doncs, del segle XVIII, del segle XIX, del segle XX, que volem privatitzar el SOC, que el SOC desapareixerà. (*Remor de veus.*) El SOC no només continuarà sinó que mantindrà un paper... –no se senti alludida, senyora Camats–, mantindrà... No, el segle XVII, XVIII; ja ho he entès. En tot cas, el SOC mantindrà un paper fonamental –fonamental– en el que han de ser les polítiques d'ocupació.

Ara bé, jo li demano, senyor diputat, i estic convençut que amb el seu grup aquesta possibilitat la trobarem, d'avançar cap a aquest debat o d'anar cap a aquest de-

bat sense massa apriorismes o prejudicis ideològics. És a dir, ens interessa la millor i la major eficàcia per atendre i donar resposta a les persones aturades, als col·lectius amb més dificultats, a aquells que segurament amb un mercat lliure del mercat de col·locació les agències privades no atenen? Per descomptat; compartim aquesta inquietud. No hi haurà ni un euro públic que es pugui destinar al mercat d'intermediació que no tingui com a prioritat atendre els col·lectius més desfavorits.

I, per tant, quan ens hem plantejat en algun moment, en el marc també de la legislació de les directives europees i també de la legislació estatal, veure de quina manera som més efectius amb els instruments propis i amb els instruments d'inserció social, d'economia social, de tercer sector, però també del sector privat, de com atendre aquests col·lectius amb més dificultats, jo crec que ens podem plantejar que, si hi ha un mecanisme de col·laboració no només amb el tercer sector, amb l'economia social, sinó també amb les agències privades de col·locació, estudiem de quina manera es prioritzen els col·lectius, es deriven els col·lectius, s'encarrega la feina de col·locació d'aquests col·lectius i no d'altres, i són aquests aleshores els que es poden retribuir per tenir d'alguna manera una millor capacitat d'intermediació.

Estem estudiant això. Per tant, no estem estudiant ni derivar recursos del SOC perquè lliurement les agències de col·locació facin la seva feina..., sinó que estem estudiant de quina manera, amb col·lectius amb dificultats que el SOC ja està acompanyant, però que també pot trobar altres instruments i altres agents per «intermediar», per inserir laboralment, podem tenir economia social; institucions públiques, ajuntaments i també empreses privades que, amb col·lectius derivats, amb seguiment, amb control i evidentment amb una prioritat de tot allò que des del servei d'ocupació públic en concert amb agents econòmics, socials, ajuntaments i grups polítics, puguem fer..., siguem encara més eficaços. Només estem parlant d'això.

Crec que trobarem el fil conductor perquè aquestes prioritats les puguem d'alguna manera compartir. I estic convençut..., més aviat ja li manifesto el meu compromís que no hi haurà cap recurs públic que no vagi d'alguna manera dirigit a aquests col·lectius que avui han sigut objecte de l'interès i de la interpellació que vostè ha presentat.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre la política lingüística
i sobre el Consorci per a la Normalització
Lingüística (tram. 300-00156/10)

Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats... La llengua, conseller, la llengua catalana. La llengua no està bé, no està com caldria. I les persones, conseller, milers de persones, que tampoc, amb relació a la llengua. Perquè, miri, per nosaltres no és només una qüestió de passió per la llengua, que també, sobretot per a aquells que en vam fer una professió un dia, sinó la llengua considerada com un element essencial d'una cultura. Que és una llengua minoritària, ho sabem tots. Per tant, pateix situacions de diglòssia, d'usos diferents. En alguns àmbits, molt minoritària encara, com veurem.

Però sobretot, des d'una perspectiva d'esquerres, conseller, la llengua és un problema també d'igualtat d'oportunitats. I això ens preocupa molt. I és un problema, també, de cohesió social. I, per tant, fixi's, és un problema de prevenció contra mals que no voldríem que hi fossin, o alguns pitjors, que podrien aparèixer, que voldríem que fos també un element de prevenció, de prevenció contra la segregació, contra la xenofòbia, contra la desagregació social. I, per tant, posem-ho en positiu, la llengua com un element molt important de cohesió social; per tant, també de model de país.

És un problema, per tant, també per a un govern que no li ha donat la importància ja de bell antuvi, perquè, com vostè sap, va treure de Presidència les competències i l'acció de govern en política lingüística que garantia el que era la transversalitat i l'abordatge de la política lingüística com quelcom en què tothom s'havia de sentir implicat, i ho situaven al màxim nivell de preocupació, els governs d'esquerres, aquells «denostats» governs d'esquerres, i que ho van encomanar a una conselleria, a una direcció general de política lingüística.

Per tant, model de país, conseller, que requeriria, des del nostre punt de vista, que s'hi tornés a donar la màxima importància. No, ja li ho avanço, no, en la nostra moció no tornarem a plantejar que el president ho recuperi, per a Presidència, per al Departament de Presidència, però potser ens ho hauríem de pensar. I és quelcom que no podem abordar avui en deu minuts. El que sí que li avanço és que demanarem la seva compareixença per parlar d'aquestes qüestions. Vostè va venir al Parlament, i gairebé diria «d'amagat», va portar un llaç de memòria, fa pocs mesos, ja fa quatre mesos, i li va ensenyar o li va lliurar a la presidenta del Parlament l'Informe de política lingüística del 2012.

No creu, conseller, que val la pena que en parlem a fons, que vostè comparegui, com li ho demanarem, en comissió i que comentem quina és la situació real, que

ho analitzem entre tots, que vegem com... Nosaltres en tenim, d'idees, algunes ja les hi he començat a abocar avui, per veure com podem situar en el nivell que requereix l'acció de govern en un tema tan cabdal per al nostre país com la política lingüística, principalment pel que fa a la llengua catalana, que és la que requereix més cura.

Miri, però, parlant d'informes, després no m'agradaria que ho agafés com quelcom essencial de la meua intervenció, però ahir en coneixíem un altre. És una altra qüestió que a nosaltres ens sobta, no? Un altre informe de Plataforma per la Llengua. Ben bé no és un informe, però s'hi ha esmerçat temps, eh?, perquè està ben fet. Per tant... Cinquanta dades sobre la llengua catalana, informe de política lingüística del seu departament, de la direcció general... És un problema de descoordinació també, de no aprofitar els recursos adequadament, de no establir sinergies, d'estalviar també recursos, que són tan necessaris i que vostès els han disminuït en la principal eina de normalització lingüística del nostre país com és el Consorci per la Normalització Lingüística, al qual després també dedicaré un temps.

Per tant, model de país, conseller, en què vostès tenen repartides les competències, algunes de forma molt específica, en ensenyament, en ocupació, al SOC, a benestar, per tot allò que significa l'acolliment; en definitiva, per tots els departaments. I, per tant, es multipliquen, es dispersen els esforços. Aquesta sí que és una qüestió central de la meua intervenció que voldria que ens hi donés resposta. I, per tant, per això li hem dit ja que demanarem que vingui a la comissió.

Pel temps que em queda, em voldria centrar en tres aspectes fonamentals, que són exemples que són molt clarificadors de què és el que està passant, o, si vostè vol, que són exemples d'allò que més ens preocupa.

En la línia del que li he dit abans de la cohesió social i de la igualtat d'oportunitats, no podria ser d'una altra manera, doncs, les bosses de persones, que són milers, que no hi tenen accés, o que simplement no tenen l'interès i que és responsabilitat també del nostre Govern per prevenir accions com la que li deia abans, però també per satisfer drets de les persones –per tant, l'acolliment–; persones que han vingut de fora; persones aturades que veuen disminuïdes les seves possibilitats d'accés al món del treball en tant que no dominen una de les llengües oficials del nostre país, o aquells adults que varen abandonar els seus estudis i que també, en no disposar de coneixements suficients, tampoc tenen igualtat d'oportunitats per accedir al treball, però també a altres serveis.

Per tant, aquestes bosses de milers de persones, que no sabem, no tenim quantificades, perquè als seus estudis, malgrat que es multipliquen, doncs, no hi hem pogut accedir; per tant, potser valdria la pena que hi hagués algun estudi específic.

És responsabilitat del Govern, conseller, motivar, seguir, i segurament no és només amb campanyes específiques sobre el coneixement de la llengua, sinó també amb altres accions que van més enllà; en el terreny de la cultura, en el terreny d'atansar a la gent aquelles

expressions del que és la cultura que potser farien més fàcil despertar l'interès pel coneixement de la nostra llengua.

Segona qüestió, segon exemple, que li deia abans, i li he dit que ens hi referiríem i ens hi aturàrem: Consorci per la Normalització Lingüística, conseller. Vostès, em pot dir en quantes places de professionals han disminuït..., no de professionals fixos? Què és el que passarà amb aquelles persones que tenen la qualificació d'indefinitos però que no saben cap a on camina el consorci? Què és el que passa, conseller, amb un estudi que fa dos anys que vostès van engegar i que encara no tenim? Com pot ser, en el món en què vivim, que hagin trigat dos anys i que encara no tinguem aquest estudi, el pla director? Té alguna explicació, això, conseller? Quan el tindrem? Vostè sap que el Consorci per la Normalització Lingüística és l'entitat que està estesa per tot el territori, de totes aquelles entitats que treballen i col·laboren en el tema de la llengua, i vostès han disminuït les seves possibilitats, els seus recursos. No hi ha idees, falta de suport del mateix Govern, per aprofitar aquesta eina magnífica que durant tants anys ha servit per ajudar al coneixement i a la normalització lingüística.

I tercer exemple, conseller. En aquest sí que coincidim, és conegut, vostès en l'informe del 2012 ho assenyalen, però no veiem que hi hagi accions concretes que ajudin a solucionar les deficiències de la presència i l'ús del català, i, per tant, per això també creiem que és..., que ja hauria hagut vostè de demanar la compareixença per parlar d'aquestes qüestions en la comissió corresponent; àmbits en què la nostra llengua no és usada de forma adequada, i que, per tant, entra en el terreny de la conculcació dels drets d'aquelles persones que volem, quan hi accedim, sentir-nos acompanyats i que els nostres drets es facin efectius; per exemple, la justícia; per exemple la sanitat, singularment la sanitat pública; per exemple, el cinema, o, per exemple, internet.

Conseller, se m'acaba el temps; en aquest mig minut li vull recordar les seves paraules en la seva compareixença del febrer de l'any passat. Vostè deia que per a vostès era molt important reforçar el prestigi de la llengua, la col·laboració amb altres institucions, l'organització del Tercer Congrés Internacional de la Llengua Catalana, el prestigi del català com a llengua plena de cultura, reforçant la pròpia cultura al nostre país. En fi, ja sé que és molt demanar que vostès tinguin la concepció aquesta que li he dit, des d'una perspectiva d'esquerres, de la llengua també com a igualtat d'oportunitats, com a element de cohesió social; no veig en la seva compareixença que utilitzés aquests conceptes.

I acabo, presidenta. Vostè ens va parlar de tretze agendes; els senyors i senyores diputats segurament no ho saben. Bé, van dir que desplegarien tota la seva acció a través de tretze agendes. Sorprenent. No sé si ens pot donar referència de l'agenda per reforçar la cooperació, l'agenda per..., etcètera, fins a tretze agendes, de les quals no en sabem el resultat. Espero les seves paraules, les seves respostes, senyor conseller.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, li agraeixo, senyor Sabaté, el to de la seva intervenció, encara que amb l'esperit no coincideixo del tot, però sí em sembla que el to és el que es correspon amb una qüestió que no és tant, sembla, em sembla que no és tant històricament així, no és tant una qüestió de dretes o d'esquerres, és més una qüestió del conjunt de la societat. Ja em sembla bé que hi hagin interpretacions plurals sobre la realitat; no pot ser d'altra manera, però també em sembla que una de les característiques de la societat catalana al llarg dels últims trenta anys ha estat haver fet de la llengua, de la llengua catalana i de la seva normalitat, normalització, un projecte compartit, i em penso que és com ha de continuar, i com almenys aquest conseller farà tot el possible perquè continuï.

Sobre la situació de la llengua catalana, bé, tot depèn de com ens la mirem. Jo, particularment, aquí és on discrepo del seu esperit, jo crec que en termes generals la llengua catalana, gràcies a tots, no gràcies al Govern especialment, no gràcies a l'acció política, sinó essencialment per la voluntat de la gent, la llengua catalana ha anat caminant, ha aconseguit unes quotes de solidesa que pràcticament, i per sort i per a l'alegria de tots, estan en el, probablement, millor moment de la seva història més contemporània. I això és així, hi insisteixo, gràcies a la voluntat de la ciutadania. Tots sabem perfectament els pals a les rodes que se li posen al català, eh?, que són pals a les rodes que, paradoxalment, vénen justament de la institució que per norma estatutària i alhora per norma institucional hauria de ser qui més costat li fa, que en termes generals són les polítiques que es deriven de l'Estat. Això sabem que no és així; l'Estat li posa pals a les rodes permanentment: a l'escola, a la unitat de la llengua, a la llengua catalana en els països veïns, totes aquestes realitats que coneixen perfectament i que són el principal problema que té la llengua catalana. En termes de força interna, la llengua catalana està fent, hi insisteixo, per voluntat de la pròpia societat, un procés força interessant.

Tampoc estic d'acord que qualifiquem el català, que seguim qualificant el català com una llengua minoritària. Això és una cosa que se'n hauria de deixar d'escapar. El català és la novena llengua d'Europa, és una llengua està, en nombre de persones que la utilitzen, que la poden utilitzar, amb la qual viuen i conviuen i s'expressen, per sobre de molts països europeus plenament reconeguts per la Unió Europea. I dins de casa –i dins de casa–, només cal mirar-se quina és l'evolució d'aquest informe que vostè diu que vam donar d'amagat a la presidenta del Parlament. No l'hi vam donar d'amagat, vam donar-l'hi amb llum, amb taquígrafs, vam fer roda de premsa, vàrem explicar. Més aviat els periodistes tenen la impressió que els expliquem massa; una altra cosa és que per les raons que siguin en aquell moment vostè no hi estigués o no li ar-

ribés l'esforç comunicatiu que justament es fa sempre. També li dic que la major part dels elements que utilitza l'informe de la plataforma són justament les dades que utilitza, és a dir, que surten d'aquest informe, que és l'informe formal, instituit i obligat per aquest Parlament en la societat catalana. Ara, li deia, un 97,1 per cent dels ciutadans que viuen a Catalunya poden comprendre el català, el 71,9 per cent de la població el sap llegir, i el 56 per cent el pot escriure amb normalitat. Si vostè compara això amb el que succeïa fa vint, vint-i-cinc anys, vostè, sé justament, conec perfectament a què es va dedicar vostè molts anys de la seva vida, i sé perfectament que sap que el progrés ha estat inqüestionable, i que justament el resultat ens l'hem de considerar, en termes generals, com molt correcte.

Sobre el model de país, miri, amb això vostè m'ha fet referència a dues o tres coses, i jo només li puc dir que, des del punt de vista de l'acció de govern, el català és llengua de tots, és llengua d'oportunitats, és llengua de cohesió social, és llengua, justament, de qualitat cultural, i tots aquests elements em sembla que s'expressen a través d'aquestes tretze agendes que vostè esmentava, que són les que determinen la nostra feina quotidiana en cadascun dels àmbits, alguns ben progressats, altres on queda molta feina per fer.

Sobre les dades, més enllà de les que ja li he esmentat, escolti, el català avui per avui és la vint-i-dosena llengua en nombre de traduccions que es practiquen, és a dir, que es produeixen en el món, i ho és per la voluntat de les institucions públiques de fer suport als nostres editors perquè això sigui possible. El català s'expressa en un nombre important de canals de televisió, s'expressa en un nombre important de diaris, tot és creixent i vostè ho sap, ho coneix i les dades estan perfectament manifestes en els informes que vostè esmentava. El català és la vuitena llengua en penetració a internet. Es pot fer més? Sí, però és la vuitena llengua en penetració a internet gràcies a la voluntat dels internautes catalans, la vuitena llengua en penetració a internet. És la llengua vint-i-sis del món en nombre de pàgines web; és la dinovena llengua en pàgines web per parlar; és la vuitena més activa en blogs; és la tretzena en articles a la Viquipèdia; és la llengua número dinou usada a internet. Totes aquestes realitats són constatables, no ens les inventem, i reflecteixen, justament, el model de país que, des del punt de vista lingüístic, estem construint, un país on el català és la llengua, és la llengua de tots, un país on el català és la llengua de les oportunitats, un país on el català és la llengua que fa possible la cohesió social entre aquells que són ciutadans de tota la vida i aquells que han arribat com a ciutadans en els anys més propers.

Bé, em penso que aquests són els elements que configuren la proposta del Govern. Vostè diu: «Hi han qüestions que no van bé.» No, no ho diu vostè, ho diem, ho hem dit i justament en aquest informe de política lingüística s'esmenta sense cap embut. Les polítiques vinculades a justícia, que han derivat justament en convenis amb el departament i amb els mateixos organismes administradors de la justícia per tal de millorar. Tot i així és evident que fins que..., tal com diu l'informe que abans vostè mostrava de la Plataforma

per la Llengua, és evident que aquells sectors que depenen d'elements bàsicament vinculats a les lògiques de l'Estat són els subsectors amb els quals tenim més dificultats, el cas de la justícia, en primer pla.

És prou conegut el que hem anat fent amb cinema, és ben evident que en aquests últims anys hem progressat en un àmbit enormement complicat, entre altres coses perquè hem anat aplicant algunes polítiques que van començar uns quants anys abans i, per tant, li hem anat traient resultats significatius. És evident que, des del punt de vista de les empreses i serveis, hi han coses que es poden millorar, tot això ho hem dit, tot això està plenament reconegut, tot això està explicat i no sé si paga la pena que ara hi dediquem una atenció especial, perquè és prou conegut i hi estem actuant.

Sobre això del consorci, bé, el consorci té una missió que està perfectament delimitada: fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació de la llengua, i tot això es fa a través d'una sèrie de mecanismes que coneixen bé, que estan perfectament ratificats. Tenim 79.000 inscripcions enguany en el consorci. Són inscripcions que parteixen de la voluntat d'un nombre més que significatiu de ciutadans. Són una mica menys que anys anteriors? Sí, però també han canviat dues coses, han canviat dues coses en la societat catalana: una, el nombre de persones que han arribat o arriben de fora són menys, això és prou conegut; i l'altra, el nombre de ciutadans catalans que necessiten la inscripció en els cursos és menor. No ha baixat el nombre d'estrangers, el que ha baixat és el nombre de ciutadans, justament dels mateixos ciutadans de Catalunya, i és normal: estem entrant en la tercera generació de ciutadans que han tingut ja el català a l'escola d'una manera normalitzada; és natural, per tant, que els ciutadans de Catalunya que necessiten els cursos del consorci disminueixi.

Els 13.915 certificats homologats, els inscrits en el Parla.cat, que és el sistema més modern; les 2.900 parelles lingüístiques, que es mantenen com un projecte o com un programa absolutament viu i actiu, tots aquests elements ratifiquen la nostra convicció sobre el consorci, la feina correcta que fa el consorci. El consorci tampoc és un instrument estrictament governamental; com vostè sap, el consorci està compost dels municipis de Catalunya, de l'Associació i de la Federació de Municipis, com també el Govern, i ens repartim d'una manera determinada, vostè ho sap: el 65 per cent del cost és de la Generalitat, el 35 per cent és dels ens consorciats. Tot plegat determina que..., tinc la impressió que podem dir que el consorci funciona amb normalitat, en el context que estem vivint està fent raonablement bé la seva feina, i el Pla director serà aplicat justament després d'un llarg procés d'acord, consens, debat, per tal de fer possible que totes aquelles coses que calgui fer siguin fetes justament amb la màxima coherència, la màxima participació de tothom, per fer possible –per fer possible– que les mesures que es prenguin tinguin repercussió, al més sòlida possible, en aquest procés d'adaptació, de canvi d'adaptació, que una institució nascuda ja fa vint-i-cinc anys, necessita –naturalment, necessita– per, justament, poder fer bé la seva feina.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Xavier Sabaté

Xavier Sabaté i Ibarz

Bé, potser és normal, conseller, que vostè ho vegi més positiu que nosaltres; al cap i a la fi vostè està en el Govern, té una certa obligació de dir que fan les coses bé, però li insisteixo, no és bona, des del nostre punt de vista, la situació de la llengua, encara que és evident que hem avançat. En fi, vostè fa referència a la trajectòria vital d'aquest humil diputat que li parla; és evident que quan vàrem començar les primeres escoles en català a Tarragona era impensable creure que arribaríem a una situació com la d'ara, però nosaltres som més ambiciosos, i sabem que la vida d'una llengua..., si vostè vol no li diré minoritària, perquè, en fi, sembla que tenim apreciacions diferents, però en el context internacional és evident que la llengua catalana no és una llengua que utilitzin centenars de milions de persones, no? Per tant, ens preocupa.

I ens preocupen, és evident, els pals a les rodes a què vostè ha fet referència, per exemple, és un altre dels problemes. Jo no m'hi havia referit encara, però és evident, i no sé si estan fent suficient, no?, encara que la responsabilitat ve d'uns altres, però nosaltres, els socialistes, hem presentat iniciatives, per exemple, en el terreny de reconèixer l'Estat com un estat plurilingüístic. Per cert, van ser derrotades per la majoria del Partit Popular no fa gaires mesos en el Senat, i ho veiem com un atac a la unitat de la llengua, i un atac a la unitat de la llengua és un atac a la vida d'una llengua. Totes aquelles accions que es fan per denominar de forma diferent el que és la llengua en l'àmbit del que anomenem culturalment com a Països Catalans, o la disminució de l'ensenyament de la llengua en el País Valencià o a ses Illes és evident, això són problemes, també. Per tant, vull dir, situem en el context adequat el que és i no fem discursos triomfalistes, perquè no crec que els puguem fer, conseller.

Vostès en l'informe del 2012 assenyalaven problemes; nosaltres li vam dir que coincidim amb aquests, volem que es tractin a fons per veure quines accions es poden desenvolupar. No ens serveix dir: «Hi ha un tant per cent elevat de gent que comprèn i és capaç de parlar fins i tot una mica la nostra llengua, d'utilitzar-la o de sentir-la, o de veure un programa de televisió.» Quan una llengua té de veritat una salut adequada és quant als usos, quan la gent la utilitza de forma ocasional, i si pot ser encara millor de forma habitual. Hi ha en el nostre país milers i milers de persones que tenen un ús molt minoritari. Vagi vostè..., ha fet la prova d'anar un dia als serveis de justícia, als jutjats del nostre país? Ha anat vostè als hospitals, als centres del Servei d'Ocupació de Catalunya, als ambulatoris...? I sent el que és la llengua habitual, ja no dic dels ciutadans, que tenen tot el dret a utilitzar la llengua que els plagui, sinó dels professionals, per exemple, que seria més fàcil convèncer-los que també han d'utilitzar la llengua catalana?

I el Consorci per a la Normalització Lingüística, conseller. La seva resposta és inadequada des de tots els

punts de vista, per nosaltres. Ja sé les xifres, les xifres de 79.000 inscripcions; això està bé, però falta molta més gent. Li ho hem dit abans: els hem d'anar a buscar, falta imaginació. Vostès van prescindir de moltes persones que feien activitats complementàries i eren especialistes en diferents qüestions, que sabien captar noves inscripcions, sabien com sensibilitzar la gent a través d'altres activitats, que no eren només la prèdica de dir: «És molt important que vinguin a aprendre la llengua catalana», sinó que també hi havia moltes altres activitats relacionades amb la llengua que feien atractiva la participació, la inscripció dels ciutadans en els cursos que organitzava el Consorci per a la Normalització Lingüística i en altres activitats. Falta més gent. Ja ho sé, hi ha moltes parelles lingüístiques; un servidor fins a l'any passat formava part d'aquesta magnífica iniciativa que hem dut a terme en el nostre país. Però no n'hi ha prou amb això. Vostès varen prescindir de molta gent que ens és necessària per al concurs de tenir una llengua plenament viva, en què els usos siguin molt més freqüents que no pas..., i en molts més àmbits, en tots aquells àmbits que vostè també ha reconegut i que nosaltres pensem que encara estan pendents en el nostre país per a la nostra cultura.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Sí, gràcies, senyor diputat... Miri, jo crec que sobre els detalls ens acabaríem posant d'acord més o menys ràpidament, perquè tampoc em diu res massa diferent: em diu que hi hem de posar una mica més d'imaginació, coses d'aquest tipus... Bé, la imaginació es tradueix en fets, i els fets, doncs, es materialitzen en aquestes 800.000 persones que han passat de tenir el castellà com a llengua d'origen a la utilització normalitzada del català. En un país com el nostre, aquests són els indicadors que posen de manifest la imaginació, més enllà de les llumetes o els coloretos que puguem tenir en el cap els diputats o els polítics del país. És a dir, el que determina finalment és l'acció, l'actitud de les persones respecte al català. I en termes generals, a Catalunya, l'actitud de les persones respecte al català és justament la d'identificar-la com una llengua de tots, com una llengua, doncs, d'oportunitats, com una llengua de convivència, com una llengua de cohesió. Tot això passa en la societat catalana, i jo crec que és bo que ho manifestem així.

És bo, a més a més, que tinguem present que, en fi, més enllà de com en diem, de les llengües, la qualitat minoritària o majoritària d'una llengua no té res a veure amb el nombre de persones, té a veure amb el seu estatus polític. I l'únic problema que té la llengua catalana –i crec que en això no estarem en desacord– és el seu estatus polític. Si Catalunya tingués al darre-re polítiques..., ja no només les que nosaltres hem anat fent aquests últims anys –quan dic «nosaltres» dic «el Govern de Catalunya»–, tingués polítiques coherents des del punt de vista de les obligacions que es deter-

minen, fins i tot, amb l'actual Constitució, en el marc de l'article 3 de la Constitució, de suport a llengües, sí, considerades en termes, si vostè vol, de plantejament teòric «minoritàries» però que tenen el prestigi i la fortalesa necessària i el nombre d'usuaris necessaris per ser una llengua normalitzada, si tot això l'Estat ho reconegués i fes les polítiques adients, la llengua catalana no tindria cap problema, més enllà del que tenen totes les llengües del món. El problema més seriós que té la nostra llengua és que viu en el context d'una paradoxa com la següent: la societat vol..., una societat tan extraordinària com la catalana, en el sentit que no tothom té el català com a llengua original i, tot i així, la vol, i –la paradoxa– vivim en un estat que no la vol, la divideix, hi posa pegues des del punt de l'ensenyament, hi posa pegues des del punt de vista de la seva unitat i hi posa pegues des del punt de vista del prestigi, sempre fent servir aquella tesi que és una «llengua de segona».

Bé, aquest és el principal problema que tenim. Si vol, ens posem a discutir en els detalls de l'acció d'uns i altres. Però finalment aquests detalls de l'acció no modifiquen la realitat. Una llengua, com totes les llengües normalitzades del món, no es mesura pel nombre d'usuaris, es mesura bàsicament per la qualitat de la seva inserció en la societat. Des del punt de vista social, el català està perfectament inscrit en la voluntat de la societat catalana; des del punt de vista de la realitat política, les accions del Govern de Catalunya, les accions de la societat catalana, de la Plataforma per la Llengua, xoquen permanentment amb les accions de l'Estat, que és qui n'hauria de tenir la principal obligació de defensa. Aquest és el problema en què estem. I, per tant, no acabarem de trobar la normalitat fins que no acabem de resoldre aquest afer.

Vostè diu que defensa..., o ha dit una cosa així com: «Nosaltres hem defensat el plurilingüisme.» Bé, sí, el plurilingüisme es defensa i es materialitza bàsicament fent possible que la societat catalana pugui construir una llengua que sigui justament viscuda per tothom com la seva llengua, amb plenitud de drets, amb plenitud d'oportunitats i amb plenitud de qualitats. I, per tant, això només és possible si, a més a més de fer les polítiques que hi fem, aconseguim que el marc polític –el marc polític– li doni prestigi, coherència, continuïtat i reconeixement europeu. Aquest hauria de ser el punt en què tots hauríem d'estar ara d'acord. Europa hauria de reconèixer la llengua catalana com la llengua dels catalans, inequívocament, una llengua majoritària, una llengua amb els mateixos drets i deures que qualsevol altra llengua d'Europa.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Proposició de llei
de modificació de la Llei 12/2009,
del 10 de juliol, d'educació (debat de
totalitat) (tram. 202-00051/10)

Passem ara al punt número 6 de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació.

En primer lloc, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per presentar la proposició de llei té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bon dia a tots i a totes. Mirin, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Esquerra Unida, presentem avui aquesta proposició de llei, que té un doble objectiu, que ara els explicaré, i té també una voluntat política molt marcada. Un doble objectiu: el primer, blindar la nostra escola pública, i el segon, ordenar adequadament la supressió, si escau, de determinades escoles. I, evidentment, una voluntat política molt marcada: fer una proposta en positiu, sense partidisme, que pretén parlar del nostre sistema educatiu amb honestetat, sense apriorisme i sense les cartes marcades per part de ningú. Per tant, el que pretenem des d'Iniciativa i Esquerra Unida és un debat honest sobre el nostre sistema educatiu.

Per tant, entendríem –entendríem– que el Grup de Convergència i Unió no compartís alguns dels aspectes concrets que plantegem en aquesta modificació de la LEC, perquè segurament el grup que dona suport al Govern, segurament Convergència i Unió té un altre punt de vista, un punt de vista molt diferent del que té el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida sobre l'educació pública. Però no entenem –i els ho dic amb sinceritat– una esmena a la totalitat, perquè això vol dir que no tenen ni la intenció de voler dialogar, ni la intenció de voler pactar, ni la intenció d'actualitzar la llei, que, si no l'adequem, la comunitat educativa cada dia la sentirà menys seva. I això, que ja ens està passant, això, que ja ens està començant a passar, és perdre, i és perdre molt com a país, especialment davant de les amenaces que tenim en aquests moments.

Anem per aquests dos objectius que els plantejàvem. El primer objectiu: blindar la nostra escola pública. Per què la volem blindar?, per què volem blindar des d'Iniciativa - Esquerra Unida el model d'escola pública a Catalunya? Perquè tenim la profunda convicció que l'escola pública és avui una eina de construcció social, per evitar la fractura social; que ha d'apostar per la igualtat d'oportunitats, que sempre és fonamental, la igualtat d'oportunitats és sempre, en tot país, un element fonamental, però que avui, amb la situació socioeconòmica que vivim, és més imprescindible que mai. Avui, allò que és públic, els serveis públics, com poden ser la sanitat o l'educació, és el que ens iguala a tots. Independentment del pes de les butxaques de les nostres famílies, independentment de les rendes familiars d'uns i altres, els serveis públics, especialment l'educació pel que fa a la construcció de futur que té,

és allò que ens iguala o que ens hauria d'igualar a tots i totes, i per això cal blindar-ho, i per això cal una proposta com la que Iniciativa - Esquerra Unida portem avui en aquest Ple.

No pot passar el que ens està passant els últims anys. Els criteris economicistes, la realitat econòmica, estan determinant les decisions del Departament d'Ensenyament. La supressió de línies de P3, el tancament de projectes de cohesió social o l'extrem màxim d'aquesta situació, com és el tancament d'una escola pública, no es prenen per criteris pedagògics, ni tan sols per les necessitats d'escolarització, ni tan sols amb dades objectives demogràfiques. Sovint, massa sovint, es prenen en funció de l'estalvi econòmic que això representa per als pressupostos del departament. I aquesta hauria de ser una línia vermella infranquejable. Els en posaré alguns exemples que els companys de la Comissió d'Ensenyament coneixen sobradament.

L'Escola Els Aigüerols, a Santa Perpètua de Mogoda. Vostès plantejaven el tancament d'aquesta escola per falta de demografia, i la realitat és que en el període de preinscripcions de 2013-2014 van comptar amb una demanda de vint-i-set alumnes, per una oferta de vint-i-cinc. Per tant, van aconseguir sobradament demostrar que era una oferta vàlida i pública, tot i que la consellera Rigau la va amenaçar de tancament.

L'Institut Escola Les Vinyes, de Castellbisbal, que vostès encara amenacen, encara avui l'amenacen de tancar, ha aconseguit quaranta-dues preinscripcions per a una única línia. Això és demostrar que l'escola pública a Catalunya té futur, tot i les amenaces de la consellera Rigau.

L'Escola El Castell, de Tona, que va aconseguir aturar la previsió de tancament per cinc anys, que ja es tenia previst el tancament des de la conselleria, també amb dades de demografia demostrables.

I podríem seguir amb moltíssims exemples. Des d'Iniciativa i Esquerra Unida ens preguntem: què hauria passat si aquestes escoles no s'haguessin posat en peu de lluita? Què hauria passat si aquests centres educatius no haguessin defensat fins a l'últim alè la seva escola pública? Doncs, que avui aquestes escoles ja estarien definitivament tancades, amb els decrets de la consellera Rigau. Això és el que hauria passat. I tot això, diputats i diputades, sotmès al gran tòtem de la demografia, que sembla que és el nou déu en què creu la consellera Rigau.

I volen que parlem de demografia? Parlem-ne, parlem de demografia educativa, que és la que ens hauria d'interessar. És cert que després d'uns anys de creixement demogràfic accentuat del nostre sistema educatiu, segurament ocasionat per la situació econòmica favorable de les famílies i per l'arribada de nous veïns i veïnes de fora de Catalunya i de fora de l'Estat, és cert, dic, que s'ha començat a detectar un canvi de tendència en aquesta demografia. Aquestes dades demogràfiques evidencien que l'alumnat que s'incorpora al sistema educatiu decreix, i decreix pels nivells baixos. Per cert, una tendència que també es va produir durant el curs 2009-2010 en el sector precisament de l'educació privada, a l'inici de la crisi econòmica, i, en canvi, allò no va suposar ni

tancament de centres ni supressió de línies a les escoles. Per tant, no sé si estem davant de la ideologia de la consellera Rigau o estem davant de dades demogràfiques.

Per contra, mentre observem que a P3 l'alumnat ha decrescut, a primer d'ESO i a primer de batxillerat, és a dir, a l'inici de l'etapa educativa, la incorporació de l'alumnat encara està amb una tendència a l'alça. Atenent aquesta realitat, l'oferta de places educatives a secundària hauria de créixer, com a mínim, en un 25 per cent els propers dos anys.

Per això, senyors de Convergència i Unió i senyors del Govern, ara que s'hi incorporen, la proposta d'Iniciativa - Esquerra Unida és apostar pels instituts escola, per tres motius. El primer, perquè ho permet la LEC i perquè gairebé tots els centres privats i concertats preveuen oferta educativa continuada entre primària i secundària. Jo ja he dit moltíssimes vegades en aquest mateix faristol: no conec gairebé cap centre concertat que no sigui un institut escola i, en canvi, en conec molt poquets de públics que siguin instituts escola. Segon motiu, perquè l'institut escola és un mecanisme de flexibilitat educativa interessant, molt interessant, especialment en situacions de realitats demogràfiques educatives com les que tenim ara; ara hauríem d'estar desplegant una oferta d'aquest tipus més que mai. I tercer motiu, perquè ens permet no haver de fer la inversió per tancar una escola pública –perquè tancar escoles també costa diners, oi, consellera Rigau?, tancar una escola també costa diners–, per després haver de tornar a obrir-la si la demografia educativa varia. Per tant, hauríem de tenir en compte i vostès han de ser conscients que la crisi econòmica també ha fet incrementar la demanda del sector públic; per tant, cal reforçar-lo, cal blindar-lo i cal adaptar-lo a les necessitats educatives.

I d'això parla aquesta proposició de llei que presentem el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida. Perquè la política que la consellera Rigau està aplicant, la dels tancaments preventius i les demografies moldejades, ens porta a una clara constatació: el pes –no parlo del nombre total, parlo del pes específic de l'ensenyament públic– creix a l'ESO i creix al batxillerat i, en canvi, disminueix a l'educació infantil, la més atacada per les decisions de la conselleria. Per exemple, durant l'any 2013 a P3 l'oferta de places públiques s'ha reduït en gairebé 4.500; això representa una baixada del 7,1 per cent, mentre que la baixada de la privada és de 358 places, és a dir, un 1,4 per cent. Per tant, consellera, tornem a aquella xifra que a vostè no li agrada, que és la del 7 contra 1: per cada set línies públiques que vostè tanca, en tanca una de la privada. I això, senyora Rigau, és ideologia i no és demografia educativa. Així, doncs, les seves decisions acompanyen l'alumnat a la privada, i sembla que la conselleria governa i pren decisions que acontentin especialment l'escola privada. Aquestes són les conseqüències del desplegament ideològic de la conselleria en el marc de la LEC.

El que plantegem des del nostre grup és posar seny, posar objectivitat, donar confiança a les famílies. El pitjor mal que li podem fer a l'escola pública és crear, senyora Rigau, inestabilitat en els projectes educatius, com és el que vostès estan fent aquests anys.

Segon objectiu d'aquesta proposició de llei que presentem des d'Iniciativa - Esquerra Unida. Hi ha aspectes fonamentals del nostre marc educatiu que no haurien d'estar mai a l'arbitri del govern de torn, haurien de ser grans acords de país. Un d'aquests aspectes és quan, per què i com tanquem una escola pública, senyora Rigau, no deixar-ho al seu arbitri, perquè ja sabem què és el que vostè fa. La LEC té, i té estructurat mitjançant l'article 45 de la nostra Llei d'Educació i en tot el títol sobre el Servei d'Educació de Catalunya, l'obertura d'una escola pública; però, en canvi, no fa el mateix quan es consideri la supressió o l'eliminació d'un centre del Servei d'Educació de Catalunya.

Els llegiré el que diu l'article 45 de la LEC: «El Govern, en el marc de la seva programació de l'oferta educativa, crea centres públics de titularitat de la Generalitat, en modifica la composició i, si escau, els suprimeix.» Què és el que proposem des d'Iniciativa - Esquerra Unida? Proposem regular a través de l'articulat mateix de la LEC, per tant, adequant el marc, aquest «si escau», perquè el que no pot ser és que es suprimeixi quan escaigui a la consellera Rigau, ens ha d'escaure a l'interès general de l'educació d'aquest país, a l'interès general educatiu de Catalunya.

Per tant, el que proposem, amb tota honestedat, és un pla de viabilitat per a les nostres escoles, que no quedin en mans de consellers o conselleres que pretenguin tancar-les. Proposem una cosa tan lògica i tan sensata, senyora Rigau, com que hi hagi una necessària coresponsabilitat, quan s'hagi de tancar una escola, amb el món local i amb la comunitat educativa. Ho diu l'article 19 de la LEC, i vostè no el compleix.

Demanam que la supressió de centre públic de titularitat de la Generalitat no pot suposar en cap cas –en cap cas– un increment de ràtios significatiu a la resta d'escoles de la localitat o de la zona educativa. I això és blindar l'escola pública, perquè vostè tanca una línia educativa en un centre i això repercuteix en l'increment de dos o tres alumnes per ràtio al centre del costat i, evidentment, això va en detriment de la qualitat educativa del nostre sistema educatiu.

Demanam també que això no pugui passar quan s'evidenciï una rebaixa, una disminució de la qualitat educativa a la resta d'escoles de la localitat.

I, finalment, abans de tancar una escola hauríem, per obligació, d'estudiar la viabilitat de reconvertir-la en un institut escola.

Però li ho torno a repetir, senyora Rigau, aquesta és la nostra proposta, aquesta és la proposta d'Iniciativa - Esquerra Unida, que ens agradaria poder explicar-l'hi, poder dialogar-la i, si fos possible, poder acordar-la si vostès retiren l'esmena a la totalitat que han presentat. I, miri, li ho diem des d'un grup, el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, que vostè sap que tot i formar part del Govern no vam compartir aspectes fonamentals de la Llei d'Educació de Catalunya, que avui tampoc no els està compartint la comunitat educativa. I el que proposem, consellera Rigau, és fer que no creixi aquesta desafecció entre la comunitat educativa i la LEC, perquè això, consellera, ho acabarem patint. Perquè, miri, només cal veure el lema de la mo-

bilització de finals del mes passat a Catalunya; aquell eslògan, aquell lema era: «Ni LOMCE, ni LEC, ni retallades.» Això, senyora consellera, crea moltíssima desafecció.

I acabo. Permetin-nos, senyors de Convergència i Unió, obrir el diàleg; permetin-nos parlar de què cal modificar, què cal actualitzar i adequar de la Llei d'educació de Catalunya. La principal interessada hauria de ser la mateixa LEC, i l'esperit del Pacte nacional per a l'educació, aquell que vostès van enterar sota la disfressa d'una llei que no blindava l'escola pública. Perquè si no ho fem, ho repeteixo, crearem moltíssima desafecció entre el món educatiu i la LEC, perquè no se la creuran com a eina de defensa de l'interès educatiu. Per tant, permetin-vostès el diàleg, no ens donin un cop de porta i no facin una esmena a la totalitat a la nostra escola pública. I m'adreçaré també als companys d'Esquerra Republicana de Catalunya: ajudi'ns, senyora Simó, ajudi'ns a obrir el diàleg amb la conselleria, no col·laborin amb aquesta esmena a la totalitat de Convergència i Unió, perquè el futur passa per utilitzar l'escola com a eina de cohesió i el futur no passa per tancar escoles públiques.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Efectivament, contra aquesta iniciativa legislativa s'ha presentat una esmena a la totalitat, ha estat presentada per Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Consellera, senyores i senyors diputats, evidentment, intervinc en nom del Grup de Convergència i Unió per exposar l'esmena a la totalitat que hem presentat a la Proposició de llei de modificació de la Llei d'educació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La proposició de llei s'estructura en dos articles i una disposició final, i té com a objectiu modificar la LEC, com ja s'ha exposat, incloent-hi un nou punt, el 45.1 bis, per tal d'incloure un seguit de condicions prèvies al possible tancament d'un centre públic de titularitat de la Generalitat de Catalunya. Per això proposen que, abans de decidir el tancament d'un centre educatiu, es tingui en compte que no augmenti significativament la ràtio d'altres escoles de la zona; que no suposi la disminució de la qualitat educativa de la resta d'escoles de la localitat; que es valorin altres alternatives, o que es garanteixi la participació dels ens locals i la comunitat educativa. Aquests són, a grans trets, els motius que impulsen la proposició de llei.

I permetin-me que els digui que la concreció que proposen està intrínseca en el redactat de l'article que es pretén modificar; és més, en l'article que proposen ampliar, amb la pretensió d'establir criteris i justificacions a l'hora de la possible supressió d'un centre.

Pensem que és totalment innecessari, de la mateixa manera que no creiem i no vam creure necessari en altres moments ni en altres accions d'altres governs de la Generalitat demanar o establir criteris i justificacions que concretessin motius de tancament, ni concretessin criteris d'obertura de centres educatius, i encara menys demanar una ampliació a la llei en aquest sentit. En posaré també un exemple, però no en diré el nom, perquè després ens porta problemes: en un municipi, l'any 2009, s'obre una línia de P3 quan al mateix municipi van sobrar dinou places per cobrir; no vam demanar criteris –a banda de la LEC, evidentment. L'article 45, sobre la incorporació de centres i llocs escolars a la prestació de serveis educatius de Catalunya, estableix que és el Govern, en el marc de la programació de l'oferta educativa, qui crea centres públics de titularitat de la Generalitat, en modifica la composició i, si escau, els suprimeix.

Demanen establir criteris clars i adequats a l'esperit i a l'articulat de la LEC. Encara més evident, només faltaria!, més evident que són aquests els criteris que s'estableixen des del Govern i des del Departament d'Ensenyament en el supòsit que vostès exposen; no podria ser d'altra manera. Però, bé, entenem que, com que els demanen, vostès creuen o almenys diuen que no s'adaptin als criteris tan bàsics com els que exposen.

Partim de la realitat, no d'anuncis o especulacions, partim de la roda de premsa de la consellera Rigau el dia 6 de març, sobre la presentació de places escolars per al proper curs. La preinscripció escolar per al curs 14-15 es va iniciar el dia 11 i es va tancar el dia 21; el dia 9 de maig es publicarà l'oferta inicial de places escolars, un cop analitzat i valorat el resultat de la preinscripció. S'ofereixen 7.805 places més que al curs anterior en els ensenyaments obligatoris. S'observa un creixement d'alumnes de tres a setze anys, fet que mai s'havia produït. Es farà un aprofitament de les instal·lacions; el professorat veurà com creix l'oferta en el seu conjunt, i allà on es pugui, va dir la mateixa consellera, baixaran les ràtios. És el primer any que baixa l'oferta d'educació infantil, i en educació primària serà la darrera vegada que tots aquests cursos incrementin alumnat. El Departament d'Ensenyament ofereix per al proper curs escolar un total d'1.074.033 places per a infantil de segon cicle, primària i secundària obligatòria. L'oferta significa, com ja he dit, un increment de 7.805 places respecte al curs 13-14, en què la xifra és d'1.066.228 places. Per etapes educatives, l'oferta és de 246.273 places per a segon cicle d'infantil, és a dir, tres a sis anys; 508.550 per a educació primària; 319.210 places per a educació secundària obligatòria.

Continuant en el context d'aquesta roda de premsa, la consellera fa una presentació real i exhaustiva de la realitat demogràfica i la situació de l'oferta de places escolars es resumeix amb les següents manifestacions. L'etapa que més creix és primària, amb 9.975 alumnes més que el curs en què ara estem. Aquest creixement es percep a cada curs, però serà, deia, la darrera vegada que tots els cursos veuran incrementat l'alumnat. Aquestes variacions fan que calgui una programació dinàmica i flexible, per aprofitar tots els equipaments i donar la millor resposta possible.

Educació secundària també presenta un increment respecte a l'any anterior, un increment de 5.130 places; de fet, el creixement dels darrers anys en educació primària ja feia preveure un increment futur a secundària. Aquest increment es tradueix en la creació de cinc nous instituts d'educació secundària, quatre dels quals s'ubicaran en edificis i en espais cedits, que no obligaran a mòduls –anys enrere, barracons; ara en alguns moments són mòduls–, ni a construcció immediata per part del departament, la qual cosa no vol dir que s'hagi deixat de fer construcció, sinó que s'ha alentit i es planifica una millor utilització dels espais.

En el segon cicle d'educació infantil es consolida un decreixement de P3; és el tercer any consecutiu que P3 ofereix menys places, i aquest creixement negatiu té com a principal motiu –i ho sabem tots– la davallada demogràfica a causa del decrement de naixements i d'una evolució negativa del padró. És, per tant, el primer any en què la disminució afecta els tres cursos d'educació infantil, P3, P4 i P5, ja que fins ara P5 creixia. El fet que hi hagi decrement d'alumnes permetrà abaixar la ràtio en aquells entorns socioeconòmics crítics, en la línia de les auditories pedagògiques, que és un sistema que ha de ser equitatiu, i afavorir que allà on es pugui baixi la ràtio, perquè creiem que una ràtio menor pot ajudar a un millor rendiment. El departament prioritzarà, per això, els centres amb més necessitats, per tal d'intentar, a través de la programació de cada grup i en els marges demogràfics, ajudar en el procés de millora de l'activitat escolar que tots ens hem proposat per als nostres alumnes.

Aquests criteris són clars i adequats a l'esperit i a l'articulat de la LEC: una anàlisi demogràfica acurada amb les corresponents previsions. Més encara, tot i la marcada tendència de descens demogràfic en la població d'alumnes que s'ha d'incorporar al sistema educatiu a P3, el departament està mantenint l'oferta de P3 en els casos en què la baixada demogràfica és més evident. S'està estudiant en el marc de la taula mixta de planificació i s'està treballant amb comissions específiques en els municipis afectats, integrades pel departament, els ens locals i per la comunitat educativa, per tal de treballar conjuntament la planificació escolar i les necessitats d'escolarització del municipi, atenent la projecció educativa i poblacional, cosa que vostès saben perfectament. L'exemple clar, en la passada Comissió d'Ensenyament i Universitats i en altres comissions en què hem estat debatent diferents realitats. Els deia en la comissió que la demografia és tossuda, i si ho és per palesar que l'oferta és superior a la demanda en alguns centres, també es va demostrar que ho és per continuar ofertes que en principi es podia suposar que no s'havien d'ofertar i que el departament n'ha obert la preinscripció.

No vull personalitzar exemples, però sí que vull recordar que la defensa de determinats posicionaments ens ha fet entrar, estic convençuda que sense voler-ho, en l'inici d'unes problemàtiques municipals i de la comunitat educativa que ningú volem que existeixin.

Per a l'aplicació de l'article 45, pel que fa a l'obertura, manteniment o, si s'escau, tancament d'algun centre, el criteri clar i objectiu només és un: la realitat de-

demogràfica, perquè és l'únic criteri totalment objectiu. Després de les dades de preinscripció es fan els reajustaments corresponents i es donen respostes conjuntes a l'impacte de l'evolució de la població a curt termini. Es manté també un estudi a llarg termini sobre el futur del mapa escolar de cada municipi, de cada barri, districte o zona escolar.

Exposat un dels motius per a la presentació de la nostra esmena a la totalitat de la proposició de llei, no voldria deixar de palesar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la defensa i en la valoració de la LEC, un altre dels motius pels quals hem presentat l'esmena a la totalitat. Recordar una altra vegada i les que faci falta que la LEC és el marc legítim, el reglamentari, el que ens empara, el que sustenta les polítiques educatives de Catalunya, una llei aprovada per ampli consens en aquest Parlament, amb un treball exhaustiu, amb un esperit d'arribar a amplex acords sobre el model educatiu de Catalunya, amb l'objectiu de garantir que cada grup o grups de govern mantinguin el model d'escola catalana, i assegurar l'estabilitat jurídica que constatem necessària i imprescindible per al bé de l'educació del nostre país.

Vostès diuen que la proposició de llei, a l'article 2, apartat a, cal que garanteixi el que disposa l'article 19 de la LEC, referent a la coresponsabilitat amb els ens locals i la comunitat educativa, que ja pensem que queda garantit i demostrat per totes les previsions, estudis i comissions que està fent el Departament d'Ensenyament. Però nosaltres creiem que seria la modificació de la LEC en aquest sentit el que podria posar en risc la garantia de l'article 19, sobre la comunitat educativa i la comunitat escolar, que estableix en el seu tercer punt que els membres de la comunitat escolar estan representats en el consell escolar. Seria, dic, doncs, la modificació de la LEC el fet que, atenent la realitat legislativa d'aquest moment, podria posar en qüestió aquest article i tots els articulats que pretenem modificar i encara més ampliar, com és el cas que estem tractant.

Recordar aquest incís que no és pas menor. Demanem unitat en la defensa del nostre marc legislatiu que anem desenvolupant i que ens empara i protegeix per tal de mantenir les característiques de l'escola catalana. Demanem unitat als grups que van donar suport a la Llei d'educació de Catalunya, amb cessions per totes les parts, però per totes; unitat que vostès saben que és essencial i més encara en aquests moments, vostès ho saben.

Sabem que, com a grups a l'oposició, han de mantenir un control al Govern, com no pot ser d'altra manera i com és la seva obligació, però sobretot com és la seva responsabilitat; de la mateixa manera que també sabem que els controls pertinents al Govern es poden fer amb moltes més eines que amb la pretesa modificació de la Llei d'educació de Catalunya.

Posem, senyors i senyores diputats que van donar suport a la LEC, posem en valor l'acord d'aquesta Llei d'educació de Catalunya.

Gràcies, president, consellera, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara és el torn per fixar el posicionament de la resta de grups parlamentaris, i en primer terme té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, goso dir que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra compartim les necessitats d'una programació adequada i en concordança amb els ens locals. De fet, és el que diu la LEC.

Però he de dir que no compartim la tècnica legislativa que han utilitzat, senyor Mena, no la compartim. No la compartim perquè entenem, des del nostre punt de vista, sense voler pontificar, que no és una tècnica legislativa adequada fixar per llei criteris tan taxats per al tancament de centres; no es fa així per a l'obertura de centres. Cap de les lleis autonòmiques d'educació –i faré una mica de repàs– no ho fa en cap dels casos. I, per altra banda, cap esmena de cap grup parlamentari en el moment en què es va debatre la LEC ho va proposar.

El tancament de centre es fa per decret, després d'una resolució del departament, es fa per decret *ad hoc*, i després també li posaré exemples de com, de quina és la tècnica utilitzada en aquests decrets, però que tots ells, els que hem anat repassant, que són tots com a molt fins l'any 2008, ho justifiquen per garantir una millor utilització dels recursos disponibles i atès que l'evolució de les ràtios existents no en justifica el manteniment. Són qüestions, diguem-ne, que entenem que són de sentit comú i emparades per la LEC.

I pensem que els criteris i les justificacions de la modificació de la LEC que proposen, des del nostre punt de vista, són reiteratius respecte d'altres articles de la mateixa LEC referents a la programació educativa.

Per això ja els avanço que votarem a favor de l'esmena a la totalitat.

I ara intentaré desgranar en el temps que em queda allò que ara acabo d'apuntar i sintetitzar. L'objectiu d'aquesta modificació legislativa que proposen és limitar a la LEC els criteris i les justificacions de programació a l'hora de suprimir un centre públic. Vostè, senyor Mena, ha dit «ordenació adequada de la supressió de les escoles».

Ja ha fet la senyora Barrufet un detall de què és el que inclou aquesta modificació legislativa, però a mi m'agradaria puntualitzar, dels quatre punts que integren, dels quatre criteris, dels aspectes que caldria tenir en compte, segons Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per suprimir centres, doncs, que el primer, que és la necessària coresponsabilitat amb els ens locals i la comunitat educativa, està establert en l'article 44, en el 159 i en el 162 de la LEC. I, de fet, el 19 el que fa és definir què s'entén per comunitat educativa, exclusivament.

El punt *b* que parla que a l'hora de suprimir un centre públic de titularitat de la Generalitat en cap cas pot suposar un increment de ràtio significatiu a la resta d'escoles de la localitat o zona educativa, ens sembla que és una qüestió prou raonable. Però vull recordar que les ràtios màximes estan fixades en l'article 157 de la LOE, i en l'article 48 de la LEC, especialment, es fixa quines són les condicions per al decrement de ràtios en determinades situacions, com és l'acollida d'alumnat amb necessitats educatives especials, que crec que això és important, i insistim que el departament ho ha d'aplicar, malgrat el reial decret Wert, que és el que ara ens està «matxacant» també en aquest sentit.

O ara que la supressió d'un centre públic de titularitat de la Generalitat no pot suposar la disminució de la qualitat educativa a la resta d'escoles. Això ho diu l'article 44 de la LEC, que és l'article previ al que vostès modifiquen.

O diuen que, abans de concretar el tancament d'una escola pública, la Generalitat tindrà l'obligació d'estudiar la viabilitat d'altres alternatives com la implementació de l'institut escola. Vostès, senyor Mena, saben perfectament quina és l'aposta d'Esquerra Republicana pels instituts escola, ho saben perfectament.

Però jo m'he formulat a mi mateixa una pregunta, que poder és que no dono per més: però si institut escola vol dir oferir segon cicle d'infantil i primària i secundària, no?, si es tanca un centre infantil i primària per raons demogràfiques perquè no hi ha prou demanda, per exemple, com es pot tenir com a alternativa un institut escola? Clar, em refereix... (*Veus de fons.*) No, no, no, vull dir, perquè, si hi ha un decrement de grups de segon cicle d'infantil i de primària, com conjumina això amb oferir l'alternativa d'un institut escola. Són preguntes que em faig, eh?, no són preguntes retòriques, no, no; me les faig perquè no m'acaba de quadrar.

Llavors, entrant en la qüestió de la tècnica legislativa, en cas d'aprovar-se aquesta modificació que vostès proposen, nosaltres creiem que el resultat seria descompensat i reiteratiu, com deia, perquè l'apartat 45.1 de la LEC estableix la creació, la modificació i la supressió de centres públics en el marc de la programació de l'oferta educativa, que s'aborda, com deia, en l'article 44.1, 2 i 3: garantir la qualitat de l'educació; una adequada i equilibrada escolarització dels alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu que propiciï la cohesió social –aquí dóna entrada a l'aplicació del 48.2 sobre ràtios, per exemple–; que ha d'establir la participació i consulta dels ens locals, dels sectors educatius, etcètera; que en establir els criteris de programació cal considerar-ne la periodicitat, el mapa escolar, l'articulació del territori en zones educatives i llurs necessitats d'escolarització.

Descompensat, perquè proposeu afegir un nou apartat perquè es tinguin en compte criteris i condicions a l'hora de suprimir un centre, però no a l'hora de crear-ne i modificar-ne.

I reiteratiu pel que deia, perquè els quatre apartats són preceptes recollits en almenys l'article 44, sobre programació; l'article 159, sobre competències dels ens

locals, i l'article 162, de modalitats de coresponsabilització entre l'Administració educativa de la Generalitat i les administracions locals.

Considerem que el resultat també seria imprecís, i no pertoca a la LEC fixar el nombre màxim de llocs escolars per al grup; això ja ho diu l'article 157 de la LOE. Què vol dir «un increment de ràtios significatiu»? Què vol dir «significatiu»? Un 10 per cent, un 7 per cent, un 5 per cent...

La referència a les ràtios o llocs escolars per grup, a la LEC, quan s'esmenta, és molt precisa, és a l'article 48.2, quan parla d'un increment com a molt de fins al 10 per cent en casos de matrícula viva, diguem-ne.

I, finalment, considerem que és impropï el contingut addicional que proposen d'una llei. Ens hem mirat la llei andalusa del 2007; en l'article 2.5 recull en set línies –set línies–, un paràgraf, els criteris i preceptes de la programació de l'oferta educativa; ni referència a la supressió ni a creació ni modificació de centres. La llei càntabra del 2008, cap referència. La llei castellanomanxega del 2010, cap referència. La llei extremenya del 2011, article 131.1, parla de creació de centres educatius públics, que correspon a la Junta de Extremadura, i els articles 136 i 138 parlen dels principis generals de planificació i programació de la xarxa de centres, que és tan extensa i concreta com ara: «La programació de la xarxa de centres que presten el servei públic educatiu es basarà en les necessitats d'escolarització», punt i seguit. «A aquest efecte, l'Administració educativa tindrà en compte el principi d'economia i d'eficiència en l'ús de recursos públics», punt i final. Ho dic perquè és bo també fer legislació comparada a l'hora de modificar. I, com deia, cap esment en la LEC.

Els centres es creen, com deia, i se suprimeixen per decret. I he repassat tots els decrets de supressió dels centres educatius del 2004 al 2008, perquè posteriorment al 2008 no n'he trobat, no n'hi ha cap. I tots ells són pre-LEC. I el raonament ha estat el que jo abans els deia: el mapa escolar és viu, és actualitzable anualment en funció de les necessitats d'escolarització. Ho diu el decret que regula el mapa escolar, que és un decret del 2010, si no estic errada.

I finalment i humilment, és la nostra posició –poder ens equivoquem–, com en tot. Són mandats polítics i no legislatius, des del nostre punt de vista, el que cal en la programació de l'oferta educativa. I aquest Parlament ha fet mandats sobre condicions de programació i oferta educativa, com la Resolució 222/X, de l'octubre de l'any passat, en què es fixaven tot un seguit de criteris per a la programació i l'oferta educativa, i que creiem honestament que podem dir que per a aquest curs s'estan complint, per al curs vinent em refereixo, no per al curs passat, sinó per al curs vinent, s'estan complint.

I també calen mandats tècnics, i ja s'hi ha fet referència: les taules mixtes o tots aquells plans que des de l'Administració local es fan en ares de la programació educativa.

Per tant, nosaltres pensem que una modificació de la LEC en aquest sentit no té cap raó, des del nostre punt de vista; sí, mandats polítics i mandats tècnics i estar-hi a sobre, com ara el compliment de la Resolució 222/X d'aquest Parlament i d'altres que vam votar de manera..., jo diria que va ser per unanimitat. Però a una modificació de la LEC en aquest sentit no hi veiem cap raó, no l'hem vista en cap de les lleis autonòmiques que hi ha a l'Estat i entenem que no correspon.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per posicionar-se sobre aquesta proposició de llei, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. No sé si... Funciona? (*Veus de fons.*) Molt bé; doncs, moltes gràcies, president. Consellera, senyor Mena, senyores diputades i senyors diputats... Ara que han passat uns anys, consellera del Govern catalanista i d'esquerres, un pot avaluar..., és més, tant el conseller Del Pozo com el conseller Maragall han fet llibres sobre quina va ser la política educativa dels nostres governs. I va ser una política que hi havia..., era un moment –és obvi– en què la situació econòmica i, per tant, la situació financera eren diferents, però on també es va apostar per desfer el dèficit enorme que havien deixat anteriors governs en equipaments educatius públics, per invertir en el que hi ha dins els equipaments educatius –se'n recorden?, les tres emes del Govern d'esquerres–: mestres, mossos i metges. Es va invertir, eh?, per reformar totes les escoles públiques i dignificar-les i donar-los qualitat.

Però no només es va fer això –hi insisteixo, llegeixin-se els llibres tant del conseller Del Pozo com del conseller Maragall–, es va anar més enllà d'això; va ser també una política de reforma. No només es va pactar la primera llei d'educació de Catalunya; Catalunya no tenia llei d'educació. I es van fer –ho recordàvem abans– moltes sessions –moltes sessions, que inclús ara hi ha companys que diuen: «No sé per què les vam fer, aquestes sessions, si ara s'incompleix reiteradament l'esperit de la LEC»–, es van fer moltíssimes sessions per aprovar, hi insisteixo, la primera llei d'educació de Catalunya, que no teníem llei d'educació –teníem llei general de sanitat–, l'any 90 no teníem llei d'educació. I es va fer molt més que això: un esperit de reforma –s'ho poden llegir al llibre del conseller Maragall, que ho explica de forma molt clara. Amb reformes, senyora Rigau, segur, algunes on ens vam equivocar, reformes polèmiques..., perquè és molt fàcil: quan no es fa, no es molesta a ningú, eh? Però una visió, per tant, d'ambició en l'educació d'aquest país. Perquè sap què passa? Que, quan un arrisca, perd. I tant, ja li ho puc dir jo: quan un s'arrisca, perd. Però qui no arrisca no guanya –qui no arrisca no guanya.

Fem l'exercici al revés, consellera: imaginem-nos el llibre que haurà d'escriure vostè de la seva etapa al

capdavant de la política educativa de Catalunya, vostè o algú del seu departament que la pugui jutjar, la política educativa que vostès han impulsat. Què diria? «Moments difícils...», hem hagut de fer moltes retallades, molt difícils», eh?, retallades, «i hem hagut de resistir enfront d'aquests atacs», que compartim i que, a més, rebutgem igual que vostès, «de Madrid, del ministre Wert»; d'acord. «Hem augmentat l'èxit escolar»; vostè se l'atribueix, quan no diu en cap cas que això és un tema de canvis en els valors i en el cost d'oportunitats que hi ha entre mercat laboral i educació avui en dia. I ja està. Aquest seria el llibre que es podria escriure. I jo hi afegiria que el risc que estan prenent és un risc molt fàcil, perquè és atemptar contra els més vulnerables. Vostès desfan allà on més es necessita, en aquells que tenen menys veu, en aquells que els importen menys. Perquè hi ha ideologia darrere de tot això.

I aquest, sincerament, seria un balanç que a nosaltres ens sembla del tot insuficient i que a més a més, tractant-se d'educació, que és no una política de despesa social, sinó la principal política d'inversió social, em sembla que s'hauria de fer molt més, moltíssim més del que es fa. Perquè els moments són difícils, segur, i tenim poc marge financer, però, escoltin, hi han polítiques fiscals a fer per evitar desinvertir..., perquè no és que gastem massa, en educació; encara estem per sota del que gasten els països del nostre entorn en els quals ens volem emmirallar, i hi han oportunitats de reforma: hi ha menys pressió demogràfica per a primària, hi ha més pressió per a secundària, podem analitzar instruments com l'institut escola, que reiteradament estem posant sobre la taula..., i, per tant hi ha possibilitats de fer una altra política educativa.

«Posem-hi seny», deia el senyor Mena. No, no, anem més enllà: posem-hi seny, posem-hi ambició, consellera. Posem-hi les dues coses, no només seny, senyor Mena. Ambició també. Perquè el que... Sí, però ambició, hi insisteixo, amb moltes polítiques, que algunes tenen a veure amb els recursos i algunes no tenen a veure amb els recursos: suport logístic a les AMPA, com participen les famílies i quines, i com les ajudem; com reformem, ara que tenim menys pressions demogràfiques en certs sectors de la població, en certs sectors del territori, com ens arremanguem. La forma, consellera: vostè pot veure, en els llibres dels consellers Maragall i Del Pozo, com anaven, poble a poble, alcalde a alcalde, s'arremangaven, pactaven amb la comunitat educativa... Hi insisteixo, amb polèmiques i amb errors, segur! Vostè, sembla que a Via Augusta fent els decrets, perquè així és més fàcil que no parlar-ho, consensuar-ho..., no només com diu la LEC, sinó com hauria de ser.

I, per tant, es pot fer una política educativa radicalment diferent, que inclogui una planificació educativa diferent, com estava argumentant el senyor Mena, que inclogui nous instruments com els instituts escola, és clar que sí, però que també vagi més enllà, que tinguï algun esperit d'ambició, de reforma, de conquesta del futur. Perquè la política no és resistir; també és conquerir alguna cosa. I l'únic que estem fent, sincerament, és desfer.

Ara bé, també li ho dic amb la mateixa contundència, senyor Mena: és necessari fer aquest canvi per llei? O deixi'm fer-li la pregunta a l'inrevés: si vostè estigués al Govern amb aquesta LEC faria la mateixa política? Oi que no? Per tant, posem en valor la LEC, sí o no? Des del Grup Socialista diem «sí». Perquè ens va costar molts anys aconseguir-ho.

Ara bé, consellera: una cosa és el marc legislatiu i una altra cosa és la política educativa que se'n desprèn. Marc legislatiu, sí; política educativa, no, consellera. I no s'enfadi: política educativa, no. Ni la que fa per resistir, que desfà allà on més es necessita, ni la que no conquereix re. No hi estem d'acord; però això no implica, i menys en el cas de la programació educativa, canviar el marc legislatiu. Perquè tenim prou episodis, i l'Estat espanyol n'és una mostra, que cada govern que arriba canvia la llei d'educació, amb uns canvis en l'estabilitat del mercat educatiu que l'únic que fan és empitjorar la situació de l'educació. I a més a més arriba –amb perdó– el senyor Wert, que és el més ideològic de tots els ministres d'Educació que ha tingut Espanya, i la fa tan radical que és obligat que quan arribin al govern les esquerres l'hauran d'eliminar el primer dia (*remor de veus*), perquè es fan d'aquesta manera.

I aquí a Catalunya tenim, crec, l'encert..., vam trigar molts anys, hem de fer autocrítica –crec que vostès més, que van estar vint-i-tres anys al Govern–, però tenim l'encert de tenir aquest marc legislatiu. Mantinguem-lo. Ajustem-lo en els temes que siguin essencials, de principis, però no en els temes de programació educativa, perquè una cosa és l'instrument i una altra és la política que l'instrument desenvolupa.

Si portem el malentès, senyor Mena, que només canviant la llei aconseguirem fer una altra política, crec que ens estarem equivocant. No només perquè vam aconseguir fer una llei de país –amb sessions, amb problemes..., amb el que vulgui–, sinó perquè, si donem el missatge als mestres, als pares, que només modificant la llei aconseguirem canviar la política, crec que els estarem donant un missatge equivocat i que, a més a més, no passarà. Perquè és la consellera la que farà –legítimament, tot i que no ens agradi, eh?, i que com a oposició la rebutgem i intentem plantejar una alternativa– la política que es desprèn de la LEC, com nosaltres amb la LEC fariem una política diferent.

En aquest sentit, per tant, el fons del que vostè planteja, sí. Jo inclús li diria: «Anem més enllà», eh?, perquè no és un tema només de la planificació que s'haurà de fer a cinc anys, com parlen la moció i l'esmena que els hem presentat, que aquesta tarda mateix veurem, sinó que hi han altres temes que s'han de reformar i que s'han de canviar. Però no fem-ho via la llei.

En aquest sentit, si estem d'acord amb el fons... Jo també, senyora Simó, aquí li voldria dir que la seva intervenció, tot i que en termes d'instrument la comparteixo, també ha semblat molt justificativa del Govern, perquè, si vostè està d'acord amb el que es planteja, votar-hi en contra tampoc ho acabem de veure. Però en aquest sentit nosaltres li diem: «El fons, sí», inclús diria: «Anem més enllà», però l'instrument no

ens sembla l'adequat; és més, ens sembla inclús contraproduent que canviem la LEC per un tema de programació educativa. I en aquest sentit ens abstindrem i continuarem defensant, amb totes les altres vies que tinguem, el que hem defensat sempre, que és una escola pública, catalana, forta i ambiciosa amb el futur, que no és que estigui per venir, sinó que ja el tenim aquí.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per posicionar-se sobre aquesta proposició de llei, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Señoras y señores diputados, el Partido Popular catalán no se opondrá a que continúe la tramitación de la proposición de ley que nos propone Iniciativa - Esquerra Unida, de modificación de la Ley 12/2009, 10 de julio, de educación.

Se nos propone que la LEC incorpore, en su artículo 45, un nuevo punto que especifique los criterios que el Gobierno deberá observar cuando valore el cierre de un centro público.

En principio, y de acuerdo tanto con los principios estatutarios como con el espíritu y el articulado de la propia LEC, no sería estrictamente necesaria la modificación que se propone: el Estatuto de autonomía, en su artículo 21, especifica literalmente que «todas las personas tienen derecho a una educación de calidad y a acceder a la misma en condiciones de igualdad. La Generalitat debe establecer un modelo educativo de interés público que garantice estos derechos.» Por tanto, y por mandato estatutario, la actuación pública con relación al cierre de centros públicos no sería admisible si provoca una menor calidad en la educación a los alumnos de la zona que se afecta por el cierre; por ejemplo, si supone un aumento de ratios en la zona. ¿Por qué? Porque se quebraría la igualdad en las condiciones de acceso a una educación de calidad.

Igualmente, la Ley de educación de Cataluña enuncia, en su artículo 2, la calidad de la educación como uno de los principios rectores del sistema, y también el artículo 4, que consagra el derecho de los catalanes a acceder a la educación en condiciones de igualdad.

Pero también establece la LEC un tercer criterio a la hora de programar la oferta educativa, que es la participación y la consulta a la comunidad educativa; lo tenemos en el artículo 44 –bienvenida, *consellera*, la saludo también. Y hacemos notar que la participación de la comunidad educativa va más allá del simple diálogo, porque implica una actitud proactiva de la comunidad, que influye y puede modificar presumiblemente la actitud de la Administración.

Por tanto, calidad, igualdad y participación deben ser los criterios que rijan la actuación de la *conselleria* en

el ámbito que nos ocupa, que es la valoración del cierre de cualquier centro de titularidad pública en el territorio catalán.

Estos tres criterios –calidad, igualdad y participación– deben primar por ley sobre otros criterios, como podrían ser la demografía o la economía. Llevamos tres años debatiendo en el Parlamento iniciativas contrarias al cierre de líneas y centros públicos. La queja permanente de las comunidades afectadas es la falta de diálogo, la toma unilateral de decisiones por parte de la *conselleria*, sin atender las demandas de los centros, sin valorar alternativas de los ayuntamientos, sin informar a las familias, incluso a veces contraviniendo los compromisos previos que tenía la Generalitat con estos municipios, de construcción de un nuevo equipamiento o de mantenimiento de un determinado proyecto educativo.

La reivindicación permanente de estas comunidades educativas es impedir el deterioro de la calidad de la educación que supone el cierre de líneas o centros, porque además afecta a los demás colegios de la zona y se quiebran en el conjunto la igualdad y la calidad en el sistema.

La justificación permanente de la *conselleria* es la demografía y la falta de recursos, que mandan, son criterios que mandan y que condicionan sus posibilidades reales de atender las demandas de estas comunidades educativas. Pues bien, como dijimos, por ley la demografía no puede ser un criterio de cierre de líneas o centros públicos que se superponga a la calidad, a la igualdad y a la participación. Es un criterio, desde luego, asociado a la sensatez y a la eficiencia a la hora de asignar los recursos públicos, pero que no puede ponerse por encima de los demás, que están garantizados por ley.

Y, en relación con la escasez de recursos, es evidente la grave situación tanto económica como financiera que ha tenido que enfrentar el actual Gobierno de la Generalitat. Lo podemos entender, porque el Partido Popular lo vive en el Gobierno de España: problemas económicos, de generación de recursos por una crisis económica negada por el anterior Gobierno socialista y agravada por su inacción y su incapacidad para acometer las reformas necesarias; reformas que el actual Gobierno de España sí que está poniendo en marcha, con el apoyo y la aprobación de nuestros socios europeos, reformas que están facilitando un cambio de tendencia que ya vemos reflejado, por ejemplo, en la prima de riesgo.

Y crisis financiera, por el alto nivel de endeudamiento que también gobiernos de España y de Cataluña han heredado y han tenido que afrontar. Ha tocado pagar la fiesta de los gobiernos de izquierdas, que se dedicaron a gastar lo que no tenían y lo que no podíamos pagar. La política de inversiones faraónicas y de gasto público descontrolado que caracterizó al Gobierno catalanista y de izquierdas de PSC, Esquerra e Iniciativa fue indudablemente gratificante para ellos, pero al final resultó populista e irresponsable, porque acabaron hipotecando Cataluña para varias generaciones.

Lo relevante de todo esto es que Cataluña tiene una disponibilidad presupuestaria menor de la que le corresponde por su nivel efectivo de financiación. En 2014 gastaremos en intereses de la deuda 2.400 millones de euros, y eso que el 38 por ciento de la deuda catalana está colocado en el Fondo de liquidez autonómico y en el Fondo de financiación de pago a proveedores mediante préstamos estatales a intereses muy preferenciales. Quedan 36.000 millones de euros de presupuesto de la Generalitat. No es poco, comparando con 18.000 que tiene Madrid. A partir de ahí, es la Generalitat la que decide cómo y en qué se gasta 36.000 millones de euros. Estos son datos reales, oficiales, que se pueden ver en el portal de presupuestos de la web de la Generalitat.

Bien, sabemos que la educación no universitaria recibe, en 2014, 4.157 millones, un 11,5 por ciento del gasto total de la Generalitat, mientras que, por ejemplo, el sector público de la Generalitat, el conglomerado de empresas, fundaciones, consorcios, el más numeroso y caro de España, recibe 6.000 millones de euros, un 50 por ciento más que la educación. Estas cifras son el reflejo de las prioridades de este Gobierno apoyado por Convergencia y por Esquerra, que prefieren mantener empresas públicas a financiar una educación de calidad, que prefiere cerrar líneas y centros públicos a cerrar empresas o fundaciones, muchas de ellas innecesarias, caras, descontroladas y despilfarradoras, como vemos día sí día también en la Comisión de Sindicatura de Cuentas de este Parlamento.

Por tanto, la escasez de recursos no es excusa para no cumplir con la obligación legal de ofrecer una educación de calidad, en condiciones de igualdad, a todos los alumnos catalanes. No nos cansaremos de repetirlo: dejen de buscar enemigos fuera, porque los enemigos de la educación pública catalana están en las reuniones presupuestarias del Gobierno de la Generalitat. En estos tres años que lleva la señora Rigau como *consellera*, la educación pública ha perdido 1.161 millones de presupuesto, un 21 por ciento, un recorte excesivo si consideramos que de 2012 a 2014 el presupuesto de la Generalitat cayó un 2,4 por ciento y el de educación un 9,8 por ciento.

Gobernar es priorizar el uso de unos recursos limitados, que los ciudadanos ponemos en manos de los gobiernos para garantizar la solidaridad y la eficacia de unos servicios públicos descentralizados. Pues bien, con estos datos vemos que la educación pública no es una prioridad para este Gobierno, ni para Convergencia ni para Esquerra, porque prefieren gastarse nuestro dinero en otras cosas recortando en educación cuando es precisamente para estos servicios básicos, educación, sanidad y servicios sociales, para lo que pagamos impuestos los ciudadanos. Volvemos a reclamar hoy a la *consellera* de Ensenyament una mayor audacia y determinación en la defensa de los recursos asignados a la educación pública catalana, allá donde toca, donde se decide el reparto, en el seno del Gobierno de la Generalitat. Si el Gobierno de la Generalitat asignara y autorizara al Departamento de Ensenyament el presupuesto que le corresponde para situarse en los niveles medios

de gasto público en educación, los niveles medios de nuestro entorno, estos recortes no serían necesarios.

Decíamos al inicio de la intervención que esta proposición de ley, de acuerdo con la legalidad vigente, no sería estrictamente necesaria, pero la experiencia de estos tres años de gobierno convergente nos han enseñado que no está de más fijar desde el Parlament unos criterios específicos que concreten estos tres principios rectores: calidad, igualdad y participación, porque a pesar, como les he explicado, de que se repiten tanto en el Estatuto de autonomía como en la Ley de educación de Cataluña, han sido frecuentemente vulnerados por la Administración autonómica, para mayor frustración de las comunidades educativas y mayor desencuentro con el Gobierno responsable de la planificación de la oferta educativa, que es el Gobierno de la Generalitat. No está de más que la LEC incluya explícitamente los criterios bajo los que debe realizarse el cierre de un centro. En este sentido, los criterios que incorpora la proposición no nos parecen equivocados; son coherentes, como hemos dicho, con nuestro Estatuto de autonomía y con la Ley de educación de Cataluña, pero creemos también que durante el periodo de tramitación en ponencia podrán enriquecerse, concretarse, completarse con las aportaciones legítimas de todos los grupos, entre las que se contarán las del Grupo Parlamentario del Partido Popular Catalán.

Muchas gracias, presidente, *consellera*, señoras y señores diputados.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans i també per fixar posició, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, señora *consellera*, nos plantea aquí Iniciativa, nos plantea una modificación de la LEC con la que, pues, nosotros compartimos el fondo, aunque no compartimos absolutamente todos y cada uno de los apartados de la breve modificación, porque se trata solamente de un artículo, del artículo 45. Es una modificación que promueve una cierta protección ante el cierre de centros públicos de enseñanza.

Yo creo que esta modificación tiene una razón de ser y, por tanto, mi grupo va a apoyar que se tramite, no va a votar favorablemente a la enmienda a la totalidad. Tiene una razón de ser puesto que determinados cierres de centros en Cataluña últimamente se han hecho con criterios poco claros –se han hecho con criterios poco claros. Se han llegado a citar por parte del diputado señor Mena tres centros en concreto, que en un principio, por parte de la *conselleria*, alegando razones demográficas, se dijo que se iban a cerrar, causando el consiguiente trastorno en la comunidad educativa, el consiguiente trastorno y oposición y lucha, y al final esos centros, que parecía que demográficamente no iban a tener alumnos suficientes para continuar

con su actividad, ha resultado que sí que tenían alumnos suficientes. En el camino se ha perjudicado la expectativa a estos centros, sí que se les ha perjudicado, porque la expectativa para muchos de los padres de no ver continuidad en los centros de sus hijos ha provocado, pues, una cierta fuga y desconcierto entre la comunidad educativa, que se han tenido que buscar, algunos, otros centros que no estuviesen amenazados por el cierre.

Todos sabemos cuál es la consecuencia del cierre de centros públicos. Primero, que se tienen que reubicar los alumnos que iban al centro público cerrado. Y eso, ¿qué provoca? Un incremento de ratios, de la ratio del alumno por clase. Por tanto, eso afecta directamente a la calidad de la enseñanza y supone una merma de la calidad de nuestra escuela pública. Con un problema añadido: que ha existido y existe en algunas zonas de Cataluña una falta de ubicación para todos aquellos alumnos que quieran optar por la escuela pública y no tienen ubicación y se ven obligados a optar por la escuela privada o concertada porque en su demarcación no tienen, todos lo que lo querrían, escuela pública.

¿Qué nos están proponiendo en la propuesta de ley que modifica el artículo 45? Se nos proponen cosas bastante razonables para evitar un cierto margen de arbitrariedad en el cierre de los colegios o, si no arbitrariedad, una sensación de arbitrariedad que se percibe en muchas ocasiones. Ya se podría hablar, en caso de tramitación, pero a nosotros, aunque no estemos de acuerdo, por ejemplo, cuando en el punto a del artículo 45 se dice «la necesaria corresponsabilidad en la decisión con el ente local y la comunidad educativa», probablemente, si esto se tramitase no hablaríamos de corresponsabilidad, sino de una participación. Sin embargo, sí que nos parece muy razonable cuando se dice: «La supresión del centro público titularidad de la Generalitat no puede suponer en ningún caso un incremento de ratios significativo en el resto de escuelas de la localidad o de la zona educativa.» Ese incremento de ratios sí que creemos que es una cuestión que es legible.

Es que aquí ha habido también algunos pronunciamientos por parte de alguno de los intervinientes. Ha habido, digamos, pues, dos bloques muy sensiblemente diferenciados: uno, el Gobierno y quien le da apoyo, que darán apoyo a la enmienda a la moción... (*veus de fons*), perdón, a la enmienda a la totalidad –gracias–, y otro, una especie como de paternidad o maternidad de la LEC, que se resiste a modificarla, una intervención más tuitiva sobre la LEC, que es el PSC, que parece que, como se sienten padres o madres de la ley, pues, les duele modificarla. Pero, ciertamente, las razones por las que se pide su modificación son atendibles y son correctas y prudentes.

Se dice también: «La supresión de un centro público titularidad de la Generalitat..., no pot suposar en cap cas una disminució de la qualitat educativa a la resta d'escoles de la localitat.» También es muy razonable. Por tanto, todas estas cuestiones, se pueda o no discrepar en el matiz, nos parece que se pueden legislar y que es una materia que se hace necesario legislarla

por la actitud que ha mantenido la *conselleria* últimamente en el cierre de escuelas.

Miren, el cierre de escuelas públicas aquí parece que está enmascarando una modalidad más de los recortes que estamos padeciendo en educación en Cataluña. La situación de la educación en Cataluña no admite jugar o recortar o limitar todavía más por la vía de los recortes la calidad de la educación. Aunque en los últimos estudios de la Fundación Jaume Bofill es apreciable una cierta reducción del fracaso escolar y del abandono escolar, seguimos en niveles altísimos, seguimos en una cuarta parte de alumnos que fracasan o abandonan. Somos el segundo país de la Unión Europea en abandono prematuro y el que menos alumnos tiene con estudios secundarios. Nuestro gasto público en educación es un 25 por ciento inferior al de la media europea. El impacto de la crisis económica en nuestra enseñanza ha motivado que decrezca la tasa de escolarización de cero a dos años, con las consecuencias que ello tiene, la disminución en la escolarización en las fases primeras de la enseñanza. Luego se demuestra que tiene una influencia en el rendimiento escolar posterior.

De 2010 a 2013, siendo *consellera* la señora Rigau, se ha incrementado el número de alumnos en 42.455 y, sin embargo, hemos perdido 3.769 profesores. El gasto en becas en Cataluña: gastamos el 1,1 por ciento del producto interior bruto –nuestro gasto en educación, en becas– y la media europea es del 3 por ciento; o sea, no el doble, casi el triple es lo que se gasta en Europa en becas respecto a Cataluña. Entre los jóvenes con más nivel de estudios, el 42 por ciento no estudia por falta de medios económicos en Cataluña. Hay un retroceso en la formación de adultos. Sabemos que hay un riesgo de pobreza infantil, que ha llegado hasta una de cada cuatro personas. Los profesores, que son las piezas esenciales del sistema, hacen más horas de docencia, clases con ratios más elevadas, hay menos personal de soporte, cobran menos. Esta es la situación actual de la educación en Cataluña.

Si además a todo eso añadimos que para recortar, con la excusa de la demografía, estamos cerrando centros de enseñanza pública, entonces lo que estaríamos validando, si no tocamos o blindamos en cierta forma..., que se habla mucho del verbo este, «blindar», que no me acaba de gustar, pero si de alguna forma no protegemos a la escuela pública de los cierres motivados por un afán de recortar, que el afán de recortar se hace evidente en todo el resto de labor política de nuestro Gobierno, cuando se está recortando en educación, se recorta en sanidad, se recorta en justicia, se recorta en bienestar social y, en cambio, se mantienen o suben los gastos identitarios o en estructuras de la Administración, que ya lo hemos dicho muchas veces, en televisión, en consejos comarcales, si gobernar es priorizar, por enésima vez se lo decimos desde mi grupo, Ciutadans: señora *consellera*, defienda usted el dinero de Educación, no permita que se cierren..., no transija, no permita que se cierren centros públicos sin los debidos análisis. Claro que hay que gobernar y hacer las cosas con realismo, pero, visto que no se hace así desde la consejería, desde nuestro grupo vamos a apo-

yar la tramitación de la propuesta de modificación de la ley presentada por Iniciativa.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, per fixar posició en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia. Intentaré ser més breu, perquè el punt és prou concret, prou concís i estem prou d'acord amb..., crec que..., i no he entès en absolut els arguments que s'han donat des de la majoria parlamentària, eh?, a banda de no remoure res, no modificar res, no..., i autodonar-se la raó, diguéssim, en tot el que ha estat una gestió absolutament nefasta els últims temps. I han generat alarma en cada centre que han amenaçat de tancar, han canviat els criteris, han explicat una versió, una altra versió, han ampliat, han negociat, han rectificat, han generat caos en les escoles. L'única cosa positiva que s'ha aconseguit de tots els anuncis de tancament de centres, de tots els criteris exposats, canviants, reformats, retrocedits, etcètera, és que en tots aquells centres escolars on ha passat els pares, les mares i fins i tot els alumnes, el veïnat, l'ajuntament, i tot, han acabat apreciament tres o quatre vegades més del que apreciaven al principi el projecte educatiu de centre, l'escola que tenien, les facilitats que tenien, és a dir, la qualitat de l'educació que rebien, etcètera.

Però és obvi que, per sobre de qualsevol altra consideració i de qualsevol altra realitat, els criteris, les formes, els temps, els mitjans amb què s'ha estat operant els últims dos anys o els últims tres anys aquest successiu tancament o anuncis de tancament de centres, han generat rebuig, sensació d'arbitrarietat, maldecaps a famílies, a ajuntaments, desordre... De fet, ha estat nefast; o sigui, és un dels suspensos que s'hauria de posar a la conselleria, com s'ha gestionat tot això. És, diria, un suspens com una catedral. Qualsevol altre hauria establert uns criteris bastant més clars, hauria establert uns mecanismes bastant més clars, hauria establert unes prioritats bastant més clares.

Per tant, òbviament que estarem d'acord amb aquesta modificació puntual, amb els quatre punts que demana: que la decisió s'adopti d'acord amb el criteri, òbviament, de la comunitat educativa i de l'ajuntament, perquè és la manera en què podem garantir que hi ha hagut procés d'informació, procés d'avaluació de les dades objectives, etcètera, i que finalment la comunitat educativa i l'ajuntament estan d'acord que aquella és l'única solució aplicable; que la supressió no suposi augment de ràtios a les altres escoles de la localitat o zona educativa –aquí simplement modificaríem augment de ràtios per sobre d'allò que estableix la llei o per sobre d'allò que sigui raonable per garantir la qualitat educativa; és a dir, és obvi que qualsevol tancament suposa creixement de ràtios, la qüestió és que no ho suposi per sobre del que sigui acceptable–; que l'eliminació no impliqui una disminució de la qualitat educativa a la resta d'escoles de la localitat, òbviament,

i que abans d'optar per l'eliminació s'avaluïn altres alternatives com crear un institut escola –també hi estem d'acord.

Nosaltres hi trobem simplement a faltar..., hi votàrem a favor però hi afegiríem un cinquè punt, que és el que em sembla, diguéssim, que falta, que és: si el curs passat, de totes les escoles, de totes, per exemple, línies de P3 que es van tancar, només el 16 per cent eren de la concertada i el que es preveu que es tanqui enguany serà només un 15 per cent a la concertada, en un país on el 40 per cent està concertat, de l'educació, aproximadament, és profundament injust –és profundament injust–, però a més a més demostra, diguéssim, quina és la línia política de futur, de mitjà i llarg termini, en el sistema educatiu d'aquest país, que és continuar reforçant un sistema concertat, de suport a l'escola privada en detriment d'un sistema públic.

Nosaltres entendríem perfectament que en el seu origen..., el que passa, que ja portem trenta-cinc anys d'Estatut d'autonomia i ja no és origen, i, diguéssim, l'origen ja ha passat. Però hauríem entès que, partint d'una base d'un mapa educatiu amb força escoles privades, es volgués fer un únic sistema educatiu públic i, per tant, progressivament totes les escoles privades haguessin patit un procés de transformació cap a escoles públiques i un procés gradual de tancament en benefici de les escoles públiques.

Clar, trenta-cinc anys després, continuem mantenint un 40 per cent d'escoles concertades... (*veus de fons*), 40, segons les nostres xifres; depèn del nivell educatiu. I, a més a més, quan es planteja que ve una crisi, que hi ha d'haver retallades, que baixa la demografia, és obvi que s'opta massivament per tancar places a la pública i no a la concertada, de forma desproporcionada, i, per tant, seguir mantenint l'existència del sistema concertat i reforçant-lo.

Per tant, és el punt que nosaltres hi afegiríem, perquè ens sembla que és un criteri que s'hauria d'adoptar: sempre que es pugui, optar per tancar una línia de la concertada molt abans que de la pública.

Per tant, hi votarem a favor, de la tramitació.

(Joan Mena Arca demana per parlar.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Senyor Mena, el torn en contra era abans, però, com que no n'ha fet ús, li ho permeto, evidentment. (*Veus de fons*.) Era en el moment en què la senyora Barrufet ha acabat la seva intervenció.

Endavant, endavant.

Joan Mena Arca

Miri, jo els he de confessar que estic sorprès i decebut, sincerament. Miri, la senyora Martínez-Sampere avui ha fet un Rubalcaba. Per tant, senyora Rocío, li agraeixo la coherència. Però el que m'ha sorprès és que Convergència i Esquerra facin un Rajoy, que és el

que han fet avui contra l'escola pública a Catalunya. Perquè, clar, la senyora Simó ha dit que no compartien la tècnica legislativa; el PP fa només quaranta-vuit hores ens va dir que no compartia la tècnica legislativa per exercir el nostre dret a decidir. Per tant, els discursos els hem de mantenir coherents a tot arreu.

Perquè sap què passa, senyora Simó? Que la qualitat democràtica passa per poder decidir-ho tot, passa per poder decidir també si volem o no volem tancar les nostres escoles públiques i si volem o no volem anar de la mà de la senyora Rigau cada vegada que tanca una escola pública, com molt bé deia el senyor Arrufat, en benefici de les escoles concertades.

I, clar, fa quaranta-vuit hores ens van dir que la Constitució espanyola ens impedeix exercir el dret a decidir i avui en aquest hemicicle ens han dit que la LEC ens impedeix blindar l'escola pública. I això no ho acceptarem des d'Iniciativa i Esquerra Unida. Cal modificació, si s'escau, del marc legislatiu, perquè cal fer-la, perquè les lleis s'han d'adaptar a les realitats socials, territorials i evidentment puntuals de cada moment, i també calen evidentment les polítiques educatives.

Però, escoltin, no ens vulguin vendre una moto. No els hem proposat fer una llei d'educació nova, llençar a les escombraries la LEC i fer-ne una de diferent; és que hem demanat introduir-hi, afegir-hi un bis. Demanem afegir un bis a un article que blindi l'escola pública. I vostès s'hi neguen. Molt bé; doncs, ho hauran d'explicar.

I a més s'hi neguen amb uns arguments que tant la senyora Simó com la senyora Barrufet han reconegut. El que vostès proposen explícitament està a la LEC, no? Implícitament. Nosaltres diem: «Escoltin, fem-ho explícit, fem que sigui obligatori –fem que sigui obligatori.» L'article 75, en la lletra e, permet promoure el model d'institut escola, i no és obligatori. L'article 19 fa corresponsables els ens locals i la comunitat educativa, i la conselleria no ho fa obligatori. I, per tant, tenim diferents exemples d'aquest cas.

Señora Cuevas, yo le voy a explicar –si vol que li ho expliqui– «la fiesta de los gobiernos de izquierdas». «La fiesta de los gobiernos de izquierdas» van ser 1.500 milions d'euros en quatre cursos, 1.500 milions d'euros, per construir escoles públiques o per rehabilitar-les; també, evidentment, posar més barracons, més mòduls prefabricats, com moltes vegades ha retret la consellera Rigau, però que segurament eren necessaris amb un increment de més de 150.000 alumnes amb necessitats educatives molt específiques, perquè molts venien del que es diu «la matrícula viva», el que es diu «la incorporació tardana», els alumnes que vénen de fora del país, i que necessiten unes atencions educatives diferents; es va augmentar una hora a l'escola primària; es va reduir també a primària una hora lectiva del professorat; es va obrir la borsa d'interins, i, després de dotze anys, es van convocar oposicions a l'escola pública. Aquesta, senyora Cuevas, va ser «la fiesta de los gobiernos de izquierdas» que vostè deia.

I, senyora Simó, quan vostè deia de parlar..., de fer tècnica legislativa comparada amb altres comunitats autònomes, aquesta és la segona proposta de modificació

de la LEC que portem Iniciativa i Esquerra Unida a aquest hemicicle. Vostè ho sap. Jo trobo a faltar que en l'anterior proposta de modificació vostè no mirés la política comparada d'altres comunitats, perquè quan nosaltres vam demanar retirar els concerts educatius a les escoles sexistes, que ho han fet altres comunitats autònomes, vostès van votar al costat de Convergència i Unió i no van donar suport al que proposàvem des d'Iniciativa i Esquerra Unida. Per tant, si la política comparada serveix per a una cosa, la política comparada ens ha de servir també per a tot.

I acabo, acabo amb dos aspectes. Primer, està clar que no compartim la proposta. Això ho podem entendre, fins i tot arribem aquí. Però compartim o no compartim la necessitat de blindar l'escola pública? Aquest és, diguéssim, el quid de la qüestió. La compartim o no la compartim?

Perquè avui el que de debò està posant en perill la nostra escola pública és precisament aquesta aliança entre el ministre Wert i la consellera Rigau. Aquesta aliança en temes no lingüístics, aquesta aliança entre Wert i Rigau en temes no lingüístics és el que amenaça la nostra escola pública. I per això Iniciativa i Esquerra Unida proposem blindar-la.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.) Senyora Simó?

Anna Simó i Castelló

Per al·lusions, president.

El vicepresident segon

Endavant.

Anna Simó i Castelló

Senyor Mena, em remeto a la meua explicació, a allò que he dit, no a allò que no he dit. Com també em remeto a l'explicació que vaig donar respecte a l'altra modificació a què vostè feia referència. La política comparada amb la qual nosaltres treballem és la de poder disposar d'una llei orgànica, amb prou moviment; no la que tenim ara. Vostès confonen temes, confonen eines.

I li dic una cosa, amb tot el respecte: la seva intervenció en la rèplica em referma encara més en la imperiosa necessitat de votar a favor de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Simó. Alguna altra petició? No? *(Pausa.)*

Cridem a votació, doncs.

(Joan Mena Arca demana per parlar.) Sí, senyor Mena?

Joan Mena Arca

Sí, per al·lusions de la senyora Simó.

El vicepresident segon

Trenta segons. Endavant.

Joan Mena Arca

Molt ràpidament. Senyora Simó, escolti'm, és que li ho torno a repetir, vostè pretén bastir d'arguments jurídics i d'arguments legislatius el que són necessitats polítiques i necessitats socials del nostre país, i això, senyora Simó, li ho torno a recordar, a mi em retrotrau quaranta-vuit hores en un altre escenari.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

El vicepresident segon

No, senyora Simó, coneix prou bé que això no va així.

(Pausa llarga.)

D'acord amb allò que disposa l'article 105.5 del Reglament, finalitzat el debat, passem ara a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió contra aquesta proposició de llei.

Comencem la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, de conformitat amb allò que disposa l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi
de la transició cap a la reforma
horària (tram. 252-00013/10)

Passem ara al punt setè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la transició cap a la reforma horària.

Atès que aquesta proposta de resolució ha estat presentada conjuntament per tots els grups parlamentaris, i de conformitat amb el criteri expressat en la Junta de Portaveus del passat 2 d'abril, procedirem directament a la votació d'aquesta proposta de resolució per a la creació de la comissió d'estudi esmentada.

Per tant, comencem la votació.

La Proposta de creació d'una comissió d'estudi de la transició cap a la reforma horària ha estat aprovada per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre les necessitats d'escolarització i
d'equipaments educatius (tram. 302-00141/10)

Seguim ara i comencem la tramitació de les mocions.

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats d'escolarització i d'equipaments educatius. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per exposar-la té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Mena. *(Remor de veus. Pausa.)*

Endavant, senyor Mena.

Joan Mena Arca

Sí; bé, gràcies de nou. Saben que vam fer, durant el Ple passat, una interpellació sobre les necessitats d'escolarització, sobre els equipaments educatius i, evidentment, per tant, sobre la qualitat educativa. Perquè, quan parlem de necessitats d'escolarització i quan parlem dels nostres equipaments educatius, estem parlant de la dignitat del nostre sistema educatiu, estem parlant, per tant, de la nostra qualitat educativa.

Saben –i abans ho parlàvem; per tant, aprofitarem i continuarem una miqueta amb el debat que teníem– que a la Comissió d'Ensenyament van passant, molt sovint, tot un reguitzell de propostes que tenen a veure amb l'ampliació de les escoles i dels instituts del nostre sistema educatiu, tenen a veure amb la rehabilitació de determinades escoles, necessàries, urgents i algunes ja inajornables i tenen a veure també amb la construcció de nous equipaments educatius per donar cabuda a totes les necessitats que avui l'escola pública requereix. *(Remor de veus.)* Parlem, com els he dit, per tant, de la dignitat del nostre...

El vicepresident segon

Perdoni, perdoni, senyor diputat...

Joan Mena Arca

Sí...

El vicepresident segon

Si us plau, silenci.

Joan Mena Arca

Parlem, dic, de la dignitat del nostre sistema educatiu i dels nostres equipaments educatius.

Què és el que hem demanat en aquesta moció que avui plantegem en aquest hemicicle? Què és el que demanem genèricament? Tres aspectes genèrics molt clars.

El primer, planificació. Abans s'ha posat de manifest, en el debat que hem tingut anteriorment, hem posat de manifest com l'arbitrarietat de les decisions preses per la conselleria d'Ensenyament l'únic que fa és crear inseguretat en el marc de la nostra comunitat educa-

tiva. I, per tant, contra això el que hauríem de fer és una estratègia planificativa molt més sòlida, molt més contundent i, si pot ser, molt més transparent, senyora Rigau, que la que es fa en aquests moments.

Un segon bloc de propostes són les del desplegament cohesionador. Ens agradi més o ens agradi menys, compartim alguns aspectes o en compartim menys, la LEC ens pot permetre, ens permet desplegar determinats aspectes que afavoreixen la cohesió social al nostre país. El problema és que avui qui té la responsabilitat política de desplegar-la l'està desplegant en uns altres termes, que no van a la recerca i captura d'aquesta cohesió social, que és més necessària que mai.

I finalment, un tercer bloc, un tercer eix de propostes, que són les de millores a favor de la nostra qualitat educativa.

Intentaré anar per parts. Quant a la planificació, ho repeteixo, un dels grans dèficits d'aquest departament i que el paguem cada quinze dies a la Comissió d'Ensenyament, gestionen i prenen decisions sense planificació, sense estratègia, i això és el més perillós que pot passar a l'escola pública. El que demanem, ras i curt, és mapa educatiu en col·laboració amb el món local i amb la comunitat educativa, que sigui públic; ens sembla, per tant, lògic i sensat. Demanem un pla de prioritats per a cada servei territorial, perquè cada servei territorial, i també les famílies –per tant, amb transparència–, sàpiguen quin és el calendari, quins són els centres prioritzats i quins són els que han d'esperar més. Demanem també un pla de garanties d'equipaments educatius, perquè ara tota la situació que hem viscut a la primària passarà a la secundària i necessitem saber on encabirem tot aquest alumnat, en quines condicions, amb quines ràtios, i, per tant, amb quines característiques. I és fonamental que això es faci amb transparència. Per això, tot el que demanem, demanem que es faci públic, perquè les famílies tenen dret a saber tota aquesta informació.

Agraïm en aquest àmbit, doncs, les esmenes que ens ha fet arribar el Partit dels Socialistes, o alguna transacció a la qual hem arribat, que em sembla que ja tenen tots els portaveus i també la Mesa, i agraïm l'esmena d'Esquerra Republicana, que demana la compareixença per donar explicacions sobre el procés de matriculació i demana també informar les juntes de personal dels Serveis Territorials sobre l'aplicació del Decret de plantilles, perquè ens sembla que això és posar llum i taquígrafs sobre la gestió del Departament d'Ensenyament, fer-la transparent i que les famílies tinguin dret a aquesta informació.

El segon bloc, el desplegament cohesionador de la LEC, és fonamental per a Iniciativa - Esquerra Unida. Demanem reduir les ràtios, per tant, aprofitar la crisi que estem patint, per a una sortida més social d'aquesta crisi, tot el contrari del que s'està fent; demanem rebutjar els tancaments preventius de les escoles –ja n'hem parlat anteriorment, en la proposició de llei–, i demanem, a través d'una esmena d'Esquerra Republicana que ens sembla molt encertada i, per tant, l'agraïm, enllestir els aspectes tècnics i jurídics d'instituts escola, perquè ja hem dit abans –i per tant,

no em repetiré– quins són els arguments que ens calen per apostar per aquest marc educatiu.

I, pel que fa al bloc de les millores de qualitat educativa, el que demanem és retornar el Decret de plantilles a la seva mesa de negociació, perquè entenem que no està legitimat ni per l'aval sindical ni per l'aval de la comunitat educativa, i demanem revertir les retallades, especialment en la gestió de personal, perquè també repercuteixen contra la qualitat educativa.

Per tant, tenim un dret, que és l'educació; tenim un instrument, que pot ser la LEC. Cal que hi hagi voluntat per part del Govern.

El vicepresident segon

Hi ha hagut tres grups parlamentaris que han presentat esmenes. En primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada senyora Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, president. Consellera, senyores diputades, senyors diputats... Senyor Mena, jo, no ho sé, entre que vostè m'ha dit que he fet avui un Rubalcaba i un altre diputat que m'ha dit que vaig vestida de l'Atlètic (*rialles*), no sé si aquesta nit podré conciliar el son. Però de la mateixa manera li dic, amb tot l'afecte –perquè aquesta discussió, de fet, és similar a la que hem tingut en continguts, eh?, i en substància de nom i instruments, a la que teníem abans, amb la modificació de la LEC–, que si vostè es pensa... Perquè ens diu: «No volen vostès blindar l'escola pública.» Si vostè es pensa que ho ha fet amb Ciutadans i el PP, senyor Mena, també, fixi's, no sé tampoc qui dormirà més tranquil, si vostè o jo, aquesta nit.

Per què li dic això? Perquè, de la mateixa manera que hem argumentat que és necessari canviar la política educativa, i no tant el marc legislatiu, quan es tracta de temes de planificació, és a dir, temes no substancials per a l'adaptació d'una llei... Que vostè té tota la raó: les lleis s'han d'adaptar en cada moment a les noves realitats. Evidentment, les lleis no són estàtiques, ni han de servir d'escut de res. Però sí que, quan tenim una llei que ens va costar –fixi's quants anys, fins que no van arribar els governs d'esquerres, no vam tenir llei d'educació–, hem de ser curiosos amb el perquè les canviem. Per principis importants que s'adaptin a noves realitats? Sí. Per fer temes de planificació i de política educativa no ens sembla necessari, i, en canvi, sí que ens sembla, i així ho recull aquesta moció..., perquè fixi's que a la moció plantegen moltes coses que plantejàvem abans amb la llei, i aquest sí que ens sembla l'instrument adequat per intentar canviar, modificar, ajustar una política educativa que fa el Govern de Catalunya que, com vostè i jo coincidim, doncs, no ens sembla, ni molt menys, l'adequada; ni l'adequada per al present ni, sobretot, l'adequada amb vista posada al futur d'una escola pública més forta, més ambiciosa i que respecti justament un principi fonamental, que és l'equitat i la igualtat d'oportunitats.

Com bé ha explicat el senyor Mena, i així ho hem transaccionat amb totes les esmenes, aquesta moció recull diversos punts i diversos aspectes.

El que em sembla més important de tot és la necessitat, consellera, que es planifiqui. Perquè aquí vostè és molt similar al que fa el senyor Ruiz, i ara ho comentava amb la diputada Geli; és a dir, diuen: «Com retallem, no podem planificar.» Al contrari –al contrari! En aquest país sembla que només es pugi planificar el futur quan hi hagi abundància de recursos, és planificar a l'alça, quan segurament és molt més necessari –molt més necessari, eh?– quan hi ha menys recursos, quan hi ha menys marge, quan hi ha canvis sociològics –que hem parlat que hi ha menys pressió demogràfica a la primària, molta més a la secundària–, planificar més que mai, i fer-ho d'una determinada manera. I, per tant, en aquesta moció l'instem a planificar l'oferta educativa i que ens presenti amb transparència aquesta planificació, que no la sabem, que no la jutgem, no la podem controlar.

I en segon lloc, que ho faci d'una determinada manera, que no ho faci tancada a Via Augusta: amb coresponsabilitat, amb la comunitat educativa, amb els ajuntaments, que també són agents educatius i hi han de tenir un paper. Coresponsabilitat, consellera; transparència; flexibilitat; institut escola. Estem tots d'acord, Esquerra Republicana, Iniciativa i nosaltres: pot ser una solució per a la pública, consellera, instituts escola. I, després, no podem defensar l'escola només com un tema d'equipaments, sinó del que hi ha a dins, i, per tant, retornem, si us plau, a les meses de negociació decrets com el Decret de plantilles.

I tercer punt molt important –i tercer punt molt important–, la cohesió –la cohesió. Consellera, si planifiquem, si despleguem, fem-ho, si us plau, amb criteris de cohesió i d'igualtat d'oportunitats. Ara no s'està fent així, hi ha clarament un biaix, s'està tornant a enfrontar en aquest país concertada i pública, que era una cosa que havíem aconseguit tancar des dels governs d'esquerres, l'estan tornant vostès a... (*Veus de fons.*) Evidentment que sí, perquè, com només tanquen públiques, en lloc de concertades, estan tornant a obrir la distància que hi havia i la concepció de servei d'educació de Catalunya. I, per tant, si no ho desplega amb la necessària cohesió, amb el necessari èmfasi en la igualtat d'oportunitats, que vol dir donar més als que més ho necessiten, i no a l'inrevés, no estarem fent una política educativa que pensi en la inversió social necessària, imprescindible, des de temes econòmics, des de temes socials i des de temes nacionals, per a aquest país.

I, per tant, nosaltres donarem suport a la moció. En aquest cas sí que entenem que és l'instrument adequat per fer el que s'ha de fer, que és canviar la política educativa, més que no pas les lleis educatives.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en el seu nom té la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. El nostre grup entenem que el que demana la moció o ja es fa o ja s'ha aprovat en mocions i resolucions anteriors, perquè els problemes, els dubtes i els recels són els mateixos des de l'inici de legislatura, i, per tant, en diverses comissions i aquí mateix, en diverses mocions del Ple, hem reiterat per part de tots els grups les mateixes qüestions.

Anem a la moció. Nosaltres hem proposat una refosa dels punts 1, 6 i 7, que són els que parlen de planificació tant d'equipaments, com de línies, com de preinscripció. Per què hem proposat una refosa? Perquè nosaltres creiem que el Mapa escolar, segons el decret que el regula, com he dit abans, és un instrument dinàmic, que s'actualitza i es revisa anualment, és a dir, és obligatori de fer-ho, i el Mapa escolar no és més que una qüestió telemàtica penjada al web, en què hi ha tota la llista, diguem-ne, de centres públics, amb aquells continguts que es consideren oportuns; per tant, ja es fa cada any.

El Pla de prioritats d'equipaments per serveis territorials abans de començar el curs vinent? Convé de totes totes informar-ne el Parlament, evidentment. Per això hem demanat que comparegui la consellera, en aquesta esmena, i creiem que és important, especialment amb vistes a la mancança importantíssima de recursos d'inversió que hi ha i la falta de places de secundària a curt termini que també hi ha, no? És important que hi hagi informació als municipis i a les comunitats educatives de les planificacions d'equipaments.

El punt 2, sobre ràtios. A la pràctica –és una opinió nostra–, pensem que, per la davallada demogràfica i la davallada de la matrícula viva al llarg del curs, les ràtios a les escoles de titularitat pública, com a tònica general –dic «tònica general»–, tendiran a no superar els vint-i-cinc alumnes, perquè, per la mateixa davallada, i només de manera excepcional, ho podran superar.

Què és el que hem proposat nosaltres? Una esmena: que se segueixi la LEC mentre no es derogui el real decret Wert, que preveu increments del 20 per cent de ràtios.

El punt 3, no als tancaments preventius de línies i centres públics abans de la preinscripció. La preinscripció ja ha passat. Però nosaltres volem insistir que hi ha la Resolució 222/X, aprovada a proposta d'Esquerra, que s'està complint la programació per al curs 2014-2015; és a dir: programar l'oferta educativa d'acord amb comunitat educativa i ens locals; tenir en compte els projectes educatius consolidats, les necessitats socials i les realitats territorials, i establir una anàlisi demogràfica fonamentada en un mínim de tres anys, i no per al curs immediat següent, en el cas de les línies, l'oferta de P3. I un altre punt, clau: si hi ha una disminució demogràfica que aconsella una reducció de places escolars, vetllar perquè aquesta reducció, d'acord amb la coresponsabilitat amb els ens locals i amb criteris d'equitat i necessitats d'escolarització, no afecti l'equilibri territorial i la cohesió social, perquè es formulin les alternatives menys lesives als projectes educatius respectius i perquè es prioritzin les places escolars i el manteniment de grups dels centres de titularitat pública.

El que hem demanat amb la nostra esmena és que es continuï complint això per al curs 2014-2015. És que ja ho tenim! I reconeguim-me que hi ha hagut un canvi de manera de fer del departament, que hi té molt a veure la direcció general corresponent, molt a veure, pel que fa a la planificació de l'oferta el curs vinent del curs que estem ara, com un rellotge... (*Pausa.*) No rigui, senyor Mena, jo dic les coses com les veig, què vol que li digui?, i poder m'equivoco, eh? Bé.

El punt 4, decret de plantilles. N'hem parlat molt. Volem que es retiri i que es torni a negociar per garantir el que ja es garanteix en el decret i que es va aprovar amb resolució i amb moció; és a dir, objectivitat, capacitat, mèrits, antiguitat... Jo, en lloc d'«antiguitat», li diria «experiència dels docents».

Hi hem presentat esmena d'addició, que ens accepten, per posar transparència per davant dels recels, és a dir que s'informi periòdicament les juntes de personal de com està anant l'aplicació del decret de plantilles. I ja està. Em sembla que és lògic.

El punt 5, repartir les retallades. Vam aprovar una moció el juliol de l'any passat que vinculava a la recuperació econòmica, l'establiment d'un contracte programa, i en el marc del diàleg amb els agents socials, que ara és aquest diàleg permanent amb agents socials i econòmics..., doncs, que allà es definissin les prioritats en la reversió de les retallades. Això ja està aprovat. Hem tornat a presentar l'esmena, actualitzant-ho al nou marc de diàleg social permanent. Molt bé.

Els instituts escola. Evidentment –evidentment.

Nosaltres, president, volem demanar votació separada dels punts 1 bis, 4 ter i 8.

I insistim que tot allò que aquí es planteja, com que no és nou –els recels, els dubtes, els problemes que pugui haver-hi–, ja ha estat aprovat, ja ha estat dit, ja ha estat parlat, ja ha estat debatut en aquest Parlament, i amb les nostres esmenes el que hem volgut és refrescar-ho, actualitzar-ho, refermar-ho.

I, en tot cas, doncs, votarem favorablement allò que considerem que sigui adequat, que sigui innovador o que s'adeqüi a allò que hem defensat ara mateix.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Ha presentat també esmenes el Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, el Partido Popular comparte el objetivo de esta moción, que es, al final, revertir e impedir los recortes en educación, porque, como hemos dicho, Cataluña tiene mucho que recortar antes que tocar la educación, y no tiene por qué aplicar recortes en educación si cumple el objetivo de déficit, y lo puede cumplir aplicando recortes en otras partidas. Si

pagados los intereses de la deuda, el Gobierno dedica el dinero de nuestros impuestos a lo que debe y a lo que lo destinan otras comunidades, el Departamento de Enseñamiento tendría un presupuesto 1.000 millones de euros superior, y estos recortes y estas miserias para el sistema educativo no serían necesarias ni se plantearían.

Apoyaremos, pues, la moción.

Y paso a explicar las enmiendas que hemos registrado. En el punto 1, nos parece correcto revisar y actualizar el mapa educativo, pero entendemos que a la luz del mandato legal que emana tanto de la Ley orgánica de educación, aplicable en Cataluña, como de las sentencias firmes de los tribunales, Cataluña debe adecuar el sistema lingüístico en su sistema educativo público para el próximo curso, sin traumas y sin aspavientos, pero debe garantizar enseñanza bilingüe a todo aquel alumno cuyos padres o tutores así lo soliciten.

La LOMCE no prohíbe la inmersión exclusiva en catalán; es potestad de la administración educativa ofertar líneas sostenidas con dinero público que utilicen una única lengua vehicular, sea lengua oficial o sea lengua extranjera, pero con el requisito de que a todo ciudadano que lo solicite se le ofrezca enseñanza en las dos lenguas oficiales, en su municipio y con una proporción razonable de cada una de las lenguas oficiales, de catalán y de castellano, porque es un derecho constitucional reconocido por los tribunales estudiar conjuntamente en castellano y en catalán en cualquier punto de Cataluña, que no es sino el modelo de conjunción lingüística previsto en la Ley de política lingüística aprobada en este Parlament y que no ha sido derogada.

Por ello la Administración debe actuar con lealtad y con transparencia; dejar de poner trabas al cumplimiento de la legalidad lingüística de nuestro propio Estatuto de autonomía, e informar a las familias de la oferta de escolarización en cada zona, para que quien prefiera la inmersión en catalán la obtenga y quien prefiera seguir el modelo bilingüe, pues también lo obtenga, porque la libertad de unos no se puede construir vulnerando los derechos de otros, máxime cuando estos derechos, el bilingüismo, están explícitamente reconocidos y avalados por leyes, leyes españolas y leyes catalanas, y también por todos los tribunales.

También añadimos un nuevo punto, 1 bis, porque creemos que sería importante que la Generalitat avanzara hacia el concepto de zona única por municipio, de manera que las familias no vean restringidas sus posibilidades de elección de centro a los pocos que englobe una zona pequeña y no puedan acceder a otros centros que, sin estar lejos de su domicilio, ya pertenezcan a otra zona.

Nosotros creemos en la libertad y queremos facilitar que las familias puedan elegir entre el mayor número de centros posible. Esto creemos que fomentaría una sana competencia entre centros por ganar un prestigio o poner en marcha un proyecto educativo que marcará una diferencia y que atraiga a las familias. Como paso intermedio, entendemos que se podría valorar el que las zonas sean al menos un poco más grandes que hoy en día.

En relación con el punto 3, nosotros creemos en un sistema educativo diversificado en cuanto a proyectos y en cuanto a modelos. Creemos en un sistema en el que la enseñanza pública no es incompatible sino que se complementa con la iniciativa privada. Y creemos que es bueno que los centros privados que lo soliciten y cumplen los requisitos legales se financien parcialmente con fondos públicos. Esto creemos que aporta pluralidad al sistema y libera recursos públicos que pueden dedicarse a los centros estrictamente públicos, porque todas las familias pagan impuestos para escolarizar a sus hijos pero los escolarizados en la concertada le cuestan bastante menos a la Administración, se calcula que un 40 por ciento menos, por eso se liberan recursos, y por eso creemos que debe existir una oferta pública, completa y de calidad que se complementa con escuelas concertadas, que refuerzan y abaratan el sistema, y, además, tanto el sistema en su conjunto como los padres ganan en alternativas y en libertad de elección de modelo. Además, no es cierto que se mantengan escuelas concertadas a costa de cerrar líneas públicas, ya que, por ejemplo, una línea privada necesita un mínimo de veinte alumnos para mantener un concierto, que además se paga por unidades, independientemente de que la unidad tenga veinte, veinticinco, treinta o cuarenta alumnos.

En definitiva, pensamos que el éxito del modelo está en su pluralidad y en su complementariedad, por lo que es importante que ningún centro quede marginado en función de su titularidad. Así pensamos que durante la preinscripción debería de llegar la información completa a los padres sobre todos los centros que integran la oferta educativa sostenida con fondos públicos en su zona, sean estrictamente públicos o sean privados concertados.

Finalmente, como explicamos en la presentación de nuestra moción de rechazo al decreto de plantillas, la LOMCE deja intactos los temas relacionados con el personal, tal y como estaban en la LOE. Otra cosa, como también explicamos en aquella moción, es la legislación estatal que se vulneraría con el decreto en tanto que se incumple la normativa básica estatal en materia de concurso de traslados y de especialidades. Estos son los efectos que habría que estudiar en el decreto de plantillas para solucionar los problemas legales y jurídicos que creemos que tiene el decreto.

Gracias, presidente, *consellera*, señoras y señores diputados.

El vicepresidente segon

Gràcies, diputada. La resta de grups, que no han presentat esmenes, poden ara fixar posició. En primer terme, el Grup de Ciutadans, a través del seu diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, discutimos ahora una moción sobre las necesidades de escolarización y equipamientos educativos pre-

sentada por Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Estamos de acuerdo, en líneas generales, con la moción presentada. Para nosotros es imprescindible pedir al Departament d'Ensenyament un mapa educativo, un mapa que establezca un despliegue que tenga en cuenta la demografía y que todos los que quieran optar por escuela pública puedan hacerlo; que tenga en cuenta el incremento de alumnos que se esperan en secundaria; que despliegue el *institut escola*, que despliegue verdaderamente el *institut escola*, y además en un tiempo en el que se va a producir un aumento de alumnos en secundaria.

¿Por qué pedimos que se despliegue este mapa educativo por parte de Ensenyament? Pues porque han dado sensación de improvisación, como ya hemos dicho en nuestra intervención anterior; se han anunciado cierres de centros, se han perjudicado matrículas, se ha trastornado a las comunidades educativas alegando cuestiones demográficas, y luego ha habido que dar marcha atrás. Un buen mapa educativo les ayudará a ustedes a trabajar más ordenadamente y a la oposición le ayudará a realizar mejor su labor democrática de control, y los administrados podrán comprobar que no han sido víctimas de arbitrariedad. Por eso también formulamos otra vez un reproche a sus cierres preventivos de centros que han efectuado en los últimos dos años.

Solicitamos también a la *conselleria* que retire el decreto de plantillas por ser una norma que favorece el amiguismo y el enchufismo. Ya lo hemos dicho aquí en reiteradas ocasiones. Esta es una norma que deja hasta el cien por cien, en algunos casos, de la plantilla a la exclusiva decisión del director, prescindiendo de los principios de mérito, antigüedad, capacidad y publicidad que son necesarios para evitar nuevamente la arbitrariedad de las administraciones públicas.

Se pide en la moción que se reviertan los recortes en educación, y se había presentado una enmienda, que afortunadamente no ha sido admitida así, por el grupo proponente, que pretendía que esta reversión de los recortes en educación estuviera vinculada a la recuperación de los ingresos de la Generalitat, o no, en todos los casos o exclusivamente en todas las partidas.

A nosotros nos parece que no se puede subordinar el cese de los recortes en educación a una pretendida recuperación de ingresos de la Generalitat, porque esto es tanto como decir que se va a seguir gobernando poniendo unas prioridades diferentes a las que requiere nuestro sistema educativo.

Recorten ustedes en otras cosas, desde su Gobierno, recorten en *consells comarcals*, en televisiones públicas, en fastos identitarios. Se están ahorrando ustedes en sustituciones de profesores, con merma de la calidad educativa; se está escatimando en puestos de trabajo para *educadors*, *vetlladors*, personal de administración y servicios; se recorta en salario de profesores; se recorta en recursos educativos, pedagógicos y psicopedagógicos; ha aumentado la ratio de alumnos por aula, como hemos tenido ocasión de decir también en nuestra anterior intervención; se recorta en centros,

en mantenimiento; se recorta en sustitución de barracones; se recorta en becas, en libros, en comedor, en ayudas para transporte, por no hablar de tasas universitarias y becas Erasmus.

Por todo ello nosotros vamos a votar a favor de toda la moción propuesta, excepto..., pediremos votación separada para el punto 4 bis, porque nos parece que se está solicitando retirada de la LOMCE nuevamente por este canal. Digamos, aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid, pues, entonces se pide la retirada de todo el texto legal, a pesar de que lo que se dice, y aun así es dudoso..., que atenta contra la objetividad en la provisión de plantillas.

Y por no entender, por tanto, debidamente fundamentado el punto 4 bis, transaccionado con el PSC, es por lo que a ese punto no le daremos apoyo; exclusivamente a ese.

Gracias.

El vicepresidente segon

Gràcies, senyor Carrizosa. També per fixar posició, i en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia de nou. També miraré de ser breu. Hi ha quatre coses que ens preocupen en aquesta moció, citant-ne diferents aspectes, i no entraré en cadascun d'ells, perquè no em donaria temps, però hi ha quatre coses, com a mínim, que ens preocupen ara mateix de les polítiques educatives.

Ens preocupa, bàsicament, que es trenqui la garantia d'igualtat que suposa el sistema públic d'educació, garantia d'igualtat arreu del territori, a totes les classes socials, amb totes les situacions econòmiques. Ens preocupa profundament –ja està passant– que a les escoles, en els barris on es concentra major pobresa, major classe treballadora, major precarietat, ja hi està havent pitjor qualitat educativa, ja hi està havent menys recursos dels que calen. Ens preocupa que es trenqui aquesta garantia d'igualtat que suposa el sistema educatiu, i ens preocupa que això es reforci, a més a més, amb mesures legislatives i amb mesures governamentals, amb mesures polítiques com el decret de plantilles o el decret d'autonomia de centres, que estableix, a la pràctica, un sistema de competència entre centres, emulant, a imatge i semblança del lliure mercat, i que a la pràctica suposarà que les escoles de determinats barris perdin pistonada en favor de les escoles de determinades urbanitzacions, que despuntaran en qualitat. «Ella vol ser metgessa, tu vols trobar la millor escola» –ja ho hem utilitzat més d'una vegada– és un eslògan que el que insta és a dir: «Busca't la vida, és la teva responsabilitat, busca la millor escola, n'hi ha de pitjors, sigues viu, tingues temps per anar escola per escola, comprova.» És el que diu exactament aquest lema i és la filosofia que hi ha de fons en el Decret d'autonomia de centres i en el Decret de plantilles.

Ens preocupa la precarització laboral de la matèria primera del sistema educatiu, que és el seu professo-

rat. Ens preocupa perquè per a la classe treballadora d'aquest país la batalla per evitar que hi hagi dobles i triples escales salarials als llocs de treball ha costat moltes vagues, ha costat moltes hores de lluita, i ara s'ha establert dins del funcionariat, s'ha establert dins de la funció pública, en el sistema educatiu, la doble i la triple escala salarial. I «a mateixa feina, mateix sou» s'ha trencat com a regla bàsica. Hi ha una pluralitat de sous... Home, no em digui que no és veritat. En un mateix centre hi ha per triar i escollir de quants sous hi ha, quantes escales salarials conviuen per la mateixa feina, inventant-se que uns dediquen més o menys hores a la labor, quan en realitat és exactament la mateixa la que fan per diferents sous. Ha costat moltes vagues en aquest país, de la classe treballadora de moltes fàbriques per evitar la doble i triple escala salarial que ara s'ha implantat. I, òbviament, la precarietat laboral, la inseguretat en el lloc de treball, que vindrà de la mà del Decret de plantilles, i de la discrecionalitat de què disposaran els directors de centre per triar qui es queda i qui no i, per tant, mantenir el professorat o els mestres amb l'ai al cor, cada curs, curs rere curs.

Ens preocupa també, en tercer lloc, òbviament, i això crec que és generalitzat, l'efecte de les retallades, l'efecte que estan tenint ja les retallades en la qualitat educativa. Algú pot interpretar, des d'una visió de govern, des d'una visió de legislatura, des d'una visió de cicle econòmic, que s'està passant per un moment magre i que, per tant, s'haurà hagut de retallar molt durant un temps i després s'intentarà recuperar. El que passa és que aquest retallar molt durant un temps i després es recuperarà afecta una generació d'alumnes que, segurament, patiran les conseqüències directes d'aquesta retallada i d'aquest cicle.

Ens preocupa com afecten les retallades sobre la qualitat educativa i sobre els recursos necessaris i imprescindibles per atendre la diversitat i les necessitats específiques. Això ja està afectant directament, ja està saturant més d'un centre públic d'educació. Com a exemple, el 21 de març *La Vanguardia* explicava la història o narrava en primera persona el centre Miquel Tarradell, si no m'equivoco en el nom, del Raval, on els mestres ja s'han plantat –ja s'han plantat–: no poden assumir més ràtios d'alumnes; no poden gestionar tota la diversitat que tenen; fa uns anys tenien quaranta professors, ara en tenen vint-i-nou; fa uns anys tenien uns alumnes, ara en tenen bastants més, d'alumnes, i ja s'han plantat, perquè no poden assumir més treball. És a dir, en aquestes condicions no es poden assumir les dificultats econòmiques i les dificultats d'integració, les dificultats d'atenció a la diversitat, les necessitats específiques de tot aquest alumnat. Això sortia el 21 de març a *La Vanguardia*, i és un exemple, diguem-ne, del que està passant. On? On hi ha les classes populars, on hi ha la major pobresa, on hi ha les majors dificultats.

I ens preocupa, òbviament, i per això també hi ha alguns punts que s'hi refereixen, el tancament, com explicàvem, i no m'hi allargaré, el tancament d'escoles i línies a la pública i el reforçament del sistema d'escola concertada. I per això demanarem també que les ins-

cripcions es mantinguin fins al final i, per tant, a partir d'aquelles s'analitzi la viabilitat de tancar o no tanca una línia o una escola pública.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Finalment, per fixar posició també, en nom de Convergència i Unió, la diputada Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, ens trobem davant d'una moció que presenta un ventall molt ampli de diferents aspectes i actuacions en el sistema educatiu de Catalunya, que pensem que fins i tot sobrepassen la interpellació i el mateix títol de la moció. Però, bé... Massa sovint apareixen a les mocions i també a les propostes de resolució temàtiques i punts que ja s'estan desenvolupant per part del Departament d'Ensenyament i, per tant, precisament perquè ja són presents en l'estructura i en la gestió, deixen de ser propostes. Intervindré recordant i palesant les actuacions en la mesura que l'extensió de la diversitat de la moció i la correspondència del temps que reglamentàriament tinc per una moció m'ho permetin.

El mapa escolar educatiu de Catalunya està definit i és públic. Les possibles modificacions puntuals que hi puguin haver són estudiades i són valorades per tal de respondre a les necessitats reals d'escolarització, atenent la demografia, en la Taula Mixta de Planificació. Més de tres-centes reunions a la Taula Mixta d'Escolarització per a aquest curs, en comissions específiques establertes amb aquesta finalitat –ho he dit anteriorment, s'han creat específicament–, amb ens locals, amb comunitat educativa, amb adaptacions i amb peticions fins i tot dels mateixos ajuntaments, que fan variar aquest mapa. També en vam veure un exemple en la passada comissió. Aquesta planificació escolar i de les necessitats d'escolarització és intrínseca, és imprescindible per a l'obertura de la preinscripció, i volem reiterar la intenció de reducció de ràtios, que ja he comentat abans, en aquells centres en què sigui necessari i que la demografia ho permeti.

També recordar que davant la publicació del Reial decret de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu es va mantenir la ràtio establerta, i no es va afectar amb l'increment d'un 20 per cent que marcava el reial decret. Normalment estem avesats que a base de repetir una incertesa s'acaba pensant que el que es diu és cert, i no és veritat, o és mig cert. I per a aquest particular també volem explicar que no es fan tancaments preventius de centres. Es fan valoracions d'ofertes de línies de P3 que per demografia no siguin necessàries, no siguin possibles o no siguin adequades per als mateixos alumnes, sempre garantint la continuïtat del projecte del centre. Sembla que ara, quan es fa la valoració i es rectifica i es veu que s'ha d'obrir la línia, ara també s'està fent malament, això.

S'estan valorant els resultats de la preinscripció, i s'està efectuant tot aquest procés. És evident que abans de l'inici de curs cada servei territorial d'Ensenyament ha d'elaborar un pla de prioritats i d'adequació. D'altra manera, no seria possible obrir els tràmits d'oferta que oferiríem, si no hi hagués una proposta feta. És evident que es fa públic, si no, no és possible la preinscripció. La garantia d'equipaments educatius a secundària és plausible. S'han estudiat diferents possibilitats d'ubicació, de reconversió i d'aprofitament d'equipaments públics, amb les adequacions i les adaptacions pertinents. Res a veure, però, amb l'exemple que es va ficar a la darrera interpellació, res a veure. El Decret de provisió de plantilles i llocs de treball docent l'hem debatut reiteradament, i continuem pensant que ofereix les garanties que vostès demanen, de capacitat, de mèrits, d'antiguitat i, sobretot, el que garanteix és una dotació adequada per tal de possibilitar el correcte i el millor desenvolupament del projecte educatiu de centre i de la seva autonomia de gestió, que nosaltres hem respectat, que es va desenvolupar en l'anterior govern, i procura la cobertura de les necessitats reals de cada centre per afavorir l'èxit escolar.

El Govern va recórrer davant el Tribunal Constitucional el reial decret que estipula el caràcter bàsic. Els criteris de substitució docents en centres educatius, que conduïen a impedir una baixa amb substituïts externs dels centres des dels deu primers dies lectius, van estar aplicats pel departament amb flexibilització i amb sentit pràctic, i això es va demostrar en la Resolució del 25 de març de la Direcció General del Professorat i Personal de Centres Públics. Es garanteix en funció de les necessitats dels centres. El desplegament del model d'institut escola és evident que s'ha de tirar endavant i s'ha de continuar, perquè és a la LEC; ara bé, una realitat: amb Convergència i Unió a l'oposició es va consensuar una llei d'educació. Hi ha temes i problemes que alguns grups, com el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa o el Grup dels Socialistes, només plantegen i demanen quan estan a l'oposició. I això no va així.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, gràcies. Miri, senyora Barrufet, el que no ens pot dir és que nosaltres defensem l'escola pública quan estem només a l'oposició, perquè aquest grup va votar en contra de molts dels articles de la LEC, precisament perquè no els compartíem –precisament perquè no els compartíem.

I igual li ho dic a la senyora Martínez-Sampere, a la senyora Rocío Martínez-Sampere. És clar, ens diu que si nosaltres pretenem modificar la LEC acompanyats del PP i de Ciutadans. Una cosa semblant ens ha dit la consellera, que m'ha dit: «Vigila amb qui vas.» Se-

nyora Sampere, vostè no ens pot parlar sobre amb qui anem o amb qui no anem, o amb qui vota alguna de les propostes nostres. Si vostè vol jo li puc parlar de l'article 135 de la Constitució, amb qui el va votar el Partit Socialista, i quines condicions porta. Si vol li puc parlar del Barcelona World, aquí, amb qui l'han pactat i quines condicions comportarà per a Catalunya; o si vol li explico de la mà de qui van vostès quan es tracta de vetar el dret a decidir de Catalunya. Per tant, siguem coherents quan intentem donar lliçons a uns i altres.

En una cosa estic d'acord, que deia la senyora Simó. Jo estic d'acord que hi ha hagut un canvi substancial en les formes de prendre les decisions, potser no tant en els continguts –potser no tant en els continguts–, però en això, senyora Simó, li he de dir que té vostè raó. De la mateixa manera que també li dic que entenc que Convergència i Unió hagi de dir que el que proposem a la moció ja s'està fent, però no entenc que vostè els doni suport, perquè els diré alguns aspectes. Quan parlem de la reversió de les retallades, senyora Simó: substitucions des del primer dia i el cent per cent de la jornada prevista, això no es fa –això no es fa–; contractacions exclusives de mitja jornada i sencera amb el salari corresponent, això no es fa; garantir el cobrament dels mesos d'estiu per part del professorat interí i substitut, això no es fa; recuperar progressivament i en funció de les necessitats reals, no en funció de la capacitat econòmica del departament, els recursos educatius pedagògics com aules d'acollida, escolarització compartida i USEE, això no es fa; garantir el personal educatiu necessari, com els TEI, els TIS, les educadores, les vetlladores, etcètera, i això, senyora Simó, no es fa.

Si parlem del Decret de plantilles, no deixa de ser un element jeràrquic i poc objectiu que no dóna dret a molts professors i professores a demostrar que són bons professors i bones professores. Per tant, el que tenim en aquesta moció, el que proposem és revertir tres tipus de retallades que està aplicant la consellera en l'àmbit educatiu: les retallades de les condicions laborals, que, com bé deia el senyor Arrufat, han situat la precarietat, també, en els professionals de l'educació; les retallades en la dignitat dels equipaments, amb la paralització de les rehabilitacions i de les ampliacions; les retallades en la transparència –potser tot això que ens ha dit la senyora Barrufet es fa, però les famílies no ho saben, i quan van a reunir-se amb els serveis territorials no els donen còpia d'aquest mapa educatiu–, i les retallades preventives, que sí que existeixen i que amb l'únic que tenen a veure és o bé amb dades errònies o bé dades modelables.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

El vicepresident segon

Senyora Simó.

Anna Simó i Castelló

Per al·lusions, president.

El vicepresident segon

Endavant.

Anna Simó i Castelló

No, senyor Mena, a veure, jo li he dit que el que demana la moció o ja es fa –el que demanen del Decret de plantilles o no tancaments preventius no objectivables–, o ja ho hem aprovat en mocions i resolucions anteriors...

El vicepresident segon

Silenci, si us plau.

Anna Simó i Castelló

...és a dir, la reversió de les retallades, com i quan, per exemple. No he dit que es faci tot. He dit que les nostres motivacions són o que ja es fa o que ja ho hem aprovat una, dues, tres i quatre vegades diferents.

Moltes gràcies.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

El vicepresident segon

Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

Para pedir votación separada.

El vicepresident segon

Sí?

María José García Cuevas

De los puntos 4.a y 4 bis.

El vicepresident segon

D'acord.

María José García Cuevas

Gracias.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

El vicepresident segon

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, president, per demanar votació separada del punt 1 bis, 4 ter...

El vicepresident segon

Sí?

Jordi Turull i Negre

I el 8.

El vicepresident segon

D'acord. Alguna altra petició? *(Pausa.)*

Bé, començarem la votació, doncs.

Del primer punt, votarem primer la primera part, i després l'1 bis.

Per tant, comencem ara per la primera part del punt 1.

Comencem la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots en contra i 60 a favor.

Ara votarem el punt 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Votarem conjuntament els punts 2 i 3, si no hi tenen cap inconvenient. *(Pausa.)* Punts 2 i 3.

Comencem la votació.

Han estat rebutjats per 67 vots en contra i 58 vots a favor.

Votem ara el punt 4, la primera part.

Comença la votació –4.1.

Ha estat rebutjat per 67 vots en contra i 56 a favor.

Votem ara el 4 bis, que és la transacció amb el PSC.

Comencem la votació.

Ha estat rebutjat per 80 vots en contra, 36 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el 4 ter, que és la transacció amb Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i cap en contra.

Votarem ara, si no hi tenen inconvenient, el punt 5... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí? Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Clar, quan vostè ha dit que votàvem la primera part del 4, jo li demanava exactament quina part era, perquè havíem demanat votació separada del punt 4 a. I, per tant, entenem que la primera part deu ser la introducció als apartats a i b.

El vicepresident segon

Els 4.a i b, junts.

Santi Rodríguez i Serra

Hem demanat votació separada del punt 4.a.

El vicepresident segon

No em constava.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, ho ha dit la diputada.

El vicepresident segon

Bé. En tot cas, si els sembla, repetirem la votació, perquè ha estat un error d'aquesta presidència.

Votarem primer el 4.a i després el 4.b, incloent al 4 la primera part..., el redactat de la primera part en el 4.a, eh? És així? *(Pausa.)* No? O sigui, l'enunciat també a part? *(Pausa.)* Expliqui-m'ho, senyora Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

«Senyor» Rodríguez. *(Rialles.)* L'a, l'apartat 4.a, és el que volem separar.

El vicepresident segon

Sí, però l'enunciat va dintre del 4.a, o no? Això és el que li pregunto.

Santi Rodríguez i Serra

No, no necessàriament. No.

El vicepresident segon

Així hem de votar a part l'enunciat?

Santi Rodríguez i Serra

Doncs, votem a part l'enunciat.

El vicepresident segon

D'acord. *(Oriol Junqueras i Vies demana per parlar.)* Sí, senyor Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Senyor president, entenc que el Partit Popular no té inconvenient a considerar que l'enunciat ja ha estat votat, diguem-ne, no?, ja ha estat votat l'enunciat. Per tant, donem per...

El vicepresident segon

Sí? Els sembla...?

Oriol Junqueras i Vies

Interpreto bé el parer del Partit Popular?

(Rialles.)

El vicepresident segon

Gràcies per ajudar-me, senyor Junqueras. En tot cas, votem el 4.a i després votarem el 4.b.

Comencem la votació del 4.a.

El 4.a ha estat rebutjat per 81 vots en contra i 45 a favor.

Votem ara el 4.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 67 vots en contra i 59 a favor.

Els deia abans si tenen algun inconvenient a votar el 5 i el 6, inclòs el 6 bis, conjuntament. El 5; 6, primera part, i 6 bis. Sí, junts? *(Pausa.)*

Comencem la votació.

Han estat rebutjats per 67 vots en contra i 59 a favor.

Votem ara el punt 7, que és la transacció amb el PSC.

Comencem la votació.

Ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 59 a favor.

I finalment votem el punt 8, que és també una esmena d'Esquerra Republicana.

Comencem la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i cap en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les accions per a potenciar el teixit productiu per mitjà del Barcelona Mobile World Capital (tram. 302-00142/10)

Passem ara al punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les accions per potenciar el teixit productiu per mitjà del Barcelona Mobile World Capital. Ha estat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i en el seu nom tindrà la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Molt bé; gràcies, presidenta. Dèiem en la interpe·llació al conseller que les tecnologies de la informació i el coneixement són un element central, fonamental, per a la dinamització econòmica del país. I no només pel que fa a l'increment i a la millora de la productivitat, és a dir, no només per facilitar el procés productiu dels productes industrials que som capaços de fer al país, sinó perquè les TIC, les tecnologies de la informació i el coneixement, ara i sobretot en el futur, han de ser en si mateixes producte, han de formar part del producte. No només ens han d'ajudar a produir-lo més ràpidament i de manera més eficient i de manera més econòmica, sinó que han de formar part del mateix producte. Ho dèiem amb un exemple, eh?, parlàvem del tèxtil. El tèxtil per si sol és un sector madur, econòmic, del país, però si en el tèxtil som capaços d'innovar a través de les tecnologies de la informació i el coneixement

ment serem capaços no només de garantir present, sinó d'assegurar futur.

I això dèiem que calia fer-ho en el marc d'una estratègia europea que parla del concepte de l'especialització intel·ligent, és a dir, d'aplicar la innovació en aquesta producció, en aquest teixit industrial, a través de la innovació, la innovació com a element transversal, com a element fonamental, com a pal de pal·ler per al nou model econòmic català, i, per tant, cap a la construcció d'un model català d'innovació propi, emmarcat, hi insisteixo, en aquesta estratègia europea, en aquesta estratègia europea que ens marca alguns camins que haurem de seguir en el futur, però que tinguin unes consideracions pròpies del país.

I dèiem que per assegurar aquest model d'èxit ens calia bàsicament tres coses. La primera, una estratègia, un full de ruta, una marca pròpia i un paradigma de país, de cap a on hem d'anar, i el tenim, tenim el RIS3CAT, aquesta estratègia d'innovació en tots els sectors econòmics, no només en els sectors econòmics madurs propis del país, sinó també en sectors econòmics nous que identifiquem com a elements a potenciar de cara al futur. També dèiem que ens calia, a part de l'estratègia, un mecanisme de governança basat en la quàdruple hèlix, és a dir, basat en la coparticipació entre acadèmia –universitats–, entre món empresarial, entre Administració, i també entre ciutadania; per tant, aquesta quàdruple hèlix com a element fonamental de la governança d'aquest model. I finalment dèiem que ens calien instruments, que ja els tenim però que calia potenciar-los, instruments com el Mobile World Congress i el Mobile World Capital, la fundació del Mobile World Capital, dos elements que ja són presents al nostre país i que cal potenciar i que cal fer servir com a marca, com a instrument per garantir aquest model de creixement. I en aquest sentit dèiem, li dèiem al conseller que ens sembla que la Generalitat ha d'apostar clarament per aquests instruments, que cal fer més del que hi està fent fins ara, que cal contribuir que aquests instruments, mentre els tinguem en el país, mentre siguin operatius a casa nostra, puguin contribuir a crear models estables de futur.

I d'aquí aquesta moció, una moció que el que pretén bàsicament és reforçar aquesta RIS3, per tant, aquesta estratègia catalana per a la innovació; que pretén fer-ho per avançar en un model concertat, públic/privat, d'extensió de les tecnologies de la informació i el coneixement, per una banda per crear plataformes que permetin el creixement de noves iniciatives empresarials en aquest camp i, per tant, que sigui una plataforma d'atterratge d'idees i propostes innovadores, però també, i de l'altra banda, que serveixi per democratitzar l'accés a les noves tecnologies en el nostre país.

Per tant, aquesta moció el que pretén és que aquells instruments que ja tenim, el Mobile World Capital, el Mobile World Congress, siguin instruments no només transitoris, no només puntuals, que tinguin un recorregut més enllà del 2018 i es converteixin en instruments permanents, que superin l'oportunitat de la Mobile i que construeixin estructures, que construeixin plataformes que siguin de futur i que siguin estables. I, per tant, el que volem és consolidar el model, que

el Mobile no només sigui una fira; ha de ser molt més que una fira, i hem d'aprofitar ara, precisament, per fer que aquest model arrel·li al nostre país i siguem capaços de crear aquest model català d'innovació.

Per tant, la moció el que pretén és posar en valor no només el Mobile, sinó sobretot el paper que hi ha de tenir la Generalitat. Ho deia abans: creiem que la Generalitat ha de tenir un paper, el Govern ha de tenir un paper molt més proactiu, de lideratge, en aquesta funció, de manera que més enllà del 2018, si segueix, fantàstic, però si no, que tinguem els nostres propis instruments per seguir avançant cap a un model català d'innovació que ens asseguri el futur.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Torrent, la seva moció té més o menys tres parts diferenciades: la primera, que ens parla de potenciar precisament l'estratègia RIS3CAT, que ja és una estratègia ben definida per Europa i pel Govern; una segona part, que ens situa elements de la capitalitat del mòbil, i una tercera part, amb propostes diverses relacionades amb les tecnologies de la informació i la comunicació; almenys llegint-la és el que m'ha semblat intuir. És una mica un cafè amb llet, per a aquells a qui ens agrada el cafè, que li falta una mica de cafè, perquè concreta poc, en general. Concreta poc; té un punt retòric, o filosòfic, diguem-ho així; no li demana obligacions, gaires obligacions concretes, al Govern; situa principis.

I, bé, en aquests principis, d'entrada, en una bona part, en aquests principis filosòfics podríem coincidir, en una bona part, eh? Per exemple, que aquesta estratègia RIS3CAT és una bona estratègia, que ens dóna oportunitats reals de transformació econòmica i social en positiu, hi podríem coincidir. Podem estar d'acord que cal aprofitar la capitalitat del mòbil per potenciar..., com un element dinamitzador de l'economia, i que el Govern hi ha de situar elements de regulació, elements de control i elements de concertació –això també surt. Que també és positiu que el Govern creï aquesta mena de comitè, que sembla que amb les esmenes li han canviat una mica el nom... Que es dirigeixi la mobilitat TIC i que coordini accions governamentals per aprofundir les tecnologies mòbils. I com també és positiu que situem alguns elements de democratització de les xarxes i d'alfabetització electrònica. I també de la responsabilitat social corporativa en l'explotació dels recursos naturals, que esperem que, si s'acaba aprovant, aquesta vegada es faci; perquè també ja hem aprovat alguna cosa en aquest Parlament a instàncies d'alguns grups, entre ells el nostre, i de moment encara no es fa. Esperem que, si ho *reaprovem*, aquesta vegada es faci.

Per tant, fins aquí estem d'acord. Però, ja li ho dic, hi falten coses, per nosaltres, a la nostra manera d'entendre-ho; si parlem del tema, hi falten coses. I en aquest sentit hem presentat esmenes. La major part d'esmenes que hem presentat són d'addició.

Miri, al nostre país li queda molt per recórrer, en la potenciació de les noves tecnologies, per ser allò que en diríem «un país millor». I és evident que no podem desapropiar l'impuls que ens donen les tecnologies de la informació i la comunicació per millorar-ne alguns aspectes. L'aspecte econòmic n'és un –n'és un–, però no és l'únic. El que vostè destaca sobretot, l'aspecte econòmic, n'és un, però no és l'únic. Perquè en el país hi viuen persones, com vostè sap, i no podem oblidar les capacitats de les noves tecnologies per millorar les condicions de vida de la gent. I en el país hi ha un territori que cal conservar, i no podem oblidar la potencialitat de les noves tecnologies per lluitar contra els elements de degradació del medi.

És clar, nosaltres li hem presentat esmenes en aquest sentit –quan vostè parla de potenciar l'estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent– que estan a la mateixa pàgina web del RIS3CAT i alguna sembla que no ens l'acceptarà. I jo li torno a demanar que ens l'accepti. Per què? Per una raó molt senzilla: perquè si vostè exclou una part de l'estratègia, senzillament prioritza l'altra, i per tant la deixa abandonada. I per nosaltres dinamitzar l'economia a partir de l'ecoinnovació, utilitzar les TIC a través de l'economia verda per canviar el model productiu, creiem que és un element estratègic, no només per a les persones, no només per al territori, sinó també per a la mateixa economia.

I també vivim en un país on el domini de les grans operadores i dels fabricants de programari, que tenen els seus interessos..., en relació costos-beneficis..., impedeixen una autèntica difusió de les noves tecnologies a un nivell molt més democràtic i de coneixement global de la població. I, per tant, aquí és on hem de demanar al Govern que compensi aquesta situació adoptant mecanismes per potenciar el programari lliure. Hem presentat dues o tres esmenes; ens n'han acceptat una. Bé, una referència respecte de la potenciació del programari lliure.

I també fem propostes que tenen per objectiu facilitar l'accés a les infraestructures públiques i el desplegament de la banda ampla. És essencial que la fibra arribi als polígons industrials, per exemple. També ens han acceptat, en aquest cas, una transacció.

Si volem un accés democràtic a les noves tecnologies, no podem dependre només de les instruccions de qui domina el mercat, que són les grans companyies, algunes de les quals són antics monopolis, que també són les que acaben fixant el preu. I aquí vostès no ens accepten una esmena per intentar modular aquesta puja de preus, que segueixen sent uns dels més alts d'Europa.

I el que no podem permetre –i acabo, sí– és que mentre donem totes les facilitats, incloses les econòmiques, i obrim les portes perquè les noves tecnologies entrin a casa, algunes companyies del sector es com-

portin com autèntics negrers i aprofitin les esclertes de la reforma laboral per precaritzar el sector, per aco- miadar plantilla.

La vicepresidenta primera

Senyor Vidal...

Marc Vidal i Pou

Acabo. Aquesta esmena ens l'han acceptat. Per tant, en aquest sentit no hi tenim res a dir.

Ens poden aportar molt beneficis econòmics i socials, però diferents maneres d'utilitzar-les. Si s'utilitzen com el bé comú... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parla- mentari Socialista, té la paraula la diputada Alícia Ro- mero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia. Diputats i diputades, consellers, doncs bé, avui debatem una moció que ens presenta Esquerra Republicana. Ja d'entrada diré que nosaltres la votarem favorablement. Vam fer una peti- ta esmena que ens han incorporat. Ens sembla, doncs, que és una moció que parla d'un tema interessant, tot i que és cert, i també ho ha dit algun altre diputat, que potser podia haver estat una mica més ambiciosa, la mateixa moció, no? Però, bé, ens sembla interessant que en parlem.

És veritat que el Mobile World Congress, que es va realitzar a Barcelona fa tan sols un mes, ha deixat co- ses positives. I això tampoc ho podem negar. És ve- ritat: Catalunya, i Barcelona en concret, aprofiten el turisme de negocis com una oportunitat clara per ge- nerar riquesa al territori, crear llocs de treball, encara que siguin temporals, 7000, i també per deixar diners a la ciutat, en aquest cas 350 milions d'euros en aques- ta passada edició, amb 85.000 visitants, que ha sigut el rècord de visitants en els darrers anys en què s'ha celebrat això. I aquesta és una bona notícia, i hem de continuar, evidentment, reforçant aquest congrés.

Però és cert que no ens podem quedar només amb aquest congrés. Per això es va crear la Fundació Mo- bile World Capital Barcelona: per intentar que el lide- ratge de Barcelona, que també cal recordar que se'ns va atorgar, el lideratge de capital mundial del mòbil, l'any 2012..., aprofitant això, és veritat que Catalunya, liderada per Barcelona, ha de fer una aposta clara per les tecnologies.

Per les tecnologies en diferents aspectes. Un, segura- ment, per modernitzar la indústria, la indústria manu- facturera. I segons el que diu el RIS3, però també Eu- ropa 2020, en aquests moments a Europa ocupa una de cada quatre persones, i una de cada quatre més, és a dir, dues, està a l'entorn de la indústria, en serveis in-

dustrials. Però és veritat que la indústria canvia molt, en gran part gràcies als avenços tecnològics.

I la innovació és l'altre gran pilar, l'altre element del cor del que hauria de ser el nou model de desenvol- upament econòmic a Europa. I així ho diu la se- va pròpia estratègia. La innovació, és veritat que pot permetre canviar models de negoci, i en aquest sentit millorar la competitivitat de productes, de serveis i de processos en les empreses. I en aquest sentit, nosal- tres, com a país, hem d'apostar clarament tant per la indústria com per la innovació. I això, en gran part, en part, és el que hauria de fer, pretén fer, la Fundació Mobile World Capital arran de la celebració d'aquest congrés de mòbils.

Però, com dic, més enllà de l'impuls, de definir es- tratègies, de promoure, de compartir, que és el que planteja aquesta moció, nosaltres creiem que hauríem d'anar en dues línies importants. Una és que Catalu- nya utilitzi les tecnologies i utilitzi la possibilitat que li dona ser la capital del mòbil per potenciar la forma- ció, l'educació, per intentar que ser la capital ens per- meti fer intercanvis amb empreses de tot el món, és a dir que hi hagin elements importants que facin que es solidifiqui una mica l'esperit que té aquest Mobile World Congress.

I, després, les TIC en si mateixes no són una finalitat. Són un instrument, un instrument que hauria d'anar al servei de dues coses: una, és veritat, la millora de la competitivitat de l'economia, de les empreses, i, des- prés, l'altra, la millora de la qualitat de vida de les per- sones. I aquesta és l'esmena que nosaltres hem volgut incorporar aquí. Per què? Perquè ens sembla que la tecnologia hauria de millorar alguns aspectes lligats a les persones, sobretot en l'àmbit social, en l'àmbit sanitari, en l'àmbit educatiu. Aquí hi ha molt camí per córrer. I moltes vegades és veritat que la tecnologia ens genera necessitats, i ens agradaria també que la tecnologia solucionés o donés respostes a necessitats que ja tenim i no ens en creés de noves. I aquest és un element, per nosaltres, molt important. I, en l'al- tre sentit, posar-se al servei de les persones des de la lluita contra el canvi climàtic, la lluita per millorar les condicions mediambientals.

Val a dir que en aquesta situació en què ens trobem, en què Barcelona és líder mundial, o capital mundial, del mòbil, també ho és de les *smart cities* –també es va realitzar el congrés fa poques setmanes–, però tam- bé Europa ens ha dit fa poc que som una ciutat amb molta pol·lució, una ciutat on s'utilitza molt el trans- port privat. I, per tant, aquí alguna cosa també haurem de fer. I la tecnologia ha d'estar també al servei d'això. Ha d'estar al servei de la millora del medi ambient, d'aconseguir un territori més sostenible. I, per tant, nosaltres creiem que en aquesta línia hauria d'anar tota la tasca que fes aquesta fundació, que cal recor- dar que la conformen les administracions i més de mil empreses que estan a l'entorn de la mobilitat, i la mo- bilitat no és només el mòbil, l'aparell, sinó que és tot allò que ens pot generar, com dèiem, en profit de l'eco- nomia, però també de les persones.

Per tant, nosaltres hi donarem suport. Creiem que probablement podia ser una mica més ambiciosa, però tampoc era qüestió de canviar-la de dalt a baix. Hi votarem a favor, i esperem que també des del Govern es vulgui fer aquesta aposta clara que també l'estratègia 2020 i el RIS3CAT plantegen al nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom de Ciutadans, per defensar les esmenes presentades, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas, hoy podemos hablar de un tema muy interesante gracias a una moción presentada por Esquerra, que como digo..., es un tema, además, de gran actualidad, referente a las tecnologías de la información y a su posible relación con las estrategias de innovación y desarrollo en Cataluña.

Es un sector importante. Se han repetido aquí algunas cifras en cuanto al producto interior bruto que supone o los puestos de trabajo que genera. Y además es cierto que en Cataluña tenemos unos instrumentos de referencia muy interesantes, como la estrategia RIS3CAT o el Mobile World Congress, o la Fundación Mobile World Capital Barcelona. Por tanto, la movilidad es un sector importante en Cataluña. Y es un referente, además, en cuanto a la colaboración público-privada—por ejemplo tenemos un ejemplo positivo en la fundación— y también de colaboración de las diferentes administraciones, incluidas también las de ámbito estatal..., y el impulso del sector privado.

Por tanto, el tema del que trata esta moción es muy interesante. Pero nosotros detectamos que no hay concreción ninguna. Y les repito cuáles son los principales verbos que se repiten en esta moción: «promover», «impulsar», «potenciar», «estudiar» o «garantizar». Todos estos verbos, aplicados al sector de la innovación, de las nuevas tecnologías y de la capitalidad del móvil..., pues nosotros, evidentemente, estamos a favor. No podemos de ninguna manera negarnos a ello. Pero a nosotros nos gustaría que esta moción fuera muchísimo más concreta. Y, por tanto, hemos presentado diez enmiendas. Diez. Solo nos han aceptado una, y transaccionada; digamos diluida un poco a través de una transaccional con Convergència i Unió. En nuestras diez enmiendas que hemos presentado a esta moción lo único que queríamos era concretar compromisos. Porque estos verbos de «promover» e «impulsar» están muy bien, pero luego no podemos ver si se han cumplido o no, porque no hay compromisos concretos.

Nosotros ¿qué pedíamos? Pues que donde se dice «impulsar» se definiera algún plan estratégico; donde se dice «coordinar», pues que se definiera un protocolo de coordinación con un plazo para hacerlo y que se presentara ante este Parlament; cuando se dice «dotar de recursos», pues nosotros hemos propuesto que se elabore un mapa de necesidades, que se pre-

sente en el Parlament con un plazo concreto, etcétera. En definitiva, poder concretar esta moción. No se nos ha aceptado nada. Es patente que esta moción la presenta Esquerra pero es una moción de gobierno, porque no supone absolutamente ningún compromiso para el Gobierno. Y, por tanto, votaremos a favor, pero lamentamos que no tenga ningún tipo de concreción. Y será difícil incluso poder comprobar si se ha cumplido, esta moción, porque es difícil comprobar si se ha intentado impulsar el sector del móvil. Con decir que sí, que se han mantenido reuniones y que se han hecho esfuerzos por parte del Gobierno, pues prácticamente podemos decir que se ha cumplido, ¿no?

A nosotros nos parece que este sector tiene mucho camino por recorrer en Cataluña. Es un sector importante, pero que no podemos dejar que muera, no podemos dejar que acabe aquí. ¿Qué nos gustaría? Pues, por ejemplo, que los instrumentos que tenemos de la capitalidad del móvil en Barcelona se utilizaran también para empapar a todo el tejido productivo de Cataluña. No solo grandes empresas..., no solo en un momento concreto del año se puede beneficiar esta ciudad y esta comunidad autónoma de la capitalidad del móvil, sino que esto debe ser también una herramienta para que el tejido productivo de Cataluña se vea beneficiado en su globalidad.

También, como se ha apuntado antes, la movilidad tiene que mejorar también otros sectores, como el sanitario, como el educativo, como el de atención social o incluso el de medio ambiente. Y para hacerlo..., eso necesita establecer unas estrategias con una serie de indicadores, etcétera.

También es muy importante que se dé transparencia por parte del Gobierno a las iniciativas que se producen en este sector. Y para nosotros es muy importante saber qué papel van a tener las que podrían ser empresas tractoras de este sector. Por ejemplo, grandes empresas; por ejemplo, Telefónica. ¿Tendrán estas empresas implicación en los programas que se lleven a cabo de fomento del emprendimiento, por ejemplo? A nosotros lo que nos preocupa es que estas grandes empresas que están implicadas también beneficien al conjunto de la ciudadanía y beneficien al conjunto del sector productivo de Cataluña. Y, por tanto, el Gobierno tiene que garantizar también el interés general, no solo el interés de estas empresas, que sin duda tienen un papel muy importante en la tracción de este sector.

También nos gustaría saber por dónde se va a concretar la estrategia RIS3CAT, ¿no?, desde Cataluña, desde el Gobierno de la Generalitat. Es muy importante, porque eso va a tener un impacto incalculable en los diferentes sectores económicos.

Y, también, cuando se habla en la moción de mejorar la red de centros tecnológicos, pues, bueno, concretar un poquito más cómo se van a coordinar con otros instrumentos, qué recursos adicionales se van a aprobar, etcétera.

Por tanto, es una moción genérica. Le daremos apoyo prácticamente en su integridad, y nos gustaría que fuera muchísimo más concreta.

Muchas gracias, señora presidenta, señores *consellers*, señores diputados y señoras diputadas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, aquesta és una moció d'Esquerra Republicana en què jo m'atreveixo a dir que fa una cosa que no és massa habitual, que és fer tot un seguit de propostes tot reconeixent una feina ben feta en un àmbit en el qual, perdoni, que ningú hi tingui angúnies, s'hi ha col·laborat des de les diverses formacions polítiques. Perquè aquest és un tema, i es va dir el dia de la interpellació, però també ho podem afirmar avui, que ve de lluny, i que, per tant, en aquest sentit, ha estat mostra del que és la col·laboració, la col·laboració entre les formacions polítiques, però bàsicament la col·laboració entre les administracions, la concertació entre empreses i també l'àmbit de les administracions. I, per tant, aquest és, jo crec, un valor, a dia d'avui, important i rellevant que ningú pot qüestionar. De fet –de fet–, estrictament, ningú l'ha qüestionat, no?

Perquè avui jo crec que faríem un flac favor tots plegats si no poséssim en valor el que tenim entre mans, i que és molt –que és molt. I, per tant, vol dir que, evidentment, tenim a casa nostra el que és el Mobile World Congress. I, per tant, en aquest sentit, tenim el que són unes marques que donen un gran potencial, que ens donen, com vostès han dit, i és cert, un turisme de negoci de qualitat, que no és l'únic àmbit en què es produeix, però que sí que es produeix de la mà de les TIC. I, per tant, a partir d'aquí, això no ha de servir només per fer aquest camí, sinó que també ha de servir com a motor d'innovació en el país i per generar riquesa en el país.

I en el moment de la interpellació ens explicava el conseller que això ja és a dia d'avui una realitat, una realitat que, hi insistim, no aporta només riquesa en el moment de produir-se el congrés –això, deia, expressava, el conseller, és la punta de l'iceberg–, sinó que és una realitat consolidada. I, per tant, aporta tot un seguit d'empreses a dia d'avui que estan ja a casa nostra, que duen a terme uns projectes innovadors i importants. I, per tant, porta desenvolupament i centres de referència. Aquesta és una realitat que seria bo que ningú mirés de posar-hi matisos i que, per tant, hi donéssim el valor que té.

I, per tant, lògicament, i és en aquest sentit que nosaltres valorem molt la proposta que fa Esquerra Republicana..., passa a concretar temes concrets. Jo crec, amb sinceritat, que... Demana, per exemple, i està escrit negre sobre blanc, avaluar el paper de la Generalitat a la Fundació Mobile World Capital. I, per tant, en aquest sentit, no només quin és el paper que fan les diferents administracions o quin és el paper que fan les

empreses, sinó també quin és el paper que hi fa la Generalitat. I, per tant, avaluar-ho, lògicament.

Evidentment, ens deien: «Escoltin, promoure la concertació laboral en les empreses tecnològiques.» Jo crec que això el Govern ho fa. En aquesta i en la resta d'empreses del país. Per tant, aquest és un àmbit en el qual, almenys pel grup que representa el Govern..., ho diem amb la tranquil·litat de saber que en aquest sentit es fa una feina, i una feina ben feta, no?

Per tant, escolti'm, es tracta de tirar endavant tot el que ja està, donar-hi la força que té, que és molta. Que hi ha una estratègia, lògicament. Vostès deien: «L'estratègia RIS3CAT.» Però és que, escoltin, avui parlem de les TIC, no d'altres coses. Perquè hi havien algunes iniciatives que almenys nosaltres, al llegir-ho, entenem que introduïen temes que poden ser més que correctes, que el mateix RIS3CAT contempla, però que lògicament no parlen de les TIC. I, per tant, entenem que aquesta és una moció molt concreta sobre aquest àmbit.

Volem agrair, la veritat, les diferents iniciatives per part de tots els grups, que segurament hem ajudat també amb les nostres a mirar d'enriquir la proposta d'Esquerra Republicana. I sí, agrair el to dialogant, lògicament, del proponent. I també la iniciativa, que més enllà de donar valor o potencial de cara a un futur, també posa en valor el que entre tots hem fet fins a dia d'avui.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies. Honorable presidenta, honorable conseller, il·lustres diputats..., debatimos una moción de Esquerra Republicana sobre la informática y el Mobile World Congress. La verdad es que ya me han chafado un poco la introducción los anteriores compañeros que han participado, e incluso el señor Vidal. Yo iba a decir que a esta moción le faltaba un poco de Cola Cao, le faltaba energía. Los que no tomamos café hacemos referencia al Cola Cao. Pero la verdad es que hubo un momento que en la interpelación parecía que interpellante y *conseller* se pusieran a bailar un tango, de tan buen rollo que tenían.

Creo que es obligado decir que esta moción refleja algunos vicios, y es que pide más burocracia. Creemos que, de verdad, hay vida más allá de la burocracia. Oculta algunas cosas de que podrían haber hecho mención. Y es que este Gobierno, el pacto entre Convergencia y Esquerra Republicana, ha puesto una tasa al ADSL. Hablar de «brecha digital» poniendo tasas a las clases medias pues no parecería lo mejor.

Pero la tomamos en modo positivo. Creemos que algunas de las cosas, aunque sean un poco deslavazadas, pueden ser positivas. Porque seamos francos:

cuando toda España ha decidido celebrar sus primeras olimpiadas en Barcelona..., nos pone en el mapa. Eso permite que veinte años después se celebre el Mobile World Congress, que Barcelona sea la capital mundial del móvil. Y ese es un factor... Barcelona y Madrid... Nosotros apoyábamos que las olimpiadas de Madrid se celebraran. Creo que hubiera sido bueno para todos. Pero a veces es un poco injusto. Barcelona y Madrid, que son las dos grandes ciudades de 47 millones de habitantes, sacan pecho sobre lo mucho que triunfan en investigación, en deporte, teniendo en cuenta que se aprovechan de que son precisamente eso: las dos grandes ciudades de 47 millones de habitantes, que provocan algunas injusticias. Claro, ¿cómo va a ponerse una empresa en la provincia de Tarragona si este Govern ni siquiera tiene un *conseller* de Tarragona? Es decir, a veces el centralismo de las dos grandes ciudades tendríamos que ser capaces de compensarlo con medidas mirando hacia el territorio.

Esta moción también cae un poco en la autocomplacencia; el discursito este de «el model català d'èxit», aunque estemos hablando de un fiasco. Creo que tendríamos que ser un poco más autocríticos. Porque en lo cotidiano, uno va al CAP y la enfermera tiene que volver a teclear el expediente, porque con 2000 millones de euros de contratación en informática que tiene la Generalitat se ve que a nadie se le ocurrió que se podía hacer una migración. Es una anécdota, es anecdótico. No tan anecdótico es que, por ejemplo, el edificio del CTTI sea enorme, tenga unos despachos muy bonitos pero esté casi vacío. Está sobredimensionado. Es que aquí se ha despilfarrado mucho dinero. No solo en informática. En muchas cuestiones. E ir por todo el mundo diciendo que no tienes recursos cuando los has despilfarrado de mala manera pues no parece todo lo justo hacia los que cada día tienen que pagar un montón de impuestos que pagan a la Generalitat y que muchas veces no se les retornan en servicios públicos.

Y en un plano más solemne, aquello que el Gobierno impulsa como estructuras de estado, los ciudadanos deben saber que la Generalitat ya ha hecho una estructura de estado, ya impulsó un operador autonómico, o *nacional*, de telecomunicaciones: Cable i Televisió de Catalunya. Y fue un fiasco. Y tuvieron que llamar a la ex Compañía Telefónica Nacional de España, porque, si no, no tendríamos internet. Creo que la autocomplacencia no nos ayuda, no nos ayuda para nada. Pedir más burocracia, mostrar autocomplacencia, no parece que vaya a superar los retos que tenemos en muchas cosas.

Hay muchos modelos de *smart cities*, de *smart regions*. Se habla de *smart regions*, pero es que estuvimos un verano con una provincia sin luz. No parece muy *smart*. Es que miembros de partidos con mucha representación en esta cámara se manifiestan contra líneas de alta tensión. Es que a veces es un poco ilógico. Algunos dicen que sí, pero, al final, cuando uno quiere algo tiene que hacer unos sacrificios, porque no se puede estar en la procesión y tocando las campanas.

Creemos que apoyaremos algunos de los puntos. Algunos. Los que sean de crear más burocracia, no. Creemos de verdad que Cataluña tiene un problema. Lo creo humildemente, y sé que a algunos no les gustará.

Pero creemos que la Generalitat se ha convertido en uno de los problemas de los catalanes. Mucho despilfarro, demasiada autocomplacencia. Creo que los catalanes debemos cambiar el chip y empezar, a la hora de hacer nuestras críticas, a mirar hacia la Generalitat.

Gracias, diputados. Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Per defensar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs bé, bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció, una moció que intenta, com s'ha dit ja, s'ha explicat, potenciar la indústria TIC aprofitant que Barcelona serà capital mundial del mòbil fins al 2018, i una moció en la qual podríem inclús arribar a compartir quina és la importància de promocionar l'economia del coneixement per davant d'altres models productius, però amb la qual no coincidim, perquè entenem que oblida, no sabem si voluntàriament o no, bona part de coses que són totalment rellevants al voltant del que es parla.

En dos aspectes, ho hem separat. El primer és tot allò que no apareix al voltant de les pràctiques de funcionament de les multinacionals, i sobretot de les pràctiques al món d'aquestes. No surt citat per enlloc, i entenem que tampoc inspira la moció, l'informe de 2003 de Nacions Unides sobre el Congo i la vinculació aquesta de vint-i-set multinacionals europees amb l'extracció il·legal..., unides a un conflicte bèl·lic; aquests senyors de la guerra que van provocar, entre d'altres, 5 milions de morts, 200.000 violacions sexuals, 15.000 persones, entre altres també nens, en règim d'esclavitud... Tampoc parla, o sembla que es fa cas omís, de les condicions laborals de les fàbriques xineses. Igual és que això els queda molt lluny, però si voleu apropem-nos aquí i veiem quina és la realitat també del sector. El sector és un sector que té altes quotes d'estrès i baixes quotes de salut laboral, per exemple als *call centres*. I, llavors, els recomano que vagin a passejar al voltant del 22@ i dels *call centres* que estan instal·lats allà, i que intentin comentar-ho amb les treballadores, majoritàriament dones. Què s'ha fet..., de la subcontractació laboral de les TIC. I això..., no només tolerada: tolerada i promoguda per les administracions públiques. I per no parlar de la privatització absoluta del patrimoni comú que suposava Telefónica.

Dèiem que tot això no apareix. Tampoc apareix, en aquest model públic i privat de gran esdeveniment... Sí que apareixen, per altra banda, 17.000 milions d'euros de contribució i 73.000 professionals. Però dèiem que no apareix quin és l'impacte real en l'economia. No sabem en què s'han basat per a dir que això és un impacte directe en l'economia. No sabem d'aquests 17.000 milions quins són beneficis públics i quins són privats. El que sí que sabem, i que tampoc apareix, és què paguem els catalans i catalanes per tenir a Barcelona la capital mundial del mòbil. Paguem fins al 2018 uns 40.000 euros el dia i paguem 1.712 euros l'hora. Això

sí que sabem que ho paguem. I, per tant, doncs, s'han deixat de mencionar aquesta inversió pública. Sí que es parla d'una actitud proactiva de les administracions públiques, però ni directament ni indirectament s'acaba mencionant aquesta. En tot cas, si atenem les grans mostres de les TIC als Estats Units, no hauríem pogut començar sense una forta inversió pública inicial. Perquè, bàsicament, la lògica aquesta en la qual l'Administració assumim els riscos inicials però es privatitzen els beneficis és comuna, i és mundial, a més a més, també. Si es vol bastir un pol tecnològic a partir de les TIC, entenem que, per tant, com s'ha dit, els poders públics hi tenen una gran responsabilitat, però també tenen responsabilitat d'exigir compromisos concrets, precisament, per a aquestes pràctiques responsables.

Voldrem citar dos exemples que són dos *spin-off*, que han sigut notícia justament aquesta setmana, que són dues iniciatives, a més a més, que naixen de les nostres universitats. Una que naix del doctorat de criptografia de l'Autònoma; una altra, que és Horizon, que naix de la Universitat de Barcelona, que han rebut fortes inversions privades, de grans empreses privades, aquesta setmana. I parlariem d'un altre model si aquesta inversió inicial que fem mitjançant les universitats després fóssim capaces de revertir-la en els nostres territoris, revertir-la en unes condicions responsables de treball i revertir-la, per tant, en la nostra economia.

Dèiem..., sí que s'ha parlat..., parla tota l'estona, la moció, d'intentar apostar per aquesta economia del coneixement. Però perquè aquesta economia del coneixement tingui un tret diferencial hauran de demanar-se responsabilitats concretes. Les responsabilitats concretes apareixen com a serrells al final de la moció, serrells els quals votarem a favor, també. Però, finalment, cap obligació; finalment, com he dit, cap responsabilitat de cara no només a les condicions laborals, sinó també al territori. Parlariem, per tant, d'una altra història si aquestes inversions inicials que fem via directa amb els nostres impostos i via indirecta mitjançant les nostres universitats, que tenen també un paper molt secundari en la moció, fóssim capaces després de fer-les revertir en el territori en forma de treball estable, en forma de condicions laborals estables i en forma també de pagament d'impostos.

Per últim, doncs, assenyalava el president, li responia al meu company David Fernández, que, si no estàvem d'acord que Barcelona sigui capital mundial del mòbil, tirem el mòbil a la mar.

Dos consideracions sobre això. La primera, que ja existeix...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Isabel Vallet Sánchez

...un projecte de mòbils ètic, que és el Fairphone. I la segona és que no l'hi tirariem mai perquè, entre altres coses, contamina... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, s'ha parlat d'ambició de la moció. Jo diria que, de fet, no és la moció el que ha de demostrar l'ambició; l'ambició queda palesa en l'estratègia catalana, en el RIS3CAT, en aquesta estratègia que, si som capaços d'aplicar, i, evidentment, hem de tenir ambicions per poder-la aplicar, ens marca aquest model català d'innovació. Per tant, allà on hem d'aplicar aquesta ambició és precisament a fer possible que aquesta estratègia s'apliqui els propers anys.

Per tant, tenim una estratègia, una estratègia marcada, que és ambiciosa, que dibuixa un panorama econòmic i social per al país per als propers anys, i del que hem de ser capaços és d'aplicar-lo. I d'això va la moció. La moció el que vol precisament és reforçar, posar en valor aquesta estratègia, compartida per tots, i sobretot marcar els instruments per aplicar-lo de manera evident.

I per això hem establert indicadors, indicadors de control, indicadors objectivables, indicadors que ens han de permetre, a aquesta cambra i al conjunt de la societat, veure si efectivament s'estan complint aquells objectius que marca l'estratègia, que marca el RIS3CAT, i, sobretot, aquell paper que hi té la Generalitat. Nosaltres diem: «S'ha de liderar; la Generalitat ha de liderar, ha de ser proactiva.» Bé, establim uns indicadors per veure si efectivament això és així i no ho deixem només a la subjectivitat dels diferents grups parlamentaris sinó que marquem uns instruments objectius.

I també dibuixem en aquesta moció..., i això és una cosa concreta, específica, un element important d'aquest document que avui aprovarem, que és la creació d'un àmbit tècnic; per tant, un àmbit de col·laboració de tècnics de diferents departaments de la Generalitat que sigui aquell que, des d'una perspectiva més específica, més tècnica, faci el seguiment de l'aplicació de l'estratègia, del RIS3CAT. Hi insisteixo, aquest és un element concret i específic.

Parlaven de dades; en posaré una. Per cada lloc de treball que es crea en altres sectors, en l'àmbit de les TIC se'n creen 2,6. Només per això, només aquestes dades, només aquestes dades objectives, marquen com és d'important tenir una estratègia pròpia; una estratègia que ha de servir per generar benestar, per generar riquesa, per generar un model econòmic, sí, però al final per generar benestar; benestar que, entre altres coses, també conté la capacitat d'actuar en favor del medi ambient. I ha parlat el senyor Vidal de l'ecoconomia i de l'ecoinnovació, que és un dels elements que conté aquesta estratègia.

Acabo celebrant i agraint l'esperit col·laborador de tots els grups, constructiu; han transaccionat bona part de les esmenes que s'han fet. He interpretat que la majoria de grups donarien d'una manera, si més no, general suport a aquesta moció.

Cas a part, però... –i volia fer referència al senyor Roca, no tinc temps–, però, en tot cas, cas a part els comentaris del senyor Roca, que, evidentment, demostren que o bé que no sap de què parla o bé no s'ha llegit la moció, perquè ja...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Roger Torrent i Ramió

...només per començar parlava d'informàtica. És evident que no estem parlant d'això, senyor Roca.

La vicepresidenta primera

Crido a votació.

Si hi ha peticions de votacions separades... *(Pausa.)* Sí, senyora Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Per a demanar votació separada del punt 3.h –lletra h–, el punt 9, el punt 10, el punt 11 i el punt 12.

La vicepresidenta primera

Li voldria preguntar, senyora Vallet, si es poguessin votar conjuntament, o no, o cadascun per separat. *(Pausa.)* D'acord. Alguna altra...? *(Pausa.)* Senyor Vidal...

Marc Vidal i Pou

Per demanar votació separada del punt 1.

La vicepresidenta primera

Alguna petició de votació...? *(Pausa.)* Senyora Arriadas i, després, senyor Rodríguez.

Inés Arrimadas García

Sí, per demanar votació separada. No he sentit bé... Ha demanat el punt 8? *(Veus de fons.)* Ah! Doncs, demano la votació separada del punt 8.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

I senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Sí; els punts 2, 8 i 11, i, per un altre costat, el 3.

La vicepresidenta primera

El 3, m'ha dit, també, senyor Rodríguez? *(Pausa.)*

Anirem votant, no punt per punt, però sí, pràcticament, punt per punt els primers punts i els últims. Si hi hagués alguna mala comprensió de les votacions se-

parades o una mala praxi d'aquesta presidència, m'ho faran notar segur.

De manera que, si els sembla, començaríem votant el punt 1 –punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 110 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 108 vots a favor i 18 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 3.h –h.

Comença la votació.

El punt 3.h ha estat aprovat per 111 vots a favor i 16 en contra.

Tot seguit, votarem la resta del punt 3.

Comença la votació.

La resta del punt 3 ha estat aprovat per 108 vots a favor, 16 en contra i 3 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat aprovat per 99 vots a favor i 28 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 abstencions.

Tot seguit, votarem junts els punts 9, 10 i 12.

Comença la votació.

Els punts 9, 10 i 12 han estat aprovats per unanimitat.

I, tot seguit, votarem la resta de la moció, que són els punts 4, 5, 6 i 7.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 123 vots a favor i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el transport sanitari (tram. 302-00143/10)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre transport sanitari, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per exposar-la té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció que ha presentat el nostre grup parlamentari, subsegüent a la interpellació que vam realitzar el darrer Ple al conseller de Salut sobre el transport sanitari, pretenia bàsicament tres qüestions. Per una

banda, garantir el model segregat actual de transport sanitari i de transport urgent; establir una sèrie de garanties sobre aquest transport sanitari urgent i sobre el no urgent de cara al nou concurs de transport sanitari que ha de sortir en breu publicat; també una sèrie de línies mestres d'aquest nou concurs de transport sanitari, i, per últim, una qüestió molt específica, però també molt important, que és el tema dels professionals del sector, amb alguns interrogants que hi havia damunt la taula i que he de dir i he de reconèixer que, des de la interpellació a data d'avui, doncs, s'han fet ja reunions per part de responsables del departament amb els representants sindicals dels treballadors per tal d'avançar en la resolució d'aquests interrogants que es plantejaven tot just fa quinze dies.

La moció consta de cinc grans apartats. Un, com deia al principi, la consolidació d'aquest model sanitari de transport català, segregat, els recursos de transport sanitari urgent despleats a tot el territori, amb bases de transport sanitari que tenen com a únic objectiu atendre les urgències i les emergències sanitàries, amb exclusivitat, i, per altra banda, els recursos de transport sanitari no urgent, que no són de caràcter exclusiu per al CatSalut i que fan, donen resposta a les necessitats programades i no programades de transport secundari.

Respecte a la moció presentada i a les esmenes que s'han transaccionat i que s'han acceptat..., fan que, respecte al transport sanitari urgent, es mantingui el mapa actual i els temps de resposta actuals en el concurs avui vigent; alhora també hi ha un compromís per part del Govern, que nosaltres celebrem que s'assumeixi, de mantenir, com a mínim, el pressupost assignat el 2014, i també, sobretot, les hores de cobertura d'aquests dispositius al territori.

I alhora també plantejem alguns punts nous, a la moció, fruit d'una transacció amb esmenes d'Iniciativa, de cara a aquesta implantació d'aquest nou recurs mòbil, el VIR, que el conseller ens va comentar en la seva interpellació, de cara que aquest nou VIR signifiqui millor qualitat i sobretot no signifiqui una pèrdua de llocs de treball al sector.

Per altra banda, també, fruit d'una transacció amb Iniciativa, incorporem al tema del transport sanitari donar transparència als ingressos percebuts pel SEM a través de serveis prestats a tercers que estan obligats a pagament. Per entendre'ns, continuem, en aquest sentit, centralitzant a través del SEM tot el transport sanitari urgent, tots els serveis que es fan; el SEM és qui carrega a qui estigui obligat a pagament, en el cas que siguin serveis prestats, com deia, a càrrec de tercers. En aquest model del transport sanitari urgent el mantenim, amb la implantació d'aquests nous vehicles. I amb dos punts que fan referència a aquesta qüestió.

Per al transport sanitari no urgent es mantenen també els temps de resposta màxims vigents avui dia a l'actual concurs i també plantejem com podem millorar els temps o com podem garantir, millor dit, els temps de resposta establerts a les empreses, que, com he dit, els recursos de transport sanitari no urgent no són d'ús exclusiu del CatSalut sinó que presten serveis per a al-

tres empreses, i per tant com no es distorsiona el servei i els temps de resposta en aquest sentit.

Pel que fa referència als professionals del transport sanitari, permeti'm aquí que m'allargui una mica més, tot i el poc temps que tenim, per explicar una mica la situació en què ens trobem avui. Ens trobem que, com saben vostès, hi ha un reial decret que preveu que s'hagin d'habilitar els treballadors del sector. Malauradament, aquest reial decret, emès l'any 2012 pel Govern d'Espanya, no preveu una categoria laboral que és quantitativament molt important a Catalunya, que són els portalliteres; s'estima que són al voltant de 1.500-2.000 persones, de 5.000 treballadors del sector. Aquestes persones portalliteres no poden ser habilitades, i algunes d'elles, majoritàriament, la majoria no tenen el títol necessari per treballar al sector. I, per tant, tot i que hi ha una disposició transitòria al reial decret que garanteix el seu lloc de treball, sí que és cert que se'ls ha de donar un horitzó, per tal que aquestes persones que no tindran mai l'habilitació puguin treure's el títol, el TES.

I, per tant, hem incorporat aquí una transacció per tal que el títol anterior a Catalunya, que era el TTS –que hem de dir que Catalunya, en aquest cas, l'any 96 va ser pionera a regular una formació..., una diplomatura, millor dit, un diploma per a aquestes persones que treballen al sector, i que l'actual concurs era d'obligat compliment; per tant, que la majoria de treballadors del sector tenen aquest títol propi català–, aquest títol sigui reconegut d'alguna manera, per tal que se'ls convalidin assignatures o mòduls del transport sanitari..., aquesta nova titulació de grau mitjà.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

Entenem també –acabo, senyora presidenta– que els acords a què s'ha arribat pel que fa referència al nou concurs garanteixen que aquesta adjudicació es pugui fer de manera ponderada, i no tan solament... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, ens trobem amb una moció del Partit Socialista de Catalunya referida a salut, referida al transport sanitari, que ha sigut portada aquí, a aquest Parlament, amb un to constructiu; un to constructiu que necessita el sector sanitari més que mai.

Entenem que és una moció que ve arran d'allò que tots volem, que és el millor servei de transport sanitari en el nostre sistema de salut, tant de l'urgent com del no urgent. Entenem també que ve arran de tota preocupació que es pot generar quan sabem que surt a concurs el sistema de transport sanitari de Catalunya, tant l'urgent com el no urgent, i que, per tant, tota nova proposta pot generar incerteses o incomoditats, sobretot en aquestes èpoques en què el sector està tan sensible i en què els treballadors també estan patint en els seus llocs de treball conseqüències de reformes i d'ajustos pressupostaris.

Per tant, entenem que és constructiu clarificar que essencialment aquest Parlament i aquest país tenim un molt bon model d'atenció urgent mitjançant el Sistema d'Emergències Mèdiques, tenim un bon model d'atenció no urgent, i que, per tant, tenim la voluntat, a més a més, de preservar aquest sistema i de millorar-lo en els casos en què es pugui millorar, evidentment.

Per tant, què intenta clarificar aquesta moció del Partit Socialista de Catalunya, que entenem adequada? Intenta mantenir els temps de resposta actuals que hi han per al servei sanitari urgent; els recursos destinats al transport sanitari urgent. Intenta que el Govern ens pugui explicar allò que ens va explicar el conseller en la interpellació, que és la implantació d'aquests vehicles d'intervenció ràpida, que ens agradaria que en una altra ocasió, a la Comissió de Salut o de la manera que es considerés, ens poguessin explicar, ens poguessin ampliar la informació de què pot representar per al sistema de transport sanitari la introducció d'aquests vehicles d'intervenció ràpida i quines millores pot portar això a tot el sistema i a l'atenció, al final, de les persones que requereixin aquest recurs. I majoritàriament..., que ens han explicat que és un vehicle complementari al mapa de recursos actuals, majoritàriament, i que en alguns casos hi pot haver un efecte substitutiu d'algun vehicle, però, en tot cas, que això no serà general. I, per tant, ens agradaria com a grup parlamentari que això se'ns pogués explicar més bé, sobretot pel que fa a canvis que afectin personal, que deixem clar a la moció que aquesta introducció de nous vehicles o de reorganització de petits serveis no afecta el personal que actualment està treballant en el sector de transport sanitari.

Pel que fa al transport sanitari no urgent, també demana la moció garantir els temps de resposta actuals en el nou concurs amb el nou contracte, i, per tant, entenem que a això hi hem de donar suport no només des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó tots els grups de la cambra.

I també blindar certes coses que afecten els professionals. Hi ha normatives que han vingut de l'Estat espanyol, d'un reial decret, i que s'han d'adequar des d'aquí mitjançant una ordre, i, per tant, els professionals tenen inquietud pel que fa a això, i hem de saber respondre a aquestes inquietuds i agafar certs compromisos des del Parlament de Catalunya.

Pel que fa al nou concurs, entenem que els punts que ha introduït el Partit Socialista de Catalunya aquí també segueixen aquelles recomanacions de l'informe de

la Moció 3/X que es va fer arran d'una interpellació d'Esquerra Republicana de Catalunya, que el que venia a dir és que tots aquells concursos i aquells contractes que es facin al sector sanitari han de complir certes normes també socialment acceptables i que s'hi puguin incloure criteris socials o d'aspectes organitzatius, i no només els econòmics prevalguin sobre aquests concursos i aquests contractes. Per tant, es demana una taxa de retorn socialment acceptable, en què hi hagi un equilibri entre el risc que assumeixen aquestes empreses al donar aquest servei públic i els recursos que hi destinem des de l'Administració, que al final són impostos de tots, i, per tant, hem de ser al màxim de curosos i eficients amb el que destinem a tots els recursos del sistema.

Potser és un tema, aquest del transport sanitari, on es palpa aquest consens, perquè és d'aquelles coses en què tots ens veiem amb la possibilitat que les puguem necessitar algun dia. Nosaltres entenem, des d'Esquerra Republicana, que això s'hauria de poder traslladar a tot el sector i arribar a uns acords amplíssims pel que fa al sistema sanitari que tots volem, que és preservar el millor servei a la ciutadania, i també tenir en compte aquella prevenció de la salut, aquella promoció de la salut que tants anys fa que en parlem i que l'hem d'implantar d'alguna manera i l'hem de poder quantificar d'alguna manera.

Aquesta moció va en la línia..., i, per tant, nosaltres donarem majoritàriament suport a aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, comparec en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre una moció que, si em permeten la referència, pot conciliar un amb la política, perquè, malgrat que és una moció llarga, amb molts punts, ha estat producte finalment de l'acord, del raonament i, per tant, d'un punt de complicitat entre els portaveus dels grups parlamentaris, que és necessari en política i imprescindible, però sobretot és necessari quan parlem d'una qüestió que, evidentment, tots volem que excel·leixi, una qüestió elemental, que tots entenem que ha de funcionar bé: parlem de transport sanitari. I en aquest sentit, en primer lloc, permetin-me que agraeixi la tasca de la diputada Segú en la voluntat de consecució d'aquests acords.

Hi ha un segon element que volem constatar i que és així, i és que Catalunya té un bon model de transport sanitari, tant urgent com no urgent; el tenim, i és la voluntat, doncs, d'aquest grup parlamentari i d'aquest Govern que continuï sent així. I per tant, en aquesta línia, doncs, han anat part de les esmenes que el grup ha presentat a la moció, i en aquesta línia han anat els acords.

Què demana la moció? Diverses qüestions. Primer, parlem de transport sanitari urgent i garantim –garantim– el manteniment dels mapes i dels temps, qüestió que és elemental i qüestió que a dia d'avui, i sense obviar la realitat econòmica sobre la qual treballem, no és tan fàcil. I el Govern es compromet que això sigui així. Per tant, aquesta és una bona notícia i a la vegada és un indicador claríssim de quines són les prioritats del Govern.

Segon element: transport sanitari no urgent. Tornem al mateix, als compromisos del Govern de mantenir allò que és un estàndard de qualitat i que ho ha de continuar sent.

Tercer element que és important i que té a veure amb els professionals del sector –que, a més a més, permetin-me que els saludi, avui també alguns aquí presents al Parlament de Catalunya–: hem de constatar que va haver-hi un reial decret amb què, part dels professionals d'aquest sector, els obviava –per no dir que els menystenia; volem quedar-nos que els obviava–, i és la voluntat del Govern de la Generalitat de donar resposta a aquest reial decret donant resposta, precisament, a aquests professionals.

Hi ha un punt, hi ha un element que considerem substancial de la moció i que, malgrat que és un dels vint-i-sis punts, el voldríem llegir, perquè desgrana de forma clara quina és la voluntat del Govern i, evidentment, del grup parlamentari que li dona suport. Diu el següent: «Assegurar que el nou concurs de transport garanteixi la subrogació dels actuals treballadors i el manteniment del seu lloc de treball i de les seves condicions laborals.» Allò que tantes vegades, doncs, de l'oposició i de les bancades de l'oposició critiquen vostès de Convergència i Unió, nosaltres, com que vostès no ho diran –perquè quan fem les coses bé no ho diuen–, ja els ho diem nosaltres: es faran les coses tenint en compte els professionals del sector, tenint en compte els ciutadans, tenint en compte la qualitat del servei que es vol donar.

Voldríem acabar amb una sèrie de consideracions. No és només una moció que tingui a veure amb salut..., evidentment sí, en gran part, però té a veure també amb educació i té a veure amb treball. I aquí també hi ha una tasca conjunta per part dels diferents departaments per poder arribar als acords, i és interessant que ho posem sobre la taula.

I una última constatació: que el Govern treballa amb transparència, que el Govern treballa amb consciència de la realitat que ens envolta i que el Govern treballa en conseqüència amb les que són les necessitats dels ciutadans, amb les que són les necessitats de tots i cadascun dels diputats d'aquesta cambra, perquè, tenint en compte que podem tenir debats, podem contraposar idees, és bo i és necessari, però en allò que és elemental ni els ciutadans ni nosaltres mateixos ens hauríem de perdonar que no arribéssim a acords.

Aquesta moció ha estat un exemple de l'acord, aquesta moció ha estat un exemple del consens, i, per tant, des del grup parlamentari donarem suport a gairebé tots els punts –si no m'equivoco, vint-i-cinc a favor i un

en contra–, i aprofito, senyora presidenta, per demanar votació separada del punt 2.4.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Frías. I aprofito per demanar disculpes per haver trabucat l'ordre de les seves intervencions, senyor Montañola i senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Cap problema, acabem intervenint tots i totes; és igual, al final, l'ordre.

Mirin, senyora Segú, primer felicitar-la, perquè és una moció molt encertada tant en contingut com en moment. Li ho he traslladat personalment i volia dir-li-ho també aquí. És una moció que calia i és una moció que calia ara.

Hem introduït, tot i estar d'acord amb el contingut ja inicial de la moció, diverses..., vaja, unes quantes esmenes bàsicament per afegir algun element més que creïem que es podia, doncs, també afegir en aquesta moció per millorar-ne algun aspecte, i la majoria han estat o acceptades o transaccionades i, per tant, incorporades a la moció.

També hem de reconèixer que alguna de les transaccions ha estat rebaixant, doncs, expectatives o intencions de les nostres esmenes, però amb el benentès que així els grups que fan suport al Govern l'aprovaran i, per tant, el Govern les aplicarà. Em refereixo especialment, doncs, al punt 3.4, en què sí que clarament hem rebaixat les nostres expectatives sobre el tema de l'afectació que pot tenir en el transport sanitari no urgent, com es prioritza –i així ens ho expliquen des del sector, no?– en moltes ocasions allò que es demana des de mútues respecte a allò que es demana directament des de CatSalut i, per tant, des de la part pública.

Deixin-me fer referència a cinc riscos als quals creiem que la moció intenta donar solucions o apuntar vies de solució.

Un risc és sobre el nostre model, sobre el servei en si, sobre la qualitat del servei, i això es trasllada i es traspuia i s'hi ha de donar resposta a través de recursos i pressupostos. Hi donem resposta amb aquesta moció d'una forma tímida, és cert, dient que com a mínim el pressupost que ja hi ha per a 2014 es mantingui. Però és que ens trobem en una situació –i ahir ho posava de manifest amb la pregunta que vaig fer al conseller Boi Ruiz– en què fins i tot hem de posar en qüestió si els pressupostos aprovats hi són o no hi són i si aquestes quantitats acaben executant-se o no acaben executant-se i estaran per fer servei o estaran per pagar el dèficit de l'any passat.

Un altre risc al qual entenc que s'intenta donar resposta en aquesta moció és sobre transparència i control.

Hi donem resposta, creiem, amb dues de les esmenes que s'han incorporat nostres: d'una banda, respecte a transparència d'ingressos que obté el SEM de serveis prestats a tercers d'obligat pagament, o sigui, a mútues o serveis preventius, i que no tenim les dades de què s'està ingressant per aquests serveis, i és un tema simple de transparència i democràcia, que aquestes dades hi siguin, com també del control de les condicions contractuals a les empreses adjudicatàries del transport sanitari no urgent, i que també introduïm, amb una esmena, que es faci aquest control igual que es fa amb el transport sanitari urgent.

Un tercer risc: el del nou concurs del transport sanitari. Un risc que s'utilitzi aquest concurs per rebaixar la qualitat i per rebaixar el servei i un risc que només s'utilitzin criteris de valoració economicista i amb aquests criteris ens carreguem el servei del transport sanitari –a banda de llocs de treball. En aquest sentit, ja avanço que és l'únic punt –un subpunt d'aquest aspecte, d'aquest punt de la moció– en què nosaltres ens abstindrem, d'aquesta moció, perquè creiem que no ho estem resolent prou bé i que, realment, aquí no estem donant una bona solució, quan en el punt 5.3 es parla d'un equilibri en la ponderació dels criteris tècnics i econòmics i no s'aclareix exactament aquesta ponderació per on anirà quan –crèiem– era molt millor la proposta inicial del PSC, i evidentment, molt més interessant per a nosaltres la que proposàvem nosaltres, que era que s'apliqués el que ja hi havia hagut en el concurs anterior: un màxim d'un 32 per cent.

Un altre risc: el desgavell que ha causat el reial decret de l'Estat, que ens ha oblidat algunes categories professionals que existeixen a Catalunya, que és el que té dissenyar mesures des del centralisme i amb desconeixement o fent oïdes sordes al que passa en el territori. I un altre risc: que també la Generalitat faci el mateix i a l'hora d'aplicar aquests VIR –aquests vehicles d'intervenció ràpida– intentin fer les coses centralitzadament des de Barcelona pensant que Catalunya és igual que Barcelona, i ens apliquin els VIR allà on no pertoca o allà on no ens donaran solucions eliminant recursos que sí que estan donant bona solució a la resta del territori de Catalunya.

Moció correcta. El prec: que el Govern després l'apliqui correctament. Que tinguin en compte els sindicats en tot. També els han estat fent propostes durant els últims mesos i els darrers anys i no els han estat escoltant, pel que ens han estat dient. Escoltin-los ara, no només pel punt en què s'hi comprometen en aquesta moció sinó escoltin-los per tot el que fa referència al transport sanitari.

I que l'acord i l'entesa també es traslladi...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...a molts altres aspectes del sistema sanitari català, no només en aquest, que ho hem mostrat tots, que volíem tenir acords i entesa, però també ho mostrem en altres

aspectes. I potser el problema no només... *(La vicepresidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, diputats i diputades, per posicionar el Grup Popular en aquesta moció del Partit Socialista de Catalunya sobre el sector de les ambulàncies, sobre el transport sanitari català.

Segurament, l'oportunitat en la presentació d'aquesta moció ve precisament donada per la posició certament relaxada del Govern de Catalunya, per exemple, quant al temps de resposta del transport sanitari. I m'explicaré: sembla que des de la conselleria de Salut –i així es va posar de manifest també en la compareixença en comissió–, doncs, s'assumeixi com a normal un temps de resposta, en el transport sanitari urgent, per exemple, de vint minuts en lloc dels deu que eren fins ara, i tinguem en compte, doncs, que aquests minuts són moltes vegades, diguem-ne, vitals en molts casos i que poden servir per salvar la vida d'una persona. El percentatge de supervivència, com vostès saben, és molt més elevat en els primers minuts. Nosaltres lamentem que el text final que avui portarem a votació, doncs, no contempli aquest temps concret de resposta, com deia precisament el text inicial que havia presentat la moció del Partit Socialista, no? Però en tot cas, i davant, sobretot, de l'imminent concurs en el transport sanitari i les preocupacions que hi ha –perquè hi són– en els professionals del sector, jo crec que és molt important fixar bé alguns paràmetres que ens serviran perquè els propers anys no es cometin els mateixos errors, amb les dramàtiques conseqüències que a vegades s'ocasionen, no?

Nosaltres discrepem absolutament de l'opinió del conseller, en la seva resposta a la interpel·lació de la diputada Segú, doncs, que valorava el model d'emergències mèdiques de Catalunya com un model exemplar, com un model absolutament d'èxit des del punt de vista dels seus resultats –deia–, de la seva eficiència i de la seva valoració per part dels ciutadans. Doncs, conseller, jo crec que ni els ciutadans ni tampoc els professionals d'aquest sector pensen el mateix que vostès, perquè aquí, quan no sabem què dir, quan el Govern de Catalunya no sap què dir, resulta que tot és un model d'èxit, tot és un model exemplar, aquí tot funciona perfectament i –paraules del meu company diputat Roca– tot és un model d'èxit, tot és un model exemplar, aquí no passa res malament, tot és bo, tot ho fem bé.

I, és clar, jo vull recordar, per exemple, doncs, tota la porqueria –si se'm permet l'expressió– que va sortir a la comissió d'investigació. Perquè, és clar, crec que és bo recordar també les conseqüències que es van derivar d'aquella comissió d'investigació i tot el que van

arribar a dir moltes persones que van comparèixer i el que no van poder dir els que no van vostès permetre que compareguessin, no? Perquè, és clar, no tot aquí funciona bé, no tot és un model d'èxit ni un model exemplar. Per tant, jo crec que vostès han de ser una mica més modestos, una mica més humils i reconèixer, doncs, que hi ha moltes coses que no funcionen bé també en la sanitat a Catalunya, perquè si no ho fa, senyor conseller, mai millorarem la sanitat catalana.

Però anant una mica més al contingut de la moció, es parla de qüestions de vegades òbvies, com la separació, identificació separada del transport sanitari urgent i no urgent, com també el transport urgent, que no ha de fer servir recursos no destinats específicament a les seves funcions; tot això no deixen de ser obvietats, però crec que no està de més plasmar-ho en aquesta moció i, per tant, sotmetre-ho a votació. És evident, doncs, que cal apostar per mantenir el mapa territorial de les bases de TSU, però les isòcrones a les unitats de suport vital avançat vostès saben perfectament que s'haurien de poder reduir. I fins i tot jo crec que seria bo, també, plantejar-nos que el Govern de Catalunya es plantegés, doncs, per exemple, augmentar a cada una de les províncies de Catalunya una unitat de suport vital intensiu pediàtrica, que actualment només són operatives a Barcelona ciutat. Jo crec que això són temes que cal treballar, més enllà –com deia– del que en aquesta moció avui aprovarem.

Jo crec que també és molt important que avui el Govern de Catalunya es comprometí, més enllà de les paraules del mateix conseller a la interpellació o més enllà de les paraules del conseller en la compareixença de la Comissió de Salut. Crec que és molt important que avui votem, doncs, que com a mínim s'ha de mantenir el pressupost per al transport sanitari urgent i les emergències mèdiques, perquè, si no, és evident –senyor conseller, senyors diputats i diputades–, és evident que és impossible la millora de resposta sense tenir els mateixos recursos, no?

En definitiva, nosaltres donarem suport a la totalitat d'aquesta moció presentada per la diputada Segú, a la qual també li volem agrair el seu tarannà a l'hora d'arribar a les diferents transaccions. I sense més, doncs, esperem que el Govern, a part de donar suport en aquesta moció, la compleixi, la porti a terme i la faci efectiva, cosa que des del Grup Parlamentari Popular estarem amatents que així sigui.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada... Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, efectivamente hablamos de transporte sanitario. Yo creo que está bien que contextualicemos esta moción, por un lado, en un escenario general de recortes –y de recortes especialmente acusados en el ámbito sanitario–, y por otra parte, en el escenario más

concreto del sector –del sector del transporte sanitario–, que está ahora, pues, sufriendo unas circunstancias especiales, puesto que por un lado estamos sin un convenio, o en una negociación de convenio colectivo, y por otra parte, a la espera de que salga este nuevo concurso que de alguna forma va a marcar –va a marcar– el futuro.

En este contexto, empezaríamos por la parte general, por la parte de los recortes, es decir, aquello que afecta a todos los ciudadanos, a los que podemos ser potenciales usuarios de este servicio. Aquí nos encontramos, por un lado, con un recorte –general en el ámbito sanitario, también–, con un recorte en los centros de atención primaria, y sobre todo con un recorte en los horarios de urgencias y en los servicios de urgencias, con un recorte también de personal en este ámbito. Aquí se nos dice, desde la *conselleria*..., o el discurso oficial del Gobierno es que no importa tanto que exista la instalación o que exista la infraestructura cerca del usuario sino que lo que importa es ofrecer el servicio. Si hacemos caso a estas declaraciones, a esta filosofía, parece que ante el recorte de horarios, ante la desaparición de servicios de urgencias, lo que se tendría que estar haciendo es potenciando precisamente el servicio de transporte. Si no tenemos cerca el servicio para poder llegar a un CAP en el que tenga un horario de urgencias de veinticuatro horas, parece que debería haber más servicio de transporte sanitario urgente, y sin embargo, estamos viendo que este servicio también está sufriendo –cuando hablamos con las empresas del sector, cuando hablamos con los trabajadores–, también está sufriendo los recortes, está sufriendo una disminución en las plantillas y está sufriendo también unas peores circunstancias de trabajo para los profesionales y trabajadores.

Y si vamos al escenario más concreto del sector, como ya he dicho, es un sector que se encuentra actualmente, por un lado, con un convenio en el que parece que hay un acuerdo, pero que ha sido –este acuerdo– denunciado por la Administración por una presunta..., parece que alguno de los acuerdos a que han llegado las partes puede ser ilegal y, por lo tanto, está el acuerdo en el limbo, y por otro lado, estamos a la espera de que surja el nuevo concurso en que se establezcan las nuevas bases para que puedan concursar aquellas empresas que estén interesadas. En este contexto, tanto en el general como en el más propio del sector, es en ambos en los que incide la propuesta que se nos presenta, esta moción.

Yo la califico de moción conservadora. Nosotros le vamos a dar apoyo. Y la califico de moción conservadora no como crítica, sino, lo que pretende es conservar lo que tenemos, que no nos carguemos también lo que hay ¿no? No es una moción que quiera introducir grandes mejoras en el sector, sino que lo que pretende, y no está mal, tal como estamos y a la vista de lo visto, es conservar lo que hay. Por un lado, mantener el modelo –es en el primer punto–; mantener el tiempo de respuesta –aunque, bueno, en la transacción habrá que ver cómo queda, ha quedado algo más diluido–; mantener el presupuesto –que no se siga recortando, parece que el 2014 era el primer año sin

recortes, pero sobre el papel, en la práctica parece que no es así-; conservar también a nivel de derechos de los trabajadores, también que no se produzca un caos con la habilitación y la homologación en la formación. También pretende la moción que no se haga nada raro –como hemos comentado antes– con el tema del concurso: en el ámbito de las ambulancias, y en Cataluña ya hemos tenido incidentes con posibles conflictos de intereses a la hora de contratar, precisamente en este sector, en el sector de las ambulancias. El problema de los posibles conflictos de intereses parece que es ya marca de la casa en la *conselleria* de Salud.

Queremos también garantizar que con este concurso tengan un peso específico la experiencia y las buenas prácticas; no queremos que se cambie el mapa de las empresas que están participando...

La vicepresidenta primera

Diputat Villegas...

José Manuel Villegas Pérez

...y, por tanto, que no se tengan en cuenta únicamente criterios económicos.

Nosotros apoyaremos todos los puntos de esta moción, votaremos a favor, y esperemos que luego se cumplan.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la posició del Grup Mixt la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia, de nou. Miri, compartim amb el diputat anterior que és una moció conservadora. És una moció conservadora i és una moció insistidora, diríem més, nosaltres, amb el que ja existeix, que és un model externalitzat. Per nosaltres..., bé, no compartim aquest, com ho diríem?, entusiasme general al voltant d'esta moció, perquè entenem, com hem dit, que aquí insisteix en un model que no compartim, que és el model de l'externalització en els serveis públics i, a més a més, en un model que no compartim, en aquest cas, per molts motius.

Primer, entenem que la diferenciació important no estaria en si s'ha de diferenciar o no entre el transport sanitari urgent o el transport sanitari no urgent, i que, finalment, el punt transcendental és si som capaces de construir un model propi, un model públic propi, en el qual les externalitzacions siguin en ocasions extraordinàries i no siguin la manera habitual de treballar dels serveis públics.

I per què diem això? Diem això perquè sí que s'hauria pogut apostar per un model mixt, en el qual s'externalitzés el lloguer dels vehicles, s'hagués fet un rènting, però en canvi no s'externalitzés també la submissió al dret privat i no s'externalitzés la condició dels treballadors. Això permetria, doncs, que no hauríem d'invertir en els vehicles, perquè això sí que ho hauríem externalitzat, però la plantilla tindria o almenys esta-

ria garantida per unes condicions laborals que ara no té. No només això, sinó que estarien sotmesos a un control que ara tampoc té.

En el punt 2 de la moció s'insisteix, no?, es parla d'algunes mesures amb relació al transport sanitari urgent; se'n parla en dos aspectes que nosaltres, doncs, no entenem en què s'han basat. El primer és en el punt 2.1, quan fa referència al model d'isòcrones; no sabem en quin estudi s'avalua això. Si és així, ens hauria agradat que s'hagués especificat. En el punt 2.2 s'insta a mantenir el pressupost de 2014, el pressupost que ja és insuficient. I és insuficient amb relació al que també s'ha comentat, amb relació a quin és el nou posicionament del transport sanitari davant el tancament de les urgències nocturnes de molts CAP i davant de les reordenacions assistencials territorials. Suposant que hem d'incrementar el nombre d'ambulàncies perquè els CAP es mantindran tancats, aquest pressupost ja d'inici és insuficient.

En el tercer punt de la moció es fa referència de nou al transport sanitari no urgent. I aquí imaginem que es deu haver fet l'exercici d'anar a preguntar-li a una persona que ha rebut aquest servei, després de donar-se d'alta, haver de retornar al seu domicili, quina estona ha trigat a ser resposta o no. I, llavors, convindríem, doncs, que per a millorar aquest aspecte..., no es pot fer si no es dóna un servei integral i no es pot fer, des del nostre punt de vista, si no es té un control directe sobre la prestació del servei.

Pel que fa a les qüestions dels professionals o a la licitació, una licitació que suposarà un gruix econòmic important i en el qual hi han molts interessos econòmics en joc, i per altra banda això és el que ha donat o dóna tants maldecaps, doncs, es parla de la subrogació però no s'atén al fet que ara mateix ja hi ha acomiadaments en la plantilla, es liquiden llocs de treball per a contractar-ne d'altres amb unes condicions laborals pitjors. De manera que demanar la subrogació farà més que consolidar aquesta precarització que s'ha fet de manera progressiva o de manera de degoteig.

Sobre la titulació i la regularització del sector? Doncs, ja em sembla bé com s'ha redactat finalment. Entenem que en cap cas resol el problema.

I, finalment, la reflexió al voltant, doncs, de per què un model propi permetria parlar o posar blanc sobre negre..., respecte al transport sanitari? Doncs, perquè ens permetria d'alguna manera fugir d'aquest consens majoritari d'apostar per les externalitzacions plenes dels serveis públics, perquè és importantíssim en el model d'emergència social que estem vivint garantir els serveis públics de primera necessitat, que és la sanitat, i garantir, per tant, l'equitat en l'accés a la sanitat, i que la millor garantia és fer-ho mitjançant un control públic i, per tant, mitjançant un control públic directe; garantir que no es va a primar l'estalvi d'aquestes empreses que són licitadores i per tant..., són adjudicatàries, perdó, després d'aquest servei, sobre la prestació del servei; garantir que l'ànim de lucre no passa per davant de qualsevol prestació del servei.

I, finalment, el que no s'explica és que qualsevol servei externalitzat necessita un cos de funcionaris que

controlin aquest seguiment del contracte. No sabem si s'especifica ni a on, però això també té un cost per a l'Administració. Per tant, vendre que l'externalització dels serveis és la panacea per a arreglar, doncs, en els moments en els quals no es té ple..., diners públics és fals. És fals i, a més a més, grans teòrics de l'Administració pública, doncs, ja han insistit sobre el tema.

Com dèiem, lamentem aquest consens majoritari al voltant d'apostar sempre i de nou i de manera reiterada per l'externalització dels serveis, més en el cas del SEM, més quan s'ha retallat una plantilla fins al 20 per cent, i se'ls han retallat les seues condicions laborals. I, per tant, aquesta eufòria, diríem que no...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Isabel Vallet Sánchez

...no està a l'alçada del moment actual de cara a les emergències.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, com ja he comentat en la meua primera intervenció, la majoria de les esmenes han estat acceptades perquè bàsicament –també s'ha dit per alguna de les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula– aquesta moció el que pretenia era donar certes garanties, que he esmentat en la meua intervenció inicial, i també apostar per la tranquil·litat del sector, sobretot en el sector dels treballadors, sobre un seguit d'interrogants que hi havia sobre l'exercici de la seva professió, fruit d'aquest nou concurs de transport sanitari que tenim en breu previst, que el Govern té previst en breu convocar.

Recordem, si més no, per clarificar algunes de les intervencions que s'han fet anteriorment, que el model de transport sanitari es du a terme en règim de concessió i que es va crear així. Jo a la interpellació vaig fer una petita introducció que fins l'any 99 el transport sanitari estava realitzat aquí, a Catalunya, a través d'una organització, que era la Creu Roja, bàsicament a través de Creu Roja, i que ho feia a través dels voluntaris de la prestació social substitutòria.

En aquest sentit, es va construir de nou, eh?, un model, en el primer concurs, l'any 2000, basat en el fet que és de règim de concessió, que tenia uns handicaps, unes dificultats, sobretot perquè, fruit –jo crec que era el primer concurs– d'una manca d'informació i de dades, barrejava els efectius de transport sanitari i transport urgent. Això, que es va resoldre i va significar, en aquest cas, la implantació d'un nou model sanitari d'atenció, sobretot a les urgències –va ser el can-

vi substancial–, en règim de concessió, és el que avui votarem tots els grups parlamentaris, pel seu manteniment.

Alhora, també, recordar que en aquest temps es va produir una integració entre el que era CEMSA, l'empresa que prestava l'atenció a les urgències a Barcelona ciutat, amb la creació del SEM, eh?, que era la central aquesta de coordinació de recursos de tot Catalunya, que, a més a més de comptar amb la coordinació de tots els recursos de transport sanitari urgent, també té recursos propis arreu, sobretot fruit d'aquesta integració de CEMSA i, per tant, molt a la zona de Barcelona, ciutat de Barcelona i àrea metropolitana, però també té altres recursos de transport sanitari urgent, de suport vital avançat, eh?, sobretot, arreu del territori. Tot i que no exactament tot és cent per cent SEM, el suport vital avançat, però majoritàriament sí.

Per tant, aquesta moció, com s'ha dit, eh?, pretén això, garantir allò que tenim avui, que creiem que funciona i que és compartit per tots els grups parlamentaris, mantenir el pressupost, mantenir les hores de cobertura. S'ha vist que potser no tots els recursos mòbils de transport sanitari urgent, sobretot el transport sanitari avançat; ho veurem amb la implantació dels VIR, com acaba, eh?, clarificant-se el mapa de recursos. Però jo crec que l'objectiu nostre és mantenir els temps de resposta, sobretot del transport sanitari urgent, de l'actual concurs, que són deu minuts, tot i que la moció no diu «deu minuts», diu «els temps de resposta vigents de l'actual concurs», que en aquest cas són entre deu i quinze minuts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Estem cridant a votació.

Ens consten dues peticions de votació separada: el punt 2.4 i el punt 5.3. Hi ha alguna sol·licitud més? *(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)* Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Per a demanar votació separada del punt 1 i del punt 3.

La vicepresidenta primera

Es pot fer conjuntament la votació, senyora Vallet? No, eh? Són separades. *(Pausa.)* D'acord.

(Pausa llarga.)

Ateses les peticions de votació separada, començarem la votació votant el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 125 vots a favor i 1 en contra.

Seguidament votarem el punt 2.4; punt 2, apartat 4.

Comença la votació.

El punt 2.4 ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció.

Seguidament, votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per unanimitat.

Seguidament, votarem el punt 5.3.

Comença la votació.

El punt 5.3 ha estat aprovat per 112 vots a favor i 14 abstencions.

I tot seguit votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 125 vots a favor i 1 abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Interior i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives (tram. 302-00144/10)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta moció respon a la interpellació que li vaig fer al conseller d'Interior el propassat dia 27 de març i m'hauria agradat que hi hagués algun membre del Govern, perquè al final és una moció que també vol, doncs, implicar, en la resolució que definitivament prengui el Parlament aquesta tarda, el mateix Govern de la Generalitat. Però bé, en aquests moments sembla que estan en altres qüestions.

Però tota la moció s'ha de veure precisament en aquest context, en aquest context de la interpellació que vaig fer a l'anterior Ple, i, bé, doncs, està estructurada en cinc punts, no hem volgut modificar aquesta estructura.

Dir-los que en el primer punt fem referència precisament a l'àmbit de la seguretat pública. Trobem a faltar una millor coordinació de les polítiques de seguretat i també de l'activitat dels diferents cossos i forces de seguretat que tenen funcions a Catalunya; una coordinació que, al nostre parer, s'ha de fer extensiva als mecanismes d'intercanvi d'informació i als protocols de col·laboració i actuació coordinada. És important que les policies estiguin ben coordinades i que funcionin en benefici d'una única política de seguretat.

Aquesta col·laboració i coordinació tenen un espai natural, un espai que a més és estatutari, que és la Junta de Seguretat de Catalunya. El nostre grup parlamentari i d'altres grups en aquesta cambra hem demanat reiteradament que hi hagi una convocatòria formal d'aquesta junta, i ho reiterem en aquesta moció. No s'ha reunit pel que sigui, però fa molts anys que no es reuneix, i des que el senyor Mas va arribar al Govern de la Generalitat no n'ha fet cap convocatòria, però pensem que cal coordinar les polítiques de seguretat, i, per tant, cal que es reuneixi sota la presidència del president Mas. Però cal que es reuneixi, això sí, amb un ordre del dia establert, consensuat, parlat prèviament, per obtenir resultats; que sigui una veritable reunió de treball i que serveixi precisament per a la funció que té estatutàriament, doncs, atorgada aquesta junta. Per tant, fem des d'aquí també una crida al Govern d'Espanya que hi col·labori i que participi en la possibilitat que es pugui convocar aquesta junta.

Però la moció respon també a un context molt concret, que és el que vam exposar a la interpellació. Quan parlem de «mobilitzacions massives» no parlem ni de bon tros de les que ja hi han hagut i de les que esperem que hi hagi en un futur. És a dir, hi han mobilitzacions que són absolutament pacífiques, absolutament democràtiques i que estan dins d'un marc absolutament legal, i per tant no tenen cap problema, i la policia de Catalunya està acostumada a fer front a aquestes situacions, que són habituals i que no hi tenen més a veure que vetllar perquè hi hagi, doncs, uns mínims de seguretat per als manifestants, i que es respectin els drets de tots –no només dels que es manifesten, sinó també de la resta dels ciutadans.

Però nosaltres hem rebut *inputs* de la societat civil i també de responsables de la seguretat a Catalunya que estan preocupats per altres tipus de mobilitzacions, que potser no són tan massives, però que poden ser molt més perilloses. I el que demanem precisament en aquesta moció, en el punt 2 i en el punt 3, és precisament això, que per part del Govern de la Generalitat es faci, doncs, un protocol d'actuació, un protocol de contingència, un pla de contingència, per fer front a aquestes possibles mobilitzacions que no estiguin dins d'aquest marc de legalitat i que no siguin dins d'aquest marc de senzillament expressar-se amb llibertat com es fa habitualment. Per tant, doncs, en aquest àmbit hi han hagut també algunes propostes d'altres grups;

no hi hem volgut entrar perquè, ho repeteixo, està dins d'un context molt determinat.

També en el punt 4 fem referència a una reunió que ja li vaig comentar al senyor conseller en la interpellació, que és una reunió que sabem que es va produir, en què estaven convocats la totalitat dels comandaments del Cos dels Mossos d'Esquadra des d'inspector cap amunt, que es va produir el 26 de febrer a Castelldefels, i que fóra bo que, en benefici de la transparència, el Govern de la Generalitat ens expliqués en què va consistir aquesta reunió, quins van ser els motius i quins temes es van tractar, perquè pensem que poden tenir relació també –el plantejament que vam fer nosaltres– amb el conjunt de la nostra interpellació.

I, finalment, l'últim punt fa ni més ni menys que referència a garantir precisament que qualsevol activitat que es pugui produir massivament a Catalunya, doncs, es faci amb garantia de funcionament institucional, amb garantia de funcionament de les infraestructures, i sobretot amb garantia que passi el que passi tot passa dins d'un marc legal perfectament marcat per les dues normes que regeixen el conjunt de la legislació a Catalunya, com són la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, l'objecte de la moció és clar i ho diu el seu títol, que és abordar mesures que s'han d'adoptar per garantir l'ordre públic, i precisament les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular posen l'accent en aquesta qüestió. Volem passar de la teoria que planteja la moció a una concreció pràctica.

Què vol dir, això? Miri, el 30 d'abril serà efectiu el canvi de model d'ordre públic que van pactar Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, i, per tant, també la prohibició de les bales de goma. Per tant, a partir de l'1 de maig el Govern havia de dotar les unitats d'ordre públic Brimo i ARRO de les eines robustes necessàries –utilitzant la terminologia del conseller– per desenvolupar aquestes funcions d'ordre públic.

I a hores d'ara, la pregunta és que el Govern no ho ha fet. És a dir, què hem fet fins ara el Govern?, què tenim fins ara? Per una banda, han substituït les pilotes de goma per projectils de *foam*. Per cert, el conseller Puig sempre ens va dir, en l'anterior legislatura, que eren dues eines complementàries i que en cap cas una substituïria l'altra; ara ve el conseller Espadaler i ens diu absolutament tot el contrari: que unes eines substitueixen les altres. Ens hem dotat d'un canó de so que..., utilitzant les paraules del mateix conseller, la

principal virtut del canó de so és que és un potent altaveu. En tercer lloc, ens hem dotat d'un canó d'aigua de pràcticament dues dècades d'antiguitat que no sabem ni com i si funciona, i de quina manera, perquè sempre que ho hem preguntat no se'ns ha contestat.

I per altra banda, també, amb què ens trobem? Doncs, l'anunci de mesures que ja ens havia anunciat en l'anterior legislatura el Govern anterior, el conseller anterior, com per exemple la instal·lació i la dotació de càmeres de vídeo als agents d'ordre públic. I la resta és com la nadala: fum, fum i fum. Anuncis i poques concrecions.

Per tant, nosaltres què exigim? Que el Govern concreti quines eines robustes donarà als agents d'ordre públic. Perquè del que sí que som conscients és que el Govern exigeix a aquests agents que compleixin les seves funcions. Per tant, la nostra esmena què deia?: «Escolti, Govern, vingui a seu parlamentària i expliqui'm de quines eines robustes vostè finalment dotarà aquests agents. I per poder valorar si realment, amb aquestes eines de què vostè els dota, podran garantir o no les seves funcions.» I aquesta és l'esmena que Ciutadans –sorprenentment, al nostre entendre– no vol acceptar.

Fem una especial incidència en l'equipament de les unitats ARRO. Per què? Perquè fan funcions també d'ordre públic. I què ens trobem? Amb unes unitats Brimo perfectament dotades, perfectament equipades, i unes unitats ARRO que també fan funcions d'ordre públic, escolti, que van pràcticament amb una esparadnya, en molts casos, per fer les funcions d'ordre públic. I nosaltres què diem a l'esmena?: «No, no, escolti, si han de fer les mateixes funcions –que les fan, en molts moments–, que tinguin els mateixos equipaments i les mateixes eines.» Aquesta esmena, que és de sentit comú –a mateixes funcions, mateixos equipaments i mateix vestuari–, Ciutadans no ens la vol acceptar i diu que no parla del que és el contingut de la interpellació, quan estem parlant del model d'ordre públic.

I també què diem? Una tercera esmena –que ja anem un pas més enllà, més en la filosofia genèrica que plantejava la interpellació de Ciutadans–, que és: escolti, quin és un dels més greus perjudicis que s'està fent al Cos dels Mossos d'Esquadra que el conseller està permetent i està encoratjant? Doncs, miri, identificar el Cos dels Mossos d'Esquadra amb la defensa d'una idea partidista com és la independència. I aquest és el major perjudici que el conseller està permetent. I ens dona la impressió que, amb el seu director general al costat, de vegades els fan gràcia certs comportaments que nosaltres denunciem. I diem que és el major perjudici perquè allunya una gran part de la ciutadania de la seva policia, i aquesta és la responsabilitat del conseller; és el major perjudici perquè deslegitima el cos per al compliment de les seves funcions, que són garantir la seguretat i els drets dels ciutadans, i és el major perjudici perquè s'utilitza políticament la nostra policia i això cal denunciar-ho, i això ho estan permetent els màxims responsables del cos de policies.

Per tant, nosaltres què diem? Sí a la neutralitat política dels Mossos d'Esquadra, és la policia de tots, i no

a Mossos per la Independència, no a estelades a l'interior de dependències policials, i no a la politització de la nostra policia. I aquesta esmena, que és de sentit comú, Ciutadans, sorprenentment, diu que no ens l'accepta –no ens l'accepta. Nosaltres, francament, estem absolutament sorpresos que això, que és de sentit comú, no se'ns accepti.

I per altra banda, respecte al primer punt, hi ha una esmena, i aquí hem de reconèixer la intel·ligència d'Esquerra Republicana que hagi pogut pactar-la i introduir l'element que per a ella és cabdal –en la concepció que tenen, des del punt de vista d'Esquerra, del Cos dels Mossos d'Esquadra–, que vostès han acceptat també, sorprenentment. I, per tant, nosaltres no ho podem votar. Davant de la concepció que té Esquerra Republicana del cos, nosaltres no hi podem donar suport, i vostès, Ciutadans, assumeixen la seva tesi i hi donaran suport. Nosaltres...

La vicepresidenta primera

Senyor Calbó...

Pere Calbó i Roca

...votarem en contra del primer punt.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per anunciar que el meu grup votarà en contra de tots els punts que ha presentat, incloses les transaccions, perquè neguem de forma rotunda la tesi que va defensar el senyor Alonso en la seva interpellació.

Avui ens ha recordat que aquesta moció la situa en el context, ha dit dues vegades, d'aquella interpellació. I què deia en aquella interpellació el senyor Alonso? Doncs, que el desafiament separatista està trencant la cohesió i la convivència entre els catalans. Deia: «Des de Ciutadans estem preocupats pel que pugui passar, per la capacitat que es pugui tenir de control, i fins i tot per la voluntat que en un moment determinat es vulgui tenir per controlar.» És a dir, posant en dubte la mateixa voluntat del Govern per controlar allò que pot passar. *(Pausa.)* I m'estan dient que sí amb el cap. Efectivament, no, no, si era claríssim, eh?, jo ja ho vaig entendre. I, a més a més, entremig de les expressions citaven l'Assemblea Nacional Catalana, per acabar-ho d'aclarir, eh? Doncs bé, segons Ciutadans, aquest procés que vivim a Catalunya trenca la cohesió social. Quan Ciutadans demana que es retiri l'assistència a la seguretat social als immigrants, això no trenca la cohesió social; ara, els que volem votar sí que la trenquem.

El segon element que deixa clar Ciutadans: que les mobilitzacions previstes per defensar el dret a decidir es poden descontrolar i són motiu de preocupació. I què passa amb la moció? *(Pausa.)* Senyor Cañas, no cal que em digui que sí constantment, perquè ens hem entès perfectament. I què diu la moció? Doncs, Ciutadans el que fa amb la moció ho ha fet altres vegades: tira la pedra a la interpellació i amaga la mà a la moció. En la interpellació són claríssims; en la moció no es parla del dret a decidir, ni del procés sobiranista. Ja ens ho han fet altres vegades.

Però, clar, jo pregunto: per què cal adoptar «totes les mesures pertinents per tal de garantir en tot moment el funcionament adequat de les infraestructures i de les institucions de govern»? Algú ho posa en perill? I si els sindicats convoquen una vaga general, cal també garantir el funcionament de les infraestructures? No dependrà de l'abast de la convocatòria de la vaga general, que és un dret constitucionalment reconegut? La Via Catalana potser és que impedia el funcionament de les infraestructures? –que és també per on van vostès, efectivament. I crec sincerament que les transaccions que han pactat Convergència i Unió i Esquerra Republicana intenten aclarir el tema, però poden ser utilitzades en qualsevol moment contra el mateix Govern.

Nosaltres hem presentat quatre esmenes. De fet, és una esmena a la totalitat en quatre punts. La primera, constatar que les darreres mobilitzacions del procés sobiranista, tant la del setembre del 2012 com la del setembre del 2013, han estat massives i pacífiques. I no ens ho accepten, no volen constatar que les mobilitzacions de les dues diades nacionals han sigut pacífiques i massives. Per què no ens ho accepten? Si és una evidència, si no hi ha hagut ni un sol incident!

Segona. Nosaltres reclamem novament en aquesta cambra que pensem que el pitjor atac que s'ha fet en tot aquest procés a la llibertat d'expressió és el fet que va passar en el moment en què el diari *La Razón* va publicar les fotos dels DNI de magistrats i jutges que s'havien limitat a signar un document que avalava la possibilitat legal de la consulta. I ara, després que el ministre de l'Interior digués que havia sigut culpa dels Mossos, s'ha sabut que són quatre determinats membres del Cos de Policia Nacional els que ho van passar a *La Razón*. I això el Parlament de Catalunya no ho pot condemnar, Ciutadans no accepta que ho condemni. Ostres, que curiós!

Una tercera esmena: defensem que s'inclogui, ja que parlem de seguretat en tot aquest procés, doncs, recordar que l'article 164 de l'Estatut atorga la competència exclusiva als Mossos d'Esquadra per exercir totes les funcions d'una policia a Catalunya. Tampoc ens ho accepten. Ciutadans sempre ens parla que ells respecten la Constitució i l'Estatut, però, miri, jo ja n'he fet la prova quatre vegades. En una moció els vaig proposar ratificar el preàmbul de l'Estatut, plenament en vigor, que diu que Catalunya és una nació; no ho van acceptar. En una altra moció els vaig proposar ratificar l'article 54 de l'Estatut, que parla de la memòria històrica; no ho van voler. En una altra, l'article 12, que parla dels vincles lingüístics amb altres territoris;

tampoc van voler. I avui tampoc volen incloure simplement llegir, constatar, el que diu l'article 164 de l'Estatut. Vostès de quin estatut parlen que diuen que volen respectar? El deuen voler respectar en algunes parts, perquè col·lectivament és evident que no, perquè avui ens neguen incloure aquest fet, que és un fet evident, que és reproduir un article de l'Estatut en aquesta moció.

I, finalment, reclamem en una quarta esmena una cosa també que és evident, que la diu la Constitució: que el dret a la manifestació està constitucionalment garantit i que no es poden, d'alguna manera, afectar els drets dels manifestants. Home, tampoc ens ho accepten.

Mirin, el procés pel dret a decidir és democràtic i pacífic, i qui crispa i vol trencar la cohesió social són vostès amb mocions com aquesta; més en la interpellació que en la moció –que aquí dissimulen, però en la interpellació, sí. I vostès són els que volen trencar la cohesió social, i també la seva cosina de Madrid, la senyora Rosa Díez. *(Remor de veus.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Bé, nosaltres, en la presentació de la moció, en el moment que es va fer la interpellació, vam desconfiar de la moció, i de fet hi han punts que votarem en contra, perquè en això compartim la perspectiva d'altres intervinents, el fet de no compartir la tesi que la convocatòria o el procés sobiranista o la convocatòria d'una consulta hagi d'anar necessàriament acompanyada d'alteracions d'ordre públic.

Aquest axioma no el compartim, però això no treu que aquí hem de treballar des de la pluralitat política, vetllant pel servei públic de la policia de Catalunya, amb la màxima capacitat de transaccionar i de buscar acords d'unitat, que amb això li farem el favor a la policia i també –sense que el senyor Calbó cregui que li dono lliçons– farem favor a la política. Aquesta és la nostra concepció.

Miri, nosaltres, algunes de les esmenes que han presentat altres grups, si s'haguessin transaccionat, les aprovaríem també i les compartiríem –concretament, alguna d'Iniciativa per Catalunya. Però centrant-nos en aquestes que nosaltres hem presentat, per nosaltres, en el marc de l'Estatut d'autonomia..., i, de fet, el punt que s'ha transaccionat amb Convergència i Unió és plenament compatible amb el que vostè plantejava: la ubicació des del punt de vista competencial en el 164 de les funcions dels Mossos d'Esquadra inclou aquesta necessitat de cooperació internacional. Per nosaltres és transcendent des d'un punt de vista de l'eficàcia tant de la dimensió policial europea, com des del punt de vista de la prevenció i persecució d'activitats delictives que són transfrontereres i que hi cal intercanvi permanent d'informació per ser eficients.

Per tant, la participació, garantir la participació en aquests grups de treball dels Mossos d'Esquadra, garantir que sigui considerada com la policia de referència de Catalunya, i, per tant, que sigui considerada institucionalment, és imprescindible per avançar i per donar-los una garantia de bon funcionament públic.

Per això nosaltres hem emfatitzat...

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Un moment, senyora diputada. Disculpi.

Gemma Calvet i Barot

Acabo. Hem emfatitzat en aquest aspecte...

La vicepresidenta primera

No, no, no, pari un moment. És que vull demanar una mica de silenci. *(Pausa.)* Molt amable. Ja pot continuar.

Gemma Calvet i Barot

Ah, encara em queden tres minuts, d'acord. *(L'oradorariu.)* Doncs, per això nosaltres hi hem volgut posar èmfasi a les esmenes; primer, amb una intenció de poder arribar a un acord, i segon, amb un acord a què nosaltres puguem contribuir amb un plus, puguem contribuir a alguna cosa més que la moció inicial.

No ha estat fàcil, aquesta transacció, i agraeixo en aquest sentit al proposant una certa generositat en l'alçada de mires, perquè si la interpretació perversa que es fa pel fet d'incorporar una cosa que està prevista al mateix Estatut, que és la participació dels Mossos en els grups de treball internacionals i europeus, doncs, ha de ser que va en detriment d'una defensa centralista i exclusiva en matèria de seguretat pública dels altres cossos i forces de seguretat de l'Estat, doncs, malament anem. Jo penso que queda ben clar, i s'ha transaccionat en la mesura del possible apropant posicions, de tal manera que en surti beneficiat el cos i en surti beneficiada la conselleria.

Nosaltres també, pel que fa al tema de la Junta de Seguretat –aquí s'ha votat ja en diverses ocasions–..., per convocar aquest tipus d'organisme calen unes condicions prèvies. La nostra esmena era més crítica que la que finalment s'ha consensuat amb Convergència. Hi votarem a favor, de tota manera, perquè entenem que cal una predisposició institucional a fer-ho possible. I això, si es vol, es pot. I són les polítiques de contingut, no de continent, les del dia a dia, les que atenyen tots els ciutadans pensin el que pensin, i les que nosaltres hi hem de seguir vetllant perquè segueixin funcionant, perquè la política de cada dia no es paralitza pel procés sobiranista o pel dret a decidir, com alguns, doncs, pretenen.

Per tant, nosaltres agraïm en aquest cas a Ciutadans la capacitat d'haver transaccionat una de les nostres propostes; ens sap greu que no hagi estat inclosa l'altra

proposta, vinculada més a una referència absoluta de la policia de Catalunya en el marc de les policies de Catalunya com a competència de seguretat pública ben centralitzada aquí, però entenem que, en tot cas, podem seguir treballant per consensuar criteris.

I, és cert, altres punts d'altres esmenes haurien pogut eixamplar la moció; no ha estat possible, perquè la moció és de qui la presenta i és competència del proposant el fet de poder decidir o no quines són les esmenes que s'hi integren.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Xavier Cima.

Xavier Cima Ruiz

Bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, comparec en nom del Grup de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives.

Compatibilitzar el dret de reunió i manifestació amb els drets i llibertats dels ciutadans és una missió, un manament, que es converteix en element fonamental de qualsevol estat de dret. Dintre del dret de reunió s'han de garantir, doncs, l'ordre públic, la seguretat ciutadana, la protecció de les persones i béns en un marc d'harmonia i convivència pacífica, i no hi pot haver cap mena de dubte entre els béns a protegir: la vida, la integritat física, la llibertat individual, la dignitat personal, el respecte al ciutadà i a la seva intimitat personal.

La Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, que va ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament, té per objectiu ordenar les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de seguretat pública, especialment les de policia. Aquest sistema coordinat i únic de seguretat pública, propi de Catalunya, està participat pel conjunt d'administracions amb competències en aquesta matèria. Aquesta llei també posa les bases per dotar Catalunya d'un model de seguretat fonamentat en la prevenció, la participació i la implicació dels diferents serveis públics i privats, així com també de la societat civil.

El sistema de seguretat pública de Catalunya es defineix també per ser un sistema integral que ha de garantir el dret dels ciutadans a una prestació homogènia dels serveis de seguretat arreu del país. La llei defineix la composició i estructura del sistema de seguretat, que es vertebrava al voltant de les autoritats en matèria de seguretat i que s'integra pels cossos policials que en depenen i pels òrgans de coordinació i participació que la llei crea i regula.

Per tal d'establir les prioritats i coordinar les actuacions en l'àmbit de la seguretat, s'ha vehiculat el conjunt

d'accions de planificació, prevenció, organització i coordinació en matèria de seguretat en el Pla de seguretat de Catalunya 2014-2015, aprovat el passat dimarts 8 d'abril pel Govern. El Pla general de seguretat és un instrument metodològic de planificació que conté el catàleg de les previsions, les actuacions i els mitjans relatius a tot allò que afecti o pugui afectar la convivència i la seguretat de les persones i els béns.

Per tal de protegir el lliure exercici dels drets i les llibertats, més concretament que el dret de reunió s'exerceixi de forma pacífica i garantir la seguretat ciutadana, el Govern de la Generalitat, mitjançant el Departament d'Interior i la policia de la Generalitat de Catalunya, ha de vetllar pel manteniment de l'ordre i la seguretat públiques i pel bon funcionament de les institucions en les mobilitzacions massives. I, en aquest sentit, continuarà duent a terme totes aquelles mesures que escaiguin en tots aquells serveis que han d'intervenir en el control d'aquestes mobilitzacions.

No obstant això i d'acord amb mandat legal, els poders públics hauran d'actuar amb contundència envers totes aquelles accions que constitueixin una alteració de l'ordre públic amb lesions a les persones, danys a les propietats, obstaculització de vies públiques de forma perillosa per a aquells que hi circulin o ocupació d'instal·lacions i edificis.

La Direcció General de Policia també ha de garantir el bon funcionament de les institucions. En aquest sentit, sempre que hi ha hagut mobilitzacions o previsió de mobilitzacions s'ha actuat planificant el dispositiu policial adient a cada circumstància i dialogant, quan ha calgut, prèviament amb els organitzadors. En el moment del desenvolupament de la manifestació i des de la vessant de la seguretat ciutadana i de l'ordre públic, s'ha de procurar i es procura sempre conciliar els drets de les persones que es volen manifestar amb l'adequada gestió de l'espai públic i els drets de la resta de ciutadans, que veuen restringida la seva mobilitat.

Fent ja referència a les esmenes, agrair al senyor Alonso que hagi acceptat les que li proposàvem des del nostre grup parlamentari. Pel que fa a la primera que hem presentat al punt 1 de la moció, comentar-los que el Departament d'Interior està negociant amb el secretari d'Estat de Seguretat per tal de materialitzar principis d'acord que permetin que la propera Junta de Seguretat de Catalunya tingui resultats positius en forma d'acords definitius. I en la segona esmena, que correspon al punt 5, dir-los i remarcar que el Cos de Mossos d'Esquadra ha de complir, compleix i complirà amb les funcions i deures que té assignats segons el marc legal vigent.

Per acabar, votarem en contra dels punts 2, 3 i 4, perquè, tot i que compartim en part i ens preocupa el tema de fons de la moció, no en compartim la forma ni tampoc el discurs –com ja han dit altres grups– que es va utilitzar des del grup parlamentari proposant en la seva interpellació.

I com que em queda mig minut, puntualitzar que el conseller m'ha dit que la reunió que es va fer era una reunió ordinària a la qual el Govern va ser convidat i

que, per tant, doncs, el conseller hi va assistir com a convidat. I si volen informació, doncs, és la que hi ha.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Bé, el Grup Parlamentari de Ciutadans ens demana recolzament per a una moció titulada «per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant de possibles mobilitzacions massives», i hem hagut de fer, per tant, una anàlisi punt per punt d'allò que contenia la moció.

Se'ns demana, en primer lloc, suport –i, en aquest cas, l'obtindran del nostre grup parlamentari– al fet que es treballi en el marc de la Junta de Seguretat per la coordinació de les polítiques de seguretat de Catalunya i dels diversos cossos policials que operen al territori català.

Se'ns demana també suport, en uns punts que estan més endavant, al fet que s'informi el Parlament de Catalunya d'una reunió mantinguda entre el Govern i els comandaments de Mossos d'Esquadra, que se'ns ha dit que era una reunió ordinària i no tenim cap motiu per dubtar-ne, però si hi ha un interès per part d'algun grup parlamentari que es coneguin els continguts d'aquesta reunió, no tenim cap obstacle a recolzar-ho.

I se'ns demana també suport per instar el Govern a assegurar el manteniment del marc legal i el funcionament adequat de les infraestructures i les institucions de govern, amb el benentès, d'una banda, que el marc legal no és inamovible –que és una qüestió que no està en discussió, evidentment, en la moció–, i que el funcionament de les infraestructures pot ser afectat per mobilitzacions perfectament legítimes, i, per tant, diguem-ne, tot té, evidentment, doncs, un marc, un marc en què es pot desenvolupar, i de fet hi ha jurisprudència abundantíssima sobre les afectacions entre diferents drets en joc quan hi ha mobilitzacions ciutadanes. Tot això dit des de la concepció que una de les coses que s'ha de fer també des del Govern és assegurar l'exercici dels drets de reunió, manifestació, vaga, etcètera, que no sempre ha estat tan evident com quan simplement s'expressa verbalment, eh? –a la pràctica, a vegades, hi ha algun o altre conflicte.

Ara bé, no donarem suport als punts 2 i 3, que parlen de l'elaboració d'un pla de contingència respecte a possibles mobilitzacions massives que en un futur o en uns propers mesos es puguin produir, i de la seva presentació davant d'aquest Parlament. I els vull explicar per què: perquè el Grup Socialista, senzillament, no es vol situar en aquesta tessitura, no vol que hi hagi res que pugui ser interpretat com afegir un major grau de tensió a la tensió que el debat polític ja provoca en els darrers mesos.

Però hi ha una cosa que ha surtat en l'ambient que se n'ha fet una menció, diguem-ne, poc explícita, però que val la pena parlar-ne, perquè en aquest debat públic que hem tingut els darrers mesos hi ha hagut una fórmula que s'ha emprat de forma recurrent, que és aquesta de: «Vostès vagin fent, que nosaltres anem passant pantalles.» És interessant d'analitzar, perquè les pantalles es passen en videojocs i en qüestions que són més aviat virtuals. El problema és que quan es passen pantalles també en el paper, al final hi ha coses que s'escriuen que han de ser motiu de preocupació, eh?, perquè el que ha surtat aquí en l'ambient, i crec que és el motiu de la moció que presenta Ciutadans, és un full de ruta que una associació anomenada Assembla Nacional Catalana ha presentat en dates recents.

Clar, això ens hauria de cridar a tots poderosament a la reflexió sobre quins són els escenaris de resolució democràtica de la situació política que tenim a Catalunya que considerem desitjables i quins altres considerem indesitjables. I, certament, l'escenari d'una declaració unilateral d'independència amb un posterior exercici de sobirania consistent a enviar la gent a ocupar infraestructures, comunicacions, fer-se càrrec de l'ordre públic, ports, aeroports, fronteres, és un escenari certament conflictiu. I crec que el Govern hauria de prendre nota que, quan s'escriuen aquests fulls de ruta per part d'una organització, certament, representativa d'una part de la societat catalana, hi ha d'haver un motiu de preocupació no estrictament des del manteniment de l'ordre públic –que confio plenament en la capacitat dels cossos de seguretat de la Generalitat i confio plenament que el conseller complirà amb les seves obligacions constitucionals i estatutàries–, sinó una profunda preocupació política pel fet que estiguem parlant d'això. Que estiguem parlant d'això és un símptoma que hem fracassat –que hem fracassat–, eh?

I, per tant, com som nosaltres, els socialistes, dels que considerem que encara estem a temps de resoldre això de forma assenyada, democràtica, votant, eh?, amb una consulta legal i acordada, que és l'única manera en què podrem votar sobre aquestes qüestions, el que fem és una crida a l'asserenament, una crida no retòrica, no buida, al seny i al fet que reconduïm la situació de manera que no hàgim de lamentar res.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Senyor Pedret, dimarts podien haver votat una declaració legal i acordada. No ho van fer.

En tot cas, per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres, votarem en contra. També parlarem del context de la interpellació. Votaríem a favor de les esmenes no acceptades d'Iniciativa per Catalunya Verds - EUIA, perquè ens sembla que estan molt més

vinclades a la realitat concreta dels models d'ordre públic que no pas la proposta final.

I anant punt per punt, eh?, primera, votarem en contra perquè la percepció –i ja ho sabem, no...– és diametralment oposada i les prioritats de la CUP - Alternativa d'Esquerres són absolutament diferents en matèria d'ordre públic. Hem votat altres vegades a la convocatòria de la Junta de Seguretat, des d'un punt de vista purament procedimental i democràtic, però quan parlem de les prioritats d'ordre públic, per nosaltres allò que afecta l'ordre públic, allò que afecta la seguretat ciutadana, és el delictes d'alta volada: són les màfies, és el tràfic de persones, és l'economia delictiva, són les màfies georgianes, russes i italianes que fan de la costa dels Països Catalans el seu refugi. Diu un expert antimàfia que, si un segueix la droga, arriba al barri més pobre d'un país, i que si segueix el diner de la droga, arriba als despatxos més luxosos del mateix país. Això no ho diu la CUP, ho diu Scarpinato, un jutge antimàfia seguidor de Borsellino –assassinat–, seguidor de Falcone –assassinat. I això és el que avui ens hauria de preocupar a l'hora de parlar d'ordre públic i de seguretat ciutadana.

No entraré òbviament a la comparativa –que valdria la pena fer-la– sobre què genera avui inseguretat vital, social, laboral, al 30 per cent de la nostra societat –però, en tot cas, també en tenim.

També afecta els models policials –i ho diuen els mateixos jutges– la corrupció dins la policia. Avui, veiem com al Saratoga i al Riviera, allà on es traficava amb persones i on està implicada la cúpula del CNP –del Cos Nacional de Policia–, i estem esperant la sentència, s'hi traficava amb persones i amb droga i amb diners. També en casos de corrupció policial que hi estan directament vinculats. Hi insisteixo, ho diu Scarpinato, ho diu Falcone i ho diu Borsellino.

Dos. Sobre el pla de contingència. Nosaltres hi votaríem a favor, però amb una altra perspectiva. Quan es parla de... Hi ha un tema fonamental –perdonin la gramàtica i la sintaxi–: quan es diu «davant les mobilitzacions» ja és criminalitzar les mobilitzacions; és «durant les mobilitzacions», no «davant». El que és una amenaça no és la mobilització; altra cosa és que puguin passar determinades coses, però parlar de «davant de les mobilitzacions» ja situa la protesta social i la mobilització com un element de risc, quan no ho és. Estem al «manifestòdrom» –ho sap tothom– de Catalunya, és on hi han més manifestacions l'any; el 99,5 per cent es desenvolupen pacíficament.

Però també caldria parlar de la integritat física de les persones, i tenim casos recents que caldrà abordar de la creixent tendència a la militarització de l'ordre públic. I avui suposo que tots han llegit a *El Periódico* quin reportatge sortia sobre què ha significat la prohibició de les bales de goma. És a dir, que hem rearmat la Brimo i que l'hem mimat i que l'hem ampliat. És a dir, fum, fum i fum, contradient el que algú deia. Què passa també als CIE, a les presons, a les comissaries, als centres de detenció i privació de llibertat. Fum, fum i fum quan es pensa que serà la policia qui resoldrà els conflictes socials.

El pla de contingència bé podrien ser les conclusions i l'aplicació de les recomanacions de la comissió que durant tant de temps..., ens ha portat aquesta legislatura sobre models d'ordre públic. Sobre el pla de contingència i els models, clar que tenim un altre model de seguretat pública, que és preventiu, que és garantista, que està basat en la mediació i en l'autotutela, i malgrat que alguns no ho vulguin veure, aquest espai de mediació, malgrat que sigui un laboratori, està llaurant un futur diferent.

Sobre la informació de les reunions, no ens queda clar, perquè no sabem si hem d'informar de totes les reunions, però nosaltres sempre estem a favor, òbviament, de la màxima transparència en tots els àmbits de govern.

I ja per anar acabant, i amb el tema de rerefons que es va veure a la interpellació, nosaltres pensem que l'estratègia de detenció o desestabilització no està en una entitat civil i social com l'Assemblea Nacional Catalana. El cinquè punt, quan diu «continuar assegurant»..., sembla que defineixin això com una amenaça, i és convertir el problema polític d'aquest país, el problema democràtic, en un problema d'ordre públic. I això és inacceptable.

I, finalment, dues breus. Aquest matí teníem els companys de bombers, Comissions, UGT i CATAC. Ara li donaré al conseller la informació que m'han fet arribar.

I, finalment, i per provocar –ja que provoquem amb si passarà o no passarà–, si ens hem de posar en l'escenari que feia la interpellació, dues coses. Nosaltres som més de Carrasclet que dels Mossos d'Esquadra, però si ens hem de posar en allò que deia Pasolini que els policies són els veritables fills del poble, permeti'ns només, ja que farà quaranta anys de la Revolució dels Clavells, que si algun dia això passa –aquell escenari– esperem que la nostra policia es posi a cantar «Grandôla, Vila Morena» i, per tant, respecti la lliure voluntat del nostre poble.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, primer de tot, dir que, tot i comparant la idoneïtat de bastantes de les esmenes que s'han presentat a la nostra moció, el que no hem volgut en cap moment és treure-la de context, i, per tant, la moció està dins del context que està i no hem volgut que surti d'aquí.

Al senyor Calbó li he de dir que, efectivament, hi han moltes de les esmenes que ell ha presentat, doncs, que ja les hem defensat també o en comissió, o fins i tot en Ple. Per tant, hi podríem estar d'acord, però, ho repetixo, no hem volgut treure de context aquesta..., que és la nostra moció i que ve d'una interpellació pròpia.

I això és el que potser li hauríem de dir també al senyor Bosch. És a dir..., i li ho he dit als passadissos, ho hem comentat aquest matí. Efectivament, vostè no ha presentat esmenes, ha presentat una esmena a la totalitat. Lògicament, si jo he de defensar la meva moció, el que he de fer, d'entrada, és rebutjar-la, perquè... I també li he dit que en el moment que vostè vulgui interpellar el Govern en aquests termes ho pot fer, sortirà la moció, que s'assemblarà potser molt a les esmenes a la totalitat que ha presentat a la nostra moció, i potser a alguns dels punts, doncs, hi hauríem donat suport des de Ciutadans, possiblement ja li he dit que a més d'un –possiblement, eh? Però bé, no és el cas. Vull dir, en aquest cas nosaltres pensàvem que ens desviava el focus d'atenció d'allà on s'havia de posar, que és al fons d'aquesta moció.

I, bé, dir-los, d'alguna forma, que respecte a la referència que s'ha fet des de Convergència i Unió al fet que efectivament hi va haver una reunió el dia 26, ja ho sabíem, que va ser –el 26 de febrer– a Castelldefels i que va ser una reunió a què el conseller d'Interior va anar de convidat. Bé, hi va haver altra gent que també hi va anar de convidada, no? Per tant, el que nosaltres demanem és precisament això, transparència, que s'expliqui en seu parlamentària a què venia aquesta reunió, què es va tractar dins aquesta reunió. I, de fet, esperem que ens ho contesti, perquè també li hem fet les preguntes oportunes en l'àmbit de la comissió i tindrem ocasió de parlar-ne.

Dir-los que ens sap greu que no es doni suport al total de la moció. També li vaig dir al senyor conseller que ho tenia fàcil, perquè, ho repeteixo, no té res a veure amb les manifestacions massives que es fan, s'han fet i se seguiran fent en defensa de drets fonamentals, en defensa, doncs, de drets legítims de la gent. No té res a veure amb això. Té a veure –s'hi ha fet una referència per part del senyor Pedret– amb un full de ruta; és un full de ruta que no és nostre, que no el volem i que no el volem en aquests termes, i, per tant, doncs, és una situació que esperem que no es produeixi, és el nostre desig, però que hem de reconèixer que hi ha un risc, i davant d'aquest risc el que s'ha de fer des d'un govern és estar preparat –preparat–, perquè pot sortir de l'habitual.

I és això el que demanem i no res més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Cridem a votació.

Rectifiquin-me si no ho hem entès bé. S'ha demanat, per una banda, votació separada dels punts 2 i 3, i, per una altra banda, del punt 4. *(Pausa.)* Senyor Rodríguez, seria això? *(Pausa.)* I del punt 1 també. *(Pausa.)*

Jaume Bosch i Mestres

Sí, presidenta, per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Sí. Només comentar-li al senyor Alonso un tema procedimental, que és que jo he presentat, el meu grup ha presentat, una esmena amb quatre punts, que si vostè hagués volgut transaccionar, n'hauríem pogut parlar. Vostè l'ha rebutjat formalment.

De totes maneres, si vol, encara estic a temps de retirar-les totes i deixar la que diu que constatem, que el Parlament constata, que les mobilitzacions de la diada nacional del 2012 i del 2013 han estat pacífiques i massives. Me l'accepta? *(Pausa.)* Sap què? Sap què passa, senyor Alonso? Que vostè va fer una interpellació en què es basava en el fet que el procés sobiranista era un tema d'ordre públic. I no és un tema d'ordre públic, és un tema de democràcia.

(Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Alonso, per al·lusions? *(Pausa.)* Trenta segons.

Matías Alonso Ruiz

Senyor Bosch, jo no he fet en cap moment referència que les manifestacions massives que s'han produït que demanaven el que vostès anomenen el «dret a decidir» hagin estat en cap moment violentes, i em sembla que he dit diverses vegades aquí que espero que no ho siguin mai.

En qualsevol cas, la proposta que vostè em fa jo la hi accepto, si vostè m'accepta la resta de la moció. *(Pausa.)* Doncs, cap problema.

La vicepresidenta primera

Senyor Turull? *(Pausa.)* Votacions separades. Votarem separatament els punts 1, 2 i 3 junts, 4 per una banda i 5 per una altra. Tothom s'hi sent còmode, amb aquestes votacions? *(Veus de fons.)* Tot per separat? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, votarem punt per punt. Faig una última crida a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, començarem les votacions pel punt 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 96 vots a favor i 31 en contra.

Ara votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 101 en contra.

Ara votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 100 en contra.

Ara votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 45 vots a favor i 82 en contra.

I, finalment, votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 111 vots a favor i 16 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la internacionalització del dret a decidir i de la consulta sobre el futur polític de Catalunya (tram. 302-00145/10)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la internacionalització del dret a decidir i de la consulta sobre el futur polític de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat Jordi Solé.

(Pausa.)

Jordi Solé i Ferrando

Bé, bona tarda, presidenta, diputades, diputats, consellers. La moció que portem a consideració i a votació aquesta tarda del plenari és una moció que pretén subratllar la importància de la dimensió internacional del procés que ens ha de portar a l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya, la importància d'internacionalitzar aquest dret i la importància d'exercir aquest dret de manera concreta a través de la consulta del 9 de novembre.

Després de l'enèsim cop de porta que dimarts passat varen rebre les aspiracions majoritàries del poble de Catalunya, en aquest cas al Congrés de Diputats, queda clar que ens hem de centrar en els altres dos escenaris, que és on al nostre entendre hi haurà la clau de l'èxit del procés. Un escenari és l'escenari intern, l'escenari català, i l'altre escenari és l'escenari internacional. Això sí, sempre sense renunciar mai a la voluntat de diàleg i de negociació amb l'Estat espanyol. És en aquests dos escenaris, en el català i en l'internacional, on hem de generar o aprofitar els marcs legals existents, on hem de lliurar –en el bon sentit de la paraula– la batalla dels arguments per teixir complicitats, i és en aquests dos escenaris on hem de concentrar les nostres forces.

I això és el que fem en aquesta moció: demanar al Govern de la Generalitat que es centri també en l'escenari internacional per fer un exercici d'explicació de la legitimitat, de la voluntat que hi ha darrere de l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya. A més, estem convençuts que l'escenari internacional, la comunitat internacional, serà un escenari que anirà guanyant importància a mesura que avanci el procés.

Potser acabarà sent decisiu. I, en qualsevol cas, doncs, aquesta importància serà paral·lela a la persistència del Govern espanyol i de les principals institucions espanyoles de no deixar votar al poble de Catalunya el seu futur polític.

I treballar l'escenari internacional vol dir principalment tres coses. Explicar, en primer lloc, que aquesta és una qüestió de voluntat democràtica i de principi democràtic. El plet de Catalunya en aquests moments està basat no només a fer esment del principi democràtic reconegut internacionalment, sinó a fer esment del valor democràtic del poble de Catalunya i de les seves institucions de persistir en la voluntat de fer possible l'exercici del dret a decidir malgrat tots els obstacles que ens estem trobant en aquest camí, malgrat tots els obstacles que, amagant-se rere un argument d'ilegalitat..., al final el que hi ha és una manca absoluta de voluntat política per fer possible aquesta consulta.

En segon lloc, internacionalitzar el dret a decidir vol dir també intentar generar empatia a la comunitat internacional, a l'opinió pública internacional, en el sentit que som un poble que ho hem intentat tot, durant molt de temps, per trobar un encaix relativament còmode dintre de l'Estat espanyol, sense renunciar a allò que som i a allò que volem ser, i que ens ha estat impossible, i que per tant hem arribat fins aquí perquè tota la resta no ha funcionat.

I, en tercer lloc, internacionalitzar també el dret a decidir vol dir començar a treballar ja el reconeixement internacional del futur estat català independent, perquè això no ho podem deixar per a última hora. Al final, no tot han de ser pressions, i hem de començar a preparar el terreny en aquest sentit.

Mirin, entre l'espai sideral i l'illa de Robinson Crusoe, saben què hi ha? Hi ha el món real, i en el món real, més enllà de les faules d'alguns, predomina el sentit comú. I el sentit comú el que diu, aquí, en aquest espai ampli entre aquestes dues faules, és que Catalunya, com a estat independent, si així ho decideix la seva ciutadania, no quedarà aïllada de la comunitat internacional i no quedarà fora de la Unió Europea. I, per tant, el que hem de fer és garantir que això serà així treballant-ho ja des d'ara, amb totes les eines de les quals disposa el Govern, i també conjuntament amb les eines de diplomàcia pública i amb la complicitat de la societat civil catalana, que també té moltes ganes de contribuir a internacionalitzar la nostra causa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per defensar-les té la paraula la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Ja en diferents ocasions, al Parlament, però també a través del Govern, ha quedat clar que en part hi ha una estratègia comuna entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, també la CUP, de donar a conèixer el procés nacional que vivim a la comunitat internacional.

Cadascú ho fa a la seva manera i com pot, i això no és necessàriament negatiu, sinó que pot ser fins i tot complementari. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida, hem estat treballant a fons i fent molta pedagogia arreu de l'Estat espanyol, i hem aconseguit que un partit com Izquierda Unida, per exemple, reconegui la necessitat que el poble català faci una consulta per decidir el seu futur. Izquierda Unida reconeix, per tant, la sobirania d'aquest Parlament, cosa que no passa, doncs, en molts altres partits polítics d'àmbit espanyol. Així mateix, fa poc més d'un mes, el Partit Verd Europeu també es pronunciava en el mateix sentit, i en la necessitat que Catalunya pugui celebrar una consulta arribat el moment.

El Govern de la Generalitat, conjuntament amb Esquerra Republicana, són més partidaris de fer ús del Diplocat, un organisme dedicat a la diplomàcia pública, i nosaltres segurament no compartim sempre totes les seves activitats i el tipus de relacions que estableixen amb diferents països, però considerem que és legítim que el Govern faci la tria política que li sembli convenient.

Des d'Iniciativa - Esquerra Unida reconeixem que és necessari que hi hagi un ens que faci d'intermediari entre Catalunya i la comunitat internacional per explicar quina és la voluntat del poble de Catalunya que tan clarament s'ha expressat en diferents manifestacions, com la del 10 de juliol del 2010, com la gran manifestació que va haver-hi a Barcelona durant el 2012 i també la Via Catalana el 2013. Però també demanem, com ja vam votar en seu parlamentària a través d'una moció del nostre grup que vam presentar també sobre polítiques de cooperació, la necessitat que siguin la mateixa ciutadania, les mateixes entitats, la societat civil, les ONG, les entitats catalanes a l'exterior, les que també facin pedagogia i expliquin el perquè de la necessitat de votar. I, en aquest sentit, agraïm molt, doncs, que es faci esment de les entitats en aquesta moció i de la seva tasca, i la necessitat que continuïn realitzant aquesta tasca també des de la societat civil, no només des del Govern, no només des de Diplocat, no només des de les elits.

Entenem que aquesta és la moció que presenta Esquerra Republicana i que l'han volgut enfocar només a la internacionalització del dret a decidir, però no comprenem –no comprenem– que sigui aquest només l'únic problema que tinguem i se'ns presenti. Per nosaltres, és igual d'important que ens preocupem també pel tipus de polítiques econòmiques que s'apliquen des de la Comissió Europea i que no s'estan rebutjant des d'aquest Parlament, a pesar que el nostre Govern n'és una clara víctima.

En aquest sentit, nosaltres presentàvem una esmena, que no ens ha estat acceptada, per denunciar i explicar també a la comunitat internacional, fora de la Unió Europea, la gravíssima situació social que viu Catalunya com a conseqüència de les polítiques d'austeritat, i condemnar enèrgicament l'actuació dels actuals responsables d'economia de la Comissió Europea. Hauríem agraït que aquesta moció hagués tingut en compte també la necessitat de censurar les polítiques d'«austericidi». Com hem dit tantes altres vegades, nosaltres no sacrifiquem drets socials ni drets laborals a canvi de consultes, i esperem de bon grat que tard o d'hora s'adonin que no podem arribar al final d'aquest procés amb un país buit, repelat i empobrit per unes polítiques neoliberals molt salvatges, les més salvatges que s'hagin aplicat mai a la Unió Europea, a Espanya, i malauradament també a Catalunya.

Agraïm, però, la voluntat de consens que hi ha hagut entre Esquerra Republicana, també, i Convergència i Unió, per poder transaccionar, per poder acceptar les nostres esmenes. I continuem caminant junts, esperem que continuem caminant junts, pas a pas, ara, per dur a terme la consulta, sense prémer excessivament l'accelerador, cadascú pel seu costat.

I dir-los també que votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, en representació del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, conseller. Senyores i senyors diputats... Bé, el Grup d'Esquerra Republicana presenta aquesta moció subsegüent a la interpellació per a la internacionalització del dret a decidir. I abans d'entrar en matèria, permetin-me uns breus instants de sarcasme, que espero que es prenguin amb bon humor, per dir que des del Grup Socialista ens costa d'entendre com Esquerra Republicana de Catalunya, en la seva implacable i constructiva tasca d'oposició, insta el Govern a fer quelcom que manifestament ja està fent, no?

És a dir, disposar d'una de les escasses oportunitats d'interpel·lar el Govern, amb l'enorme quantitat d'assumptes urgents i importants que se susciten en el debat polític català, per instar-lo a fer quelcom que manifestament ja fa, doncs, no deixa de ser sorprenent, no?

Però, mirin, des del Grup Parlamentari Socialista hem de dir de bell antuvi, diguem-ne, que no compartim –no compartim–, d'entrada, la llarga exposició de motius o el llarg preàmbul que fan de la moció, perquè construeix un relat que ens obligaria a assumir uns implícits, que ens obligaria a fer determinades assumpcions de posició que no estem en disposició de fer, que no podem fer, no? De fet, fins i tot, fonamentada bàsicament, diguem-ne, la necessitat de desplegar

aquesta activitat que li demanen al Govern que desplegui en una sèrie d'acords parlamentaris dels quals el meu grup parlamentari, doncs, no ha participat, no hi ha votat favorablement. Per tant, tenim aquesta dificultat intrínseca, no? És a dir, no compartim els implícits que Esquerra Republicana posa a sobre la taula.

I és més, em sembla que davant del que estem és d'un moment en què caldria que el Govern de Catalunya, que evidentment seguirà esmerçant els seus esforços en aquesta internacionalització del dret a decidir, n'esmerçés almenys tants a aprofitar les vies que considerem alguns que queden obertes per una interessant sentència del Tribunal Constitucional, en alguns aspectes molt interessant, que crec que obren una via possible per trobar solucions com les d'altres pobles que ens han precedit en debats exactament iguals que aquests –evidentment, amb els matisos que calguin, sense que es puguin fer translacions–, com és una solució a la canadensa, a la qual hem apel·lat en més d'una ocasió.

I no em puc estar de dir que..., perquè s'ha fet esment aquí per part del diputat David Fernández, de la CUP, que el dimarts ho podíem haver fet, això de tenir una consulta legal i acordada, i no ho vam fer. Bé, deixi'm dir, amb tot al respecte pel senyor David Fernández –que ara no el veig, però li ho traslladaran els seus companys segur–, que és un argument que té un punt fallaç –i ho dic amb tot el respecte–, perquè no és veritat que la petició de transferència per celebrar un referèndum a Catalunya sigui purament una invitació al diàleg quan, al mateix temps, s'han fixat ja una data i una pregunta i tot forma part d'un procés específicament dissenyat per carregar-se de raons. I això no és que m'ho inventi jo, és que està escrit en el primer informe del Consell Assessor de la Transició Nacional, i està escrit i repetit després en successius documents de part de la societat civil que els acompanya. I també ho ha repetit el mateix Consell Assessor de la Transició Nacional.

Per tant, d'alguna manera, han posat el carro davant dels bous. I, per tant, el que podem aprofitar ara..., és per fer bé les coses. Perquè hi ha una cosa que en la gestió de conflictes, en la cultura de la pau, s'hi posa molt l'accent, i crec que és molt important que ho tinguem present si volem resoldre la situació –que aquesta seria una altra qüestió. Però si volem resoldre la situació, cal que amb els nostres interlocutors tinguem un marc de referències comunes –un marc de referències comunes. Si vostè i jo ens hem de posar d'acord sobre si aquest faristol ha d'estar situat aquí o tres metres més a la dreta, haurem d'estar d'acord que això és un faristol, eh?

I els ho he dit en altres intervencions: quan un planteja la reivindicació d'una consulta a Catalunya sobre el seu futur polític en base a la sobirania, converteix un problema polític complex en un problema de molt difícil resolució o irresoluble. I, en canvi, si el situa en el marc estrictament del principi democràtic, que en el fons és el que ha dit el Constitucional de manera unànime, el situa d'una manera que serà molt complex de solucionar –certament, perquè toca temes molt sensibles–, però és resoluble.

I això és el que els socialistes hem dit des del principi en aquesta cambra. Certament, molt mal compresos i segur que amb errors propis, però ho hem dit. I això és el que convidem a fer. I no cal que pensem que això trigarem quinze o vint o vint-i-cinc anys a fer-ho, que seria –jo crec que en això hi podem convenir tots– insuportable, que hàgim d'estar vint-i-cinc anys parlant d'això.

Per tant, com que altres han obert camí, com que el Canadà i el Regne Unit ja ho han fet, això, respecte al Quebec i Escòcia, doncs, atenguem-nos a això i dialoguem per trobar un acord real per fer possible...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Ferran Pedret i Santos

...una consulta, que serà l'única manera en què es podrà fer.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular té la paraula el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. L'any 2003 –l'any 2003–, l'Estatut d'autonomia de Catalunya preocupava un percentatge ínfim de la població, tal com es reconeixia a les mateixes enquestes del CEO. Deu anys més tard, vostès han aconseguit que milers de persones, centenars de milers de persones, sortissin al carrer reivindicant la independència, apel·lant a la sentència del Tribunal Constitucional sobre un Estatut que la majoria de la població catalana no va votar i a la qual, a més, no interessava.

Per què dic això? Perquè jo crec que, en primer lloc, s'ha de reconèixer el seu mèrit –s'ha de reconèixer el seu mèrit. I també hem d'expressar la preocupació perquè l'èxit d'allò que en teoria política es diu l'«agenda-setting», o en termes col·loquials, la «matraca», ha tingut èxit. La matraca ha tingut èxit, ha funcionat. I ha funcionat tan bé per a vostès, que ara el que volen és exportar i estendre la matraca a la Unió Europea i a la resta del món.

I jo els vull advertir d'una cosa, des del Grup Popular els volem advertir d'una cosa. Amb tota cordialitat i amb una abraçada, com diria la diputada Roviara, sincerament (*remor de veus*) els vull advertir d'una cosa. No és fàcil –no és fàcil– explicar el que passa aquí quan un surt del Matrix nacionalista autoreferencial en el qual vivim. No és fàcil –no és fàcil– seguir amagant la infraestructura profundament populista d'aquest procés, encara que la seguim revestint d'una macroestructura o una carcassa aparentment democràtica. Perquè és populisme, conseller i diputats, reduir situacions complexes a una dialèctica simple i assenyalar sempre un enemic comú exterior, com és

en aquest cas Espanya. Això és populisme. Com també és populisme prometre un paradís immediat que solucionarà tots els problemes en un futur estat català. Com també és populisme ocultar les dificultats que aquest procés pot comportar, com, per exemple, la certa sortida de la Unió Europea. Com també és populisme fer servir un discurs tan tronat com el del dèficit fiscal, el de l'«Espanya ens roba», aquesta desgraciada paraula que vostès van inventar.

Per tant, conscients del caràcter reaccionari d'algunes de les coses que vostès han proposat, el que han fet és anar canviant de marc. Primer, van crear aquest imaginari nacional català, que després han socialitzat en una segona etapa a través del tema del dèficit fiscal, de la demagògia fiscal i social. I un cop s'han adonat que això grinyolava amb els estàndards europeus, el que han fet és que l'han substituït, finalment, per una apellació simplista a la democràcia i a les urnes. I, efectivament, la seva estratègia està donant els seus fruits –està donant els seus fruits.

Mirin, jo... Deia el diputat Pedret que això pot convertir-se en insuportable. Alguns algun cop ja n'estem cansats, i, per tant, per sortir d'aquesta mena de laberint, el que fem és posar la televisió internacional. Resulta que jo l'altre dia vaig posar la televisió internacional i em vaig trobar que, efectivament, el tema del dret a decidir ha trobat ressò al món –ha trobat ressò al món. On? Doncs, aquí va ser la meua sorpresa. A la televisió russa. A la televisió russa, parlant de Crimea. «Right to decide», eslògan. La veritat és que mai s'havia sentit això del «right to decide» en el món, però ara s'ha començat a utilitzar. Per tant, quan el conseller deia que Catalunya es volia emmirallar en Ucraïna, resulta que al final han estat més aviat els russos i els crimeans els que s'han emmirallat en Catalunya.

Però, en qualsevol cas, hem d'abordar aquest debat amb rigor. I, mirin, vostès fan moltes, com es diu en castellà, *baladronadas*, no? Aquí hi ha amenaces i tal. Però pensem la qüestió seriosament, pensem-la seriosament. Vostès es pensen que la Unió Europea té interès que es produeixi un procés de desestabilització i de tensió al sud de la Mediterrània? Vostès pensen que els Estats Units saludaran emocionats la secessió d'un territori que s'ha conegut històricament pel seu antiatlantisme? Vostès pensen que Itàlia acceptarà la desmembració d'Espanya quan tenen un procés similar, amb un referèndum de «tongada» que han fet al nord? Vostès pensen que França i el primer ministre francès, que ja ho ha expressat molt cops, està per aquest joc?

Mirin, per acabar els diré una cosa. Vostès han aconseguit, amb aquest procés, sumar molta gent a la seva causa, però també han produït un efecte rebot, i d'això n'han de ser conscients. I els agraïm, d'alguna manera, que hagin encetat aquest procés. Per què? Perquè molta gent que havíem presenciat la situació política a Catalunya amb certa consternació hem decidit donar un pas endavant. I hem decidit –sí, decidit– democràticament, culturalment i políticament plantar cara al nacionalisme hegemònic des de fa tants anys.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, ¿qué tenemos aquí hoy? Según lo que presenta Esquerra Republicana, una moción sobre la internacionalización del derecho a decidir, que no es otra cosa, para los que puedan creerse este engaño, que la internacionalización del separatismo, que es lo que quieren y que afortunadamente no han conseguido hoy por hoy, lo cual es lógico y además es muy positivo para Cataluña –permítanme que se lo diga.

¿Y por qué no han conseguido nada? Pues, porque empezaron ustedes mal –mal. Empezaron muy mal. Empezaron diciendo: «Queremos dibujar una frontera dentro de una organización que se llama “Unión”.» Separación dentro de la unión. Mal –mal.

¿Qué pasó después? El señor Mas decía: «Volem votar. *Let us vote.*» Y curiosamente es la única persona que en Cataluña puede llamar a los catalanes a votar. Mal, comenzamos otra vez mal.

Después, el señor Junqueras –no está hoy aquí– decía: «Ens estimem Espanya.» Y después, el mismo partido que él preside (*l'orador mostra a la cambra un full*), cartelitos: «Espanya ens roba.» Mal, seguimos mal.

Después, el señor Junqueras, ¿qué dijo, en la capital de Europa? «Queremos parar la economía catalana una semana.» Mal.

Y, claro, lo que mal empieza, mal acaba –mal acaba. Mal acaba para ustedes, por supuesto. (*Remor de veus.*) Y permítanme que me alegre de que así sea –por supuesto en lo político, no en lo personal, no les deseo nada malo. Pero, claro, a día de hoy sus pretensiones separatistas lógicamente no han encontrado ningún apoyo, ninguno a nivel internacional, al menos relevante, salvo que consideren relevante el apoyo de un partido xenófobo y antieuropeísta como es la Liga Norte.

Miren, veamos, Comisión Europea... (*Veus de fons.*) Sí, mal –mal. (*Remor de veus.*) Que les apoye la Liga Norte está mal –está mal. Está muy mal. Pero, bueno, si a ustedes les parece bien, adelante. (*Remor de veus.*) Comisión Europea. Ya se lo han dicho mil veces, ustedes no escuchan. Mal –mal. (*Remor de veus.*) Mal, no escuchar a la Comisión Europea.

La carta a los mandatarios que envió el señor Mas: no le han respondido. ¿Será que lo hizo mal? (*Rialles i remor de veus.*) Posiblemente –posiblemente. Posiblemente. La escribió mal, eso lo sabemos –eso lo sabemos. (*Rialles, remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Después les voy a comentar otra cosa, otro ejemplo de su sutileza en cuanto a las relaciones internacionales. El señor Pere Aragonès, que está aquí, que escribió un artículo en contra de la banalización del nazismo y que decía que era algo repugnante, no sé si habló

con el señor Joan Tardà, que llamó a unos empresarios alemanes «nazis» por oponerse al nacionalismo. ¿Eso es repugnante? ¿Les va a denunciar usted, señor Homs? ¿Le va a denunciar, al señor Joan Tardà? No lo sé –no lo sé.

Y es que además tienen ustedes el don de la inoportunidad. Porque, mire, usted, señor Homs, dijo: «Podemos acabar como Ucrania, si esto no se soluciona.» Y, vaya, en Ucrania han acabado mal. Afortunadamente, usted se equivoca bastante –bastante. Por lo tanto, afortunadamente, creo que no tendrá usted razón.

Otra cosa: el Consejo de Europa. El Consejo de Europa también les dijo a ustedes: «No es en absoluto nada que esté fuera de los estándares democráticos que una constitución no permita la secesión de una de sus regiones.» Y esto lo dice una organización de la que forman parte todos los estados de la Unión Europea y veinte más, y que tiene entre sus principios la defensa de los derechos humanos. Qué inoportuno, también –qué inoportuno. Y además este dictamen no es ninguna falsificación como la que difunden algunas periodistas miembros del Consejo para la Transición Nacional, nombradas por el *president* Mas, que difunden falsificaciones. (*Remor de veus.*) Está mal, también, difundir falsificaciones.

Bien, por lo tanto, si ustedes pretenden votar «sí-sí» a una consulta que evidentemente no se celebrará, pues nosotros no vamos a ser menos y, ante una moción que sí que se vota, se vota hoy aquí, que han presentado ustedes, vamos a votar «sí, sí y sí»: sí a Cataluña, sí a España y sí a Europa.

Muchas gracias, señoras y señores diputados.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Nosaltres òbviament donarem suport a la proposta.

Nosaltres entenem, i des del principi, quan analitzem què passa al nostre poble i què passa a la nostra societat, que hi ha cada vegada més una majoria social que podem anomenar «poder constituent», que xoca contra un poder constituït, l'Estat espanyol. I ho fa perquè formula una proposta inassumible per l'Estat espanyol, i això crea un conflicte democràtic, una disputa política que s'expressa en termes absolutament raonables, pacífics, però contundents quant a aspiracions polítiques. És el xoc de dues sobiranes, de dues legitimitats, o de la legitimitat majoritària del poble català, del poble de Catalunya amb la legalitat espanyola.

La característica concreta del conflicte que enfronta aquesta majoria social del poble de Catalunya amb l'Estat espanyol, amb la seva majoria política i la seva legalitat, té una particularitat, que és que té dos actors: per una banda, la majoria social catalana, que es mo-

bilitza, que surt al carrer, que té aspiracions, que dissenya el seu futur, que constitueix o alimenta organitzacions de la societat civil, que es preocupa de donar sentit i contingut a la proposta que formula, i, a l'altra banda, l'Estat espanyol, que en altres èpoques no havia estat actor, o no havia estat un actor tan bel·ligerant, sinó que durant trenta anys havia intentat ser terreny de joc per a la resolució de conflictes com aquest i tants d'altres; terreny de joc per diferents projectes polítics, per intentar solucionar aquestes qüestions. Avui en dia no, l'Estat espanyol no és cap terreny de joc: és un actor bel·ligerant, és una majoria política bel·ligerant, és un estat, una constitució, un exèrcit que garanteix el compliment de la Constitució bel·ligerant amb les aspiracions majoritàries del poble català.

I els escenaris, per tant, en aquest conflicte quins són? Hi ha dos escenaris, per nosaltres, on es juga la qüestió catalana, la pregunta catalana, la disputa política de la majoria social catalana. Un és el mateix Principat de Catalunya, la mateixa societat, els seus barris, les seves fàbriques, els seus llocs de treball, els seus carrers, les seves organitzacions, les seves entitats culturals, la seva pluralitat política, les seves institucions, els seus ajuntaments, amb tota la diversitat. És un debat viu, és un debat que està present en la societat, que té molts matisos, que té molts punts diferents de vista, que té persones a favor i persones en contra, que té orígens molt diversos, situacions econòmiques molt diverses, dificultats molt diverses; aquest és un escenari on es juga aquest debat, aquesta qüestió política. I l'altre escenari ja no és l'Estat espanyol, i més a partir del 8 d'abril. L'Estat espanyol ja no és escenari per a la recerca de cap mena de solució democràtica al conflicte que enfronta ara mateix la majoria social catalana amb l'Estat espanyol. No ho és, ja. És un mur, és un mur que obstrueix i és un mur que començarà, a més a més, cada vegada a ser més bel·ligerant per intentar minar aquesta base social majoritària de la idea d'una Catalunya sobirana, de la idea d'un poble lliure i d'un país lliure.

Per tant, si el primer escenari on es juga aquest conflicte és la societat catalana, el segon, l'únic que ens queda –perquè no n'hi ha, perquè no hi és, l'Estat espanyol, perquè l'Estat espanyol és mur, ja és actor bel·ligerant, ja no és escenari–, és l'escenari internacional. És allà on per força hem d'anar a explicar què passa aquí, amb tots els matisos. I, òbviament, els primers ambaixadors d'aquest procés d'internacionalització són tots i cadascun dels catalans, pensin el que pensin sobre aquest conflicte i sobre molts altres –pensin el que pensin. El primer que fa qualsevol català o catalana quan viatja pel món, sense voler-ho, a la primera pregunta de «Tu d'on ets?», és començar a explicar tots els seus punts de vista, els seus matisos: «No, mira, sóc de Catalunya però parlo castellà, però parlo català, això, allò altre.» En són els primers ambaixadors, molt més que la gent de qualsevol altra societat. Ho comprovarem perquè ens fem bàsicament pesats, quan anem a l'estranger i se'ns pregunta.

Però aquest és l'escenari internacional, el segon escenari dels dos únics que tenim els catalans per poder explicar i per poder resoldre democràticament aquest

conflicte, o en tot cas intentar trobar aliats, preguntar què hi ha més enllà de les fronteres de l'Estat espanyol, comprovar si hi ha vida, si hi ha vida intel·ligent, si hi ha debat polític, si se'ns fa cas, si se'ns escolta, si som importants, si pensen moure un dit, si no els importem, si estan disposats a ajudar-nos a poder votar, si en canvi estan situats del cantó de l'Estat espanyol, per tant de l'immobilisme.

Però, més enllà d'això, a més a més, tenim l'oportunitat de, construint-nos al costat d'aquest poder constituent, d'aquesta majoria social que surt al carrer i construeix idea política, idea de futur, idea majoritària, construir també unes relacions internacionals, una projecció internacional d'aquesta qüestió però també del país, essencialment democràtica, plural i social, i, per tant, que s'alliberi de les xacres de les relacions internacionals que han constituït fins ara els estats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Salutem el secretari d'Afers Exteriors del Govern de la Generalitat, que ens acompanya.

La moció que presenta Esquerra Republicana posa damunt de la taula una de les tasques que realitza de manera molt acurada i intensa el Govern de Catalunya mitjançant l'acció exterior, i que ja els avanço que hi votarem a favor, incloses les esmenes d'Iniciativa. De fet, estem molt contents d'anar de la mà amb Esquerra Republicana, Iniciativa i la CUP; tal com apuntava la diputada Vilà, cadascú a la seva manera, però amb el mateix objectiu.

El conseller Homs ja els ho apuntava en la seva intervenció el passat Ple, però els ho recordaré: l'acció exterior de la Generalitat es basa en tres eixos principals i clars. El primer, donar suport a la internacionalització de l'economia catalana, promoure les exportacions, el turisme i la captació d'inversions exteriors. El segon, donar a conèixer a Europa i a la resta del món la situació en què es troba Catalunya, els seus esforços per fer front al sanejament de les finances públiques, reduir el dèficit públic i implementar mesures de lluita contra la crisi econòmica, com també per consolidar internacionalment Catalunya com un país de prestigi i de qualitat. I el tercer, traslladar als actors europeus i internacionals el procés de transició nacional en què es troba immersa Catalunya, i fer-ho des dels principis de la democràcia i la llibertat de pensament.

I el Govern de Catalunya ho fa de diverses maneres: mitjançant l'agenda del president; amb dades del 2013, viatges del president a l'Índia, a Israel, a Amsterdam, Brussel·les, París i el Brasil, amb una intensa agenda econòmica, amb reunions amb comissaris de la Unió, a més de la reunió amb el president del Parlament Europeu i amb altres directors generals d'organismes internacionals. Tot això, a part de la feina ordinària que

té el president, que només el 2013 va mantenir més de cent reunions amb representants d'altres governs estatals.

També ho fa el Govern per mitjà d'una comunicació continuada amb els ministeris d'Afers Exteriors dels països prioritaris, perquè coneguin de primera mà la situació que viu Catalunya. És rellevant destacar la important repercussió mediàtica que viu el procés des de l'Onze de Setembre de 2012 i la Via Catalana el 2013, i des de llavors s'han rebut moltíssimes sol·licituds d'informació per conèixer molt millor el procés que es du a terme, i Catalunya ha estat repetidament present en capçaleres de renom internacional.

Aquesta moció parla d'allò que passa a Catalunya. Arreu del món no s'entén que un poble no pugui votar, i això és el que ara per ara provoca més estupefacció. En això és cabdal l'ajut de la societat civil del nostre país, i en podem destacar el Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya i l'Acord nacional d'acció exterior, signat per més de cent entitats representatives de la societat civil, amb el suport del nostre grup parlamentari, i que, de fet, fa propostes molt concretes de com ha de ser l'acció exterior del nostre país. I, d'altra banda, també es collabora molt estretament amb l'Administració local.

Per tant, de cara a la consulta sobre el futur polític del país, prevista per al 9 de novembre, es continuaran duent a terme totes aquestes actuacions de forma intensa, com es fa ara.

Aquesta internacionalització es realitza amb una gran dificultat, a causa de la pressió que porta a terme l'Estat espanyol per evitar-la. De fet, el missatge de la por per part del Govern espanyol i alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra –com ja hem pogut veure i ens n'hem il·lustrat– amb relació a tot el procés que viu Catalunya no els funciona gaire bé, eh? I els fets i les dades ens avalen: inversió estrangera que puja un 31 per cent a Catalunya; Catalunya com a segon territori de l'Europa continental amb més capacitat d'atracció d'inversió estrangera; el port de Barcelona, que recupera el 2013 el nivell d'activitat d'abans de la crisi; el turisme, que també augmenta un 8 per cent, i la seva despesa a nivell d'estrangers, en un 13,4 per cent.

Sí que em sembla, diputat Solé, que ha quedat més que contrastat que allò que vostè demanava en els punts 2, 3, 4 i 5 de la seva moció el Govern d'aquesta nació ja ho du a terme. Deixi'm felicitar-lo per la bona retòrica emprada en el punt primer d'aquesta moció, tot i que amb l'esmena també d'Iniciativa, perquè sí que creiem que –des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– l'escenari i la comunitat internacional tenen una importància cabdal per donar a conèixer i generar comprensió i complicitats entorn de la voluntat del poble de Catalunya, i perquè –cito textualment el president– «mentre la voluntat del poble de Catalunya sigui ferma, majoritària, cívica i pacífica, es seguirà expressant».

Així que, tal com ja he reiterat en altres ocasions en aquest faristol, allò que preocupa la gent ha d'estar necessàriament a l'agenda política, i precisament per aquest motiu continuarem recolzant totes les polítiques

del Govern que treballen per un millor futur per a tots nosaltres i fer que l'acció política, social, econòmica i cultural del nostre país arribi a cada racó del món.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Jo volia fer tres agraïments en aquests tres minuts. El primer agraïment és per al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Han estat l'únic grup que hi han presentat esmenes, quatre, i n'hem pogut transaccionar dues i millorar el contingut dels punts primer i quart –els he repartit fa poc la transacció, el text final de la moció. I per tant, doncs, l'agraïment per haver pogut treballar conjuntament per reforçar encara més aquesta moció.

En segon lloc, un agraïment per a les formacions que votareu que sí a aquesta moció en favor de la internacionalització de la consulta i del dret a decidir. Crec que és un pas important que fa aquesta cambra, i crec que és un pas també esperat per la gran majoria del poble de Catalunya.

I també un agraïment –també n'hi ha– per a les formacions que hi votareu que no. No per votar-hi que no, evidentment, sinó per demostrar en les vostres intervencions que, de fet, que internacionalitzem, que portem el debat del dret a decidir a l'escenari internacional us incomoda molt –i especialment parlo per Ciutadans i pel Partit Popular–, perquè en l'esfera internacional no teniu tan preses les mesures com en altres escenaris, com per exemple a Madrid, i, per tant, és molt més difícil incidir i condicionar l'opinió pública internacional, sobretot des dels arguments que feu servir, que aquests sí que naufraguen més que Robinson Crusoe.

I per acabar, una esmena a una part de la intervenció del senyor Fernando Sánchez. Vostè ens ha dit que hem introduït, diguem-ne, en el llenguatge polític internacional un nou concepte del dret a decidir. Jo crec que introduir conceptes polítics al voltant de valors com la democràcia i la llibertat ens hauria de fer sentir orgullosos, com a país, d'haver aconseguit això.

I al senyor Espejo, que ha dit que hem fet moltíssimes coses malament –«muy mal», deia ell. Miri, jo no estic d'acord que hàgim fet les coses tan i tan malament. Al contrari, crec que les estem fent bastant bastant bé. Però sap quin és el resultat del debat d'avui i de la votació d'avui? D'aquí a cinc minuts hi haurà dos terços d'aquesta cambra que estarem a favor de donar suport a la internacionalització del nostre clam democràtic i que, per tant, aquests dos terços reforçarem un cop més el procés cap a la llibertat de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a votar íntegrament la moció.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada per 83 vots a favor i 44 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris d'elaboració i difusió de les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió (tram. 302-00147/10)

El punt dinovè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris d'elaboració i difusió de les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Per exposar-la té la paraula el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, president, consellers... El Centre d'Estudis d'Opinió ha de deixar de ser una eina al servei de la causa, senyor conseller. (*El conseller de la Presidència s'absenta del Saló de Sessions.*) La qüestió no és si la mostra és més o menys esbiaixada respecte al record del vot o altres variables, la qüestió és l'elecció de les preguntes, com es pregunta i quina és la interpretació que d'aquestes preguntes fa el Govern.

Quan es donen certes dades als mitjans de comunicació, sense analitzar i sense ponderar directament des de la base de dades, es demostra la clara intencionalitat de manipular l'opinió pública, es demostra que es busca un estat d'opinió tendenciós. Quan es pregunta si «vol que Catalunya sigui un nou estat d'Europa» es manipula, i es manipula quan s'utilitza la resposta afirmativa com un sí a la independència, perquè ser un estat no vol dir ser independent, i perquè no es pot separar d'un estat membre de la Unió Europea sense sortir-ne. Es manipula perquè es pretén inflar el sí, es pretén crear un estat d'opinió, es pretén, doncs, posar les enquestes del CEO al servei d'una causa política, que, legítima o no, res té veure amb els anhels científics de conèixer la veritable complexitat de la realitat social catalana.

Senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat no aconseguirà simplificar la diversitat catalana a cop d'enquesta, no aconseguirà simplificar Catalunya a cop d'enquesta, l'únic que aconseguirà és desprestigiar el Centre d'Estudis d'Opinió. Per això els populars catalans presentem aquesta moció, perquè l'organisme sigui neutral i transparent i, si així no pugués ser possible, es tanqués.

Demanem treure el Centre d'Estudis d'Opinió de les mans d'aquell que s'encarrega de la propaganda i del relat polític oficialista, del conseller de la Presidència.

cia, i adscriure el centre al Departament d'Economia i Coneixement, com en el passat, per tal de vetllar per la professionalitat, qualitat, objectivitat i imparcialitat d'un treball pagat amb diners públics. També en el sentit de la neutralitat proposem que es modifiqui la normativa perquè el CEO no es dediqui a estudiar les obsessions del polític de torn. Demanem que, més enllà dels baròmetres, les òmnibus o les enquestes que encarreguen els departaments, els estudis diguem-ne extraordinaris només puguin tractar sobre el tema principal dels catalans, sobre el principal problema dels catalans segons les mateixes enquestes del CEO. El CEO, doncs, ha d'estar al servei dels catalans, no de les obsessions personalistes, no de les obsessions personalistes d'algun polític. I, finalment, respecte a la transparència, demanem que s'informi sobre el tancament de la Fundació Centre de Documentació Política.

Senyors diputats, el passat Ple vaig tractar aquests temes, vaig denunciar la manipulació política de les preguntes del CEO i de la interpretació de les respostes que en fa el Govern. Com a diputat, com a representant del poble català, complia amb la meua obligació de controlar políticament el Govern. No obstant, no en vaig aconseguir cap resposta: el conseller simplement es va limitar a fugir d'estudi i demanar la meua dimissió com a membre del consell rector. Es va espolsar les responsabilitats de sobre i les va passar directament al Consell Rector del CEO.

Doncs, bé, li he de donar les gràcies; no està aquí el senyor conseller, però ja les hi transmetran. Li dono les gràcies, les gràcies sincerament, perquè fa evident que el consell rector no té les eines suficients, no té les eines necessàries per fer la seva activitat de fiscalitzar el Centre d'Estudis d'Opinió. I li he de donar les gràcies perquè ha estat, diguem-ne, ja que ha estat ara en les abraçades, la meua musa inspiradora de tres dels punts d'aquesta moció. El conseller venia a dir que si s'aprova el Pla anual del CEO, s'hi dona un xec en blanc i s'ha de callar per sempre més. Doncs, bé, jo avui els porto el Pla anual del Centre d'Estudis d'Opinió d'aquest any. (*L'orador mostra a la cambra un full.*) Aquest n'és el pla. Això no n'és la portada, això no n'és un resum, això és tot el pla anual. És un simple full on diu: «Tres baròmetres d'opinió política», «Tres òmnibus de la Generalitat» i «Un estudi sobre el debat de política general». No és un resum, això no és la portada del pla anual, això és tot el pla anual, això és el que aprova el consell rector. No hi ha més: un simple full.

I per això proposem en aquesta moció dues propostes per millorar el rendiment de comptes que afavoreixi la neutralitat i la transparència. Proposem, entre d'altres, que el Consell Rector del CEO –on estem representants de tots els grups parlamentaris, tres representants del Govern i tres de les universitats– hagi d'aprovar les preguntes i els continguts de les enquestes i els baròmetres, per tal de garantir la neutralitat partidista i una millor qualitat científica.

I finalment...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Juan Milián Querol

...sí, acabo, senyora presidenta–, si aquesta neutralitat i qualitat no es pot garantir, el que demanem és que es tanqui el Centre d'Estudis d'Opinió. O es posa al servei... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Ciutadans. Per defensar-les té la paraula la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Milián, estava clar que el que vostè havia de dir al conseller no li ha agradat, perquè ha sortit fugint de l'hemicicle, no?, en una clara descortesia parlamentària.

Bé, dir-li que la nostra esmena és molt clara. Atesa l'actual situació que viu el CEO, nosaltres hem fet una proposta que coincideix bàsicament en el seu últim punt, que és prescindir d'un organisme que no serveix als objectius per als quals va ser creat, no? Ni serveix a aquest objectiu de democratització de la informació, perquè la informació està al servei del conseller de la Presidència; ni serveix per a la transparència, perquè els membres del consell rector no són capaços d'assabentar-se ni de modificar les maneres com s'enfoquen les preguntes, quines consultes es faran, per què es trien els temes, ni molt menys serveix a l'objectiu de rigor tècnic i objectivitat, en cap dels casos. Ni rigor tècnic ni objectivitat, perquè vull recordar que una de les últimes enquestes que es van fer es va fer durant les eleccions autonòmiques, i deia que Convergència i Unió guanyaria per una rotunda majoria de setanta diputats, quan en realitat en va perdre dotze, no? En aquell moment el seu director, el senyor Argelaguet, va posar el càrrec a disposició però no l'hi van acceptar, i, per tant, continuem en el mateix embut de tenir al capdavant d'un organisme una persona que ha fracassat estrepitosament, però que, com que serveix als interessos del Govern, doncs, allà l'hem de mantenir.

Però no és només aquesta, sinó que l'última enquesta elaborada és aquella que volia crear aquest estat d'opinió en el qual tothom és independentista, no? A Catalunya tothom és independentista i, clar, quan revisem aquesta magnífica consulta, que té gairebé mil setanta pàgines, doncs, es descobreix fàcilment aquesta actitud manipuladora i tendenciosa que amaga l'informe. A Catalunya no tothom és independentista, però aquest informe, en canvi, enfoca els resultats i assenyala que així és, per tal de crear un estat d'opinió convenient a les tesis del Govern.

Miri, de l'anàlisi d'aquesta última enquesta, a la pàgina 48 es veu clarament que hi ha una tendència de qui voten aquells que han estat enquestats, no?, i que curiosament no coincideix gens amb els resultats de les eleccions. O en una altra pàgina es veu clarament que l'idioma triat per les persones enquestades sobrerrepresenta desmesuradament els catalanoparlants en detriment dels castellanoparlants, cosa que també és un fet curiós, com si no existissin els castellanoparlants i no poguessin tenir un altre tipus d'ideologia política. O a la pàgina 54 s'aprecia una exagerada sobrerrepresentació de persones de l'interior de Catalunya, en detriment de localitats com per exemple Barcelona, que és molt més àmplia, té un nivell de població molt més alt, molt més plural i ideològicament diversa. Per tant... A més a més, contínuament veiem com les preguntes estan induïdes per induir les respostes en el sentit que al Govern li interessa, no?

És per tot això que nosaltres el que pensem és que el millor –en aquest context i amb els diners que ens consta– que podem fer és tancar-lo, perquè no respon ni als interessos del conjunt dels catalans ni a l'interès, tampoc, del conjunt dels partits polítics, que en molts casos el que podrien fer és fer enquestes sobre determinades qüestions que sí que importen als catalans. Nosaltres hem proposat en moltes ocasions que es faci una enquesta per sortir d'aquesta mena d'obsessió que hi ha perquè tot ha de ser en català, que es faci una enquesta per saber exactament en quin idioma volen els pares que s'eduquin els seus fills. El CEO podria fer-la i, en canvi, no es fa; no es fa perquè això no interessa al Govern. És a dir, les enquestes que es fan des del CEO sempre són per interessos partidistes, en concret, en objectius del Govern.

I, per altra banda, també ens ha sorprès molt que el conseller de la Presidència, quan ha de fer enquestes, també, sobre l'orientació política de determinats periodistes, doncs, les encarregui a determinades universitats en comptes de fer-les des del CEO. Es pensa que així, d'aquesta manera, s'evitarà la crítica que li farem des de Ciutadans.

Doncs, no, no li estalviarem les crítiques: aquest és un organisme perfectament prescindible, i des de Ciutadans el que pensem és que els diners que ens consta es podrien destinar perfectament a altres qüestions molt més prioritàries per a Catalunya i per als catalans, com són, per exemple, totes aquestes organitzacions del tercer sector que no cobren. És gairebé 1.300.000 euros el que ens costa el CEO perquè faci enquestes mancades d'objectivitat, de rigor i mancades de transparència. Per això no val la pena, el millor és tancar-lo.

I, per tant, nosaltres hi hem fet aquesta esmena, amb l'esperança que ens la reculli i puguem acabar amb aquesta *filfa* que constitueix un organisme que no serveix per a res, i que és perfectament prescindible.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Diputats... Diputat Milián, miri, vaig directe al gra: vostè no vol modificar la normativa reguladora del Centre d'Estudis d'Opinió. Em permetrà que li digui que vostè no està ni tan sols en contra del CEO, ni tan sols quan al punt 6, el que resulta al final ser el punt clau de la moció, proposa suprimir-lo. De fet, tampoc està en contra de les preguntes que planteja el CEO, cosa que es podria intuir al punt 4. Senyor Milián, vostè està en contra de les respostes. No està en contra de les preguntes, està clarament en contra de les respostes. I li ho intento demostrar, i crec que me'n sortiré d'una manera clara i senzilla.

A vostè el molestava la pregunta del CIS –del Centro de Investigaciones Sociológicas– que deia: «¿Estaría usted a favor o en contra de que Cataluña fuera independiente?». La van fer el 96 i el 2001. Hi faig un apunt, eh? CIS, amb Aznar de president, i el CIS pensant, com sempre, de Presidència. Tant el 96 com el 2001 sortia sempre un resultat a favor del sí a la independència, aproximadament, del 33 per cent. Vostè estava en contra que el CIS de l'Aznar fes aquesta pregunta? No, no hi estava en contra. Ho he buscat a l'hemeroteca: no hi hem trobat res en contra, tampoc cap referència a una suposada manca de neutralitat ideològica de la pregunta. De fet, intueixo que li devia agradar i tot, tant la pregunta com la resposta, perquè això els mantenia la tensió en l'eix nacional amb Catalunya i ja els anava bé, perquè d'això, de fet, sempre n'han tret rèdits a nivell electoral.

Què ha passat? Doncs, que del 33 a 53 del 2001 hem passat a un 54-22 a finals del 2013. I ja no agrada tant; de fet, no li agrada gens. I jo l'entenc, perquè quan era 33 a 53 a favor de mantenir-se dintre de l'Estat espanyol, a Esquerra tampoc ens agradava, i ens semblava que la nostra gent s'equivocava quan volien continuar lluitant per un projecte que per nosaltres era caduc i que mantenia el Govern mancat d'eines i de recursos per ajudar la gent, per protegir la llengua o per impulsar la cultura catalana. Segurament, patíem nosaltres com pateix vostè ara quan veu que el procés nacional creix i creix. Sap quina és la diferència? Que nosaltres, quan això passava, no pensàvem ni a tancar el CIS ni a tancar el CEO, i ens continuava interessant el que pensen els catalans. I ens interessava llavors i ens interessa ara, perquè volem fer política al seu servei, i per fer-ho necessitem saber què pensa la gent, i això només se sap preguntant, escoltant i llegint, sabent què pensen els catalans.

Miri, avui una majoria molt àmplia de la gent d'aquesta cambra hem pres un camí en l'àmbit nacional, i ho hem fet al costat d'un moviment, escoltant la gent, un moviment que ve de baix, que ens ho han dit les urnes, ens ho ha dit el carrer, i també ens ho han dit els estudis d'opinió. Perquè a escoltar i entendre la gent, el CEO també ens hi ajuda. I sap què pas-

sa? Que vostès no escolten si el que parla no els diu allò que volen sentir. Vostès –i ho vam veure dimarts a Madrid– no tenen cap interès per entendre què li passa a Catalunya. Imposant l'*imperio de la ley*, negant-los la sobirania, demostrant zero interès per la voluntat popular, però també intentant tancar el Centre d'Estudis d'Opinió, no entendran mai què li passa, a aquest país.

I avui, tot i que podríem entrar a debatre'n alguns dels punts, no ho farem. I l'hi votarem en contra. I malgrat que sabem que no ho entendreà, de fet, l'hi votarem en contra i ho farem per vostès. Perquè si en algun moment decideixen entendre què els preocupa als catalans, hi tinguin totes les eines, i puguin agafar les dades de suport a la independència i creuar-les amb les dades de procedència dels progenitors, o les de la independència amb les del territori, o les de la independència amb la llengua. Jo espero que aquell dia no els facin por les respostes, i que estiguin disposats a escoltar, i que vegin que el moviment a Catalunya és transversal: en edats, en classe social, però també, encara que els sembli increïble, que ho és, en procedència de les persones o dels territoris d'aquest país. Veuran, per fi, que ningú –ni vostès ni ningú– pot apellar mai més als Pérez ni al Baix Llobregat, que la llengua d'ús habitual cada vegada és una raó més difusa. I entendran que tots junts som un poble, i que no hi ha cap possibilitat de traçar línies. I quan ho facin, m'hi jugo un pèsol que serà tard. Però segur –segur– que el CEO els ajudarà a entendre alguna cosa.

Aprofito per avançar-me a la resposta, eh? Ara vostè em dirà: «Aquesta moció no anava d'independència.» Ja li ho contesto ara: del que segur que no anava és de neutralitat ideològica, ni tampoc de transparència. Del que segur que no va és de l'enfocament de la institució, perquè, si no, vostè no n'hauria votat el pla anual 2014, aquest pla tan finet que ens ha ensenyat fa un moment. I vostè n'és membre, del consell rector, i per tant s'hauria estalviat aquest vot.

Això no va de prioritzar el principal tema de preocupació dels catalans. No m'ho crec, perquè, si realment anés d'això, en els últims anys no hauríem parlat ni de gèneres, ni d'immigració, ni de participació, ni de polítiques públiques ni de valors democràtics. I jo no em crec, no em vull creure que aquests temes, a vostè, senyor Milián, no l'interessin.

Senyor Milián, crec que les conclusions són fàcils. Torno al principi: això no va de qui pregunta, ni de què pregunta o de qui aprova la pregunta, que de fet és vostè, que és membre del consell rector. Això va de respostes, i a la resposta surt «sí- sí», i vostès no ho volen sentir, i, en lloc d'escoltar, el que proposen és tancar.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Daniel Fernández.

Daniel Fernández González

Gràcies, presidenta. Vagi per davant que el meu grup donarà suport a tres de les sis propostes concretes que té aquesta moció.

Donarem suport a aquelles propostes –n'hi han dues– que donen més paper al Consell Rector del CEO. Creiem que té lògica que aquest consell transversal tingui un paper més determinant en la gestió del dia a dia del CEO. I, per tant, donarem el nostre suport a la proposta que demana al director del Centre d'Estudis d'Opinió que informi els membres del consell rector de la data de publicació i difusió de les enquestes i estudis que elabori. I donarem també suport a la proposta que demana modificar la normativa reguladora del centre per tal que el consell rector d'aquest organisme hagi d'aprovar les preguntes i el contingut de les enquestes i baròmetres d'opinió que formen part del pla anual de treball –aquest pla que hem vist tan exhaustiu, com ens l'ha presentat el representant del Partit Popular.

També donarem suport a la proposta concreta –que jo penso que té una certa càrrega simbòlica– que el CEO torni on estava abans, amb els governs anteriors, que era un centre dependent de la conselleria d'Economia i finances. I creiem que aquest punt és molt rellevant, perquè és la diferència entre un centre que carrega més la seva activitat sobre aspectes científics i un centre que té un biaix més clarament polític, quan depèn de la conselleria de la Presidència. Per tant, aquesta votació, en concret, serà una mostra de voluntat dels diferents grups d'aquesta cambra respecte a si creuen, realment, que allò que és l'objectivitat, allò que és la tècnica, ha de pesar més que la voluntat política o determinada ambició, objectiu o estratègia política.

Dues reflexions per complementar aquestes breus paraules. Mirin, en primer lloc, una certa defensa del positivisme, una defensa de la necessitat que tenim, els governants, els representants del poble, de tenir un coneixement exhaustiu de la realitat, no? La vella tradició del positivisme: per què conèixer la realitat? Conèixer la realitat per governar millor; conèixer la realitat per defensar els diferents projectes polítics; conèixer la realitat per treballar, en el cas dels socialistes, a favor d'aquells que tenen més dificultats i més problemes.

Nosaltres defensem l'existència del Centre d'Estudis d'Opinió. Creiem que aquest país necessita un centre d'aquest tipus. Ara bé, necessita un centre de qualitat, un centre que tingui prestigi, un centre que estigui al servei del coneixement de la realitat del país, no un instrument per transformar-la. Perquè, senyors, per transformar la realitat, senyories, hi han altres instruments: hi han els governs, els partits, els sindicats. El CEO no és un instrument per transformar la realitat –no ho hauria de ser–, hauria de ser un instrument per conèixer la realitat. I aquests coneixements cada partit polític, cada grup parlamentari, cada sindicat els aplicaria per defensar els seus propis projectes polítics.

Per tant, ens agradaria que en algun moment el CEO tornés a ser el que va ser abans: un instrument de coneixement de la realitat, i no un instrument per transformar-la en una determinada direcció, molt legítima, però que no és el paper que ha de tenir un centre d'aquest tipus.

És evident –i aquesta és la segona reflexió, i amb això acabo–, i se n'han donat dades tant en la interpellació com en alguna de les anteriors intervencions, que el centre treballa amb un biaix que prima l'espai sobiranista-independentista a les seves enquestes. És així. Les xifres són rotundes. Creiem que és un error, perquè al final el que passa és que es generen unes expectatives que, quan arriba la realitat, la crua realitat, no existeixen. Llavors, hi han sectors del país que acaben en la malenconia. Potser seria millor encertar i que aquest biaix no existís. Intentem que la representació de les enquestes tingui a veure una mica més amb la realitat del país.

Però, a més a més, hi ha un segon biaix, i aquest no és únicament del CEO –i amb això acabo–: hi ha un biaix social –un biaix social–, perquè resulta que no únicament en el cas del CEO, sinó que en la majoria de les enquestes hi ha una part del país que mai hi és: és la part del país que no contesta. La gent que pateix més les crisis, la gent que no té estudis universitaris, la gent que no contesta no surt mai en aquestes enquestes. Hi insisteixo: aquesta no és la reflexió del CEO, eh?, també serviria per al CIS. Però, tinguem-ho en compte: hi ha una part del país que no existeix; que sí que existeix, però que no existeix en les enquestes del CEO. És la part del país que no contesta, i aquesta part del país, també, d'alguna manera, hauria de ser tinguda en compte. El percentatge d'enquestats amb estudis universitaris triplica, a vegades, realment, la gent amb estudis universitaris que hi ha al nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Jo voldria començar dient que potser estem barrejant dos temes: un és l'existència del CEO –del Centre d'Estudis d'Opinió– com a institució, com a organisme dependent de la Generalitat, que nosaltres creiem que ha d'existir i per això votarem en contra del punt 6. I l'altre és la gestió que fa un determinat govern del Centre d'Estudis d'Opinió, que és discutible, i que nosaltres mantenim actituds crítiques sobre com es fa.

De totes maneres, sobre el gran tema que ha aparegut aquí, sobre la qüestió dels resultats de les enquestes sobre el procés sobiranista i sobre si la gent està a favor o no de la independència, escolti, ens podríem es-talviar totes les enquestes i fer la consulta, i llavors no caldrien enquestes, podríem fer la consulta de veritat.

De totes maneres, nosaltres votarem que sí a alguns punts i que no a alguns altres, i ho detallaré. Votarem que sí al primer punt, perquè creiem que és lògic que es demani un informe sobre el procés de tancament del Centre de Documentació Política. Per tant, res a dir-hi. Sí que volem, alhora, defensar el paper que va jugar el Centre de Documentació Política, que va néi-

xer l'any 78, i... El senyor Milián va citar diverses vegades el senyor Miquel Sellarès, que és una espècie de dimoni per a determinats sectors. El senyor Sellarès acaba de publicar un llibre molt interessant, que els recomano –no cal estar-hi d'acord, eh?–, que són les seves memòries, que es diu *Construint un estat nou* i que explica diverses coses. Hi ha un capítol dedicat al Centre de Documentació Política, i explica una mica què ha sigut el Centre de Documentació Política, com ha funcionat; jo crec que és útil conèixer-ho, no? I n'explica una anècdota, que és que, quan hi havia al capdavant del Partit Popular el senyor Piqué, es feien els reculls de premsa per a tots els partits, inclòs el Partit Popular, i el Partit Popular va demanar, en un moment determinat, que no calia que els el continuessin fent perquè ja els el farien des del carrer Gènova, des de la central del PP. Al cap de quatre mesos, el PP català va demanar al, en aquell moment, Centre de Documentació Política que els continués fent el recull –literalment– «perquè als reculls del carrer Gènova el PP català no existeix», deia el PP, no?, deia el senyor Piqué. Miri, igual que dimarts, que vostès no van existir, al Congrés de Diputats. En tot cas, repeteixo que ens sembla que sí que és bo –que sí que és bo– que es faci aquest informe.

Al segon i al tercer punt votarem que sí. Afecten el funcionament normal del CEO, són reivindicacions que s'han expressat en el si del consell rector. No ens sembla normal que els membres del Consell Rector del CEO rebin l'avís que s'han publicat enquestes o s'han fet públiques enquestes després que se n'ha fet la roda de premsa. I fins i tot la representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa ha demanat alguna vegada, simplement, que ens posin al mateix *mailing* que els periodistes, perquè ho tinguem, com a mínim, al mateix temps que els periodistes. Per això hi votarem que sí.

Votarem, en canvi, en contra del punt 4. Ens sembla que es vol entrar massa a limitar l'activitat que correspon al Centre d'Estudis d'Opinió.

Votarem que sí al punt cinquè, que proposa l'adscripció del CEO, com havia estat, al Departament d'Economia. Ho hem de votar, perquè és que nosaltres ho vam tornar a proposar, i els vull recordar que ho vam proposar perquè el Govern de la Generalitat havia adscrit el CEO a la Presidència quan la llei deia que havia de ser a Economia, i després ho va canviar a les lleis òmnibus. També els vull recordar que, en les lleis òmnibus de l'any 2011, en aquells moments qui donava el suport al Govern era el Partit Popular. Per tant, nosaltres votem en coherència a favor que estigui al Departament d'Economia, però repassi vostè el paper del PP en les lleis òmnibus, que van adscriure el Centre d'Estudis d'Opinió, precisament, al Departament de la Presidència.

I, finalment, votarem que no al punt sisè, que és el que ens sembla que és el punt clau de la moció, que és realment allò que vol el Partit Popular, i Ciutadans, que ho han dit claríssim: volen tancar el CEO. Ja està. Perquè per què cal el CEO si ja hi ha el CIS, no? Exacte. Doncs, molt bé. Volen tancar el CEO com voldrien tancar i eliminar el Síndic de Greuges, com voldrien eliminar la Sindicatura de Comptes. La filosofia de

l'informe Cora traslladada a una moció concreta, en aquest cas, del CEO. Per tant, nosaltres aquest punt els votarem que no, i, a més a més, els recordo que fan una nova proposta, vostès, dient: «No, no, que les enquestes les faci el sector privat», exemple de total neutralitat, de manca d'interessos total, exemple total.

Miri, nosaltres creiem que el Centre d'Estudis d'Opinió ha de continuar existint. El que voldríem és que el Govern el gestionés d'una altra manera i que donés el paper que correspon al Consell Rector del CEO.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Diputats, imputats, votarem en contra de tots els punts excepte del primer. Breu parèntesi del primer: sobre-tot perquè –el primer– la Sindicatura de Comptes, havent-hi detectat preteses irregularitats, el que ens estranya és per què no s'ha fet, no?, per què no s'ha prosseguit amb aquella auditoria? I també, òbviament, amb la referència que feia el senyor Bosch: que durant un temps el Centre de Documentació Política va ser fonamental per recuperar la història negada i la memòria política d'aquest país.

Per nosaltres la moció és un despropòsit, si del que es tracta, per nosaltres, és de reforçar la dimensió científica i social del Centre d'Estudis d'Opinió, de garantir-ne les màximes quotes d'autonomia i d'independència. Però veiem en tota la moció unes quantes contradiccions, i no les podem dir totes.

Moltes de les propostes que feia el senyor Milián les deu poder portar al consell rector, que atén modificacions i peticions de modificacions i recomanacions. Ens agradaria saber quantes n'ha fet. I l'altra, respecte a l'antelació informativa, nosaltres no tenim especial predilecció per ser privilegiats, ni en comparació amb la premsa ni no, vull dir, és un rigor de rigor informatiu i també d'independència.

L'altra, segurament, és respecte a l'autonomia. Nosaltres, quan ens van proposar ara fa divuit mesos que nomenéssim un expert en ciències socials, no teníem clar si ho havíem de fer, ens va semblar contradictori en un ens que volia ser... Altra cosa és que en lloc d'un expert nomenin un diputat o nomenin persones –permetin-me dir-ho així– de dubtosa experiència en l'àmbit de les ciències socials, com a mínim en dues de les persones que hi són.

L'altra, finalment, és que quan parlen d'empreses privades..., les enquestes les fan empreses privades, eh? Les enquestes del CEO les fan empreses privades, ja les fan empreses privades. I, per tant, l'altra també és que determinar-ho a les empreses privades, quan parlem de màrqueting electoral, d'estratègies electorals i d'enquestes..., és que, òbviament, quan fallen les enquestes, totes tenen una dinàmica de termocontrol remot des d'algun centre de poder.

Per nosaltres, òbviament, com ha passat altres vegades quan parlem d'altres disciplines com la història, es tracta de deixar la història als historiadors i de deixar les ciències socials als científics socials.

Finalment, també, i també des de la mateixa mirada crítica, hi ha moltes coses, segur, que se'n poden millorar, però s'han dit algunes coses que són incertes, com quan es parla del biaix. El biaix que els molesta a vostès no és el que reflecteix les enquestes del CEO, és el biaix real de la realitat sociopolítica d'aquest país de 2 milions de persones sortint al carrer, de 555 consultes per la independència. Aquest és el biaix real social que es trasllada després a les enquestes amb major o menor aproximació.

Finalment, a vostès el que no els agrada no són els baròmetres, sinó que és la realitat, i la realitat no té la culpa de ser-ho, perquè la culpa de la cara mai la té el mirall.

Caiguda tota la retòrica de la moció, amb alguns dels aspectes que fins i tot hi podríem estar d'acord, però són tots aparents i recurrents, queda el gra de la palla, que és el de tancar el CEO, i en nom de la despolitització del CEO reclamen que encara es polititzi més, és a dir, que els membres nomenats pels partits polítics encara hi tinguin més poder, ben al contrari del que pensem nosaltres; més poder a un consell rector nomenat per partits polítics, en el qual estem absolutament en contra. Per tant, es tracta de garantir el potencial investigador, el potencial sociològic de la institució, i també, per què no, que tingui noves dimensions en l'àmbit de la investigació social.

Hi ha una voluntat, òbviament, de desacreditar; insisteixo que reneguen del control polític per demanar-hi més control polític. Però, finalment, tot lliga i relliga amb una voluntat política bastant barroera, per cert, i que lliga amb l'estricta realitat: no ens volen deixar decidir, i decidirem; no ens volen deixar votar, i votarem; no ens volen deixar fer enquestes, i seguirem fent enquestes; volen tancar el CEO, i no tancaran el CEO. A més, avui hauran d'acceptar el que és la legitimitat democràtica d'una majoria social que no vol tancar el CEO.

I la pregunta recurrent segurament seria: què és el proper que pensen fer? Quina és la propera proposta esbojarrada que ens portaran? Prohibir als immigrants il·legals, anomenats «illegals», prohibir als immigrants sense papers que no puguin trucar des de locutoris? Això és el que proposaran? Ho van proposar ahir, eh?

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Antoni Font.

Antoni Font Renom

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, molt breument, per expressar el rebuig del nostre grup parlamentari a la moció.

Per dir-ho ras i curt: entenem que la proposta no pretén ni planteja cap millora de funcionament del Centre

d'Estudis d'Opinió, sinó ben al contrari: busca només, i lamentablement, la seva supressió, i, evidentment, en això no hi podem estar d'acord de cap de les maneres.

Com tothom sap, el CEO no es limita només a fer enquestes d'opinió dintre de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya. A més d'això, aquest organisme assessorava els departaments de la Generalitat en matèria d'estudis d'opinió, homologa les empreses que poden ser contractades i manté el Registre d'Estudis d'Opinió, també té una àrea d'anàlisi de l'opinió publicada que elabora els reculls de premsa. Per la seva composició i estructura, el CEO garanteix la transparència i fins i tot la participació de tots els grups parlamentaris, representats en el seu consell rector, i vostè, senyor Milián, ho sap, i ho sap de primera mà.

Per això sorprenen alguns dels judicis de valor que es contenen en la moció, que posen en qüestió l'actuació d'aquest organisme. I sorprèn perquè algunes de les propostes de la moció resultarien una mica més creïbles si per la seva banda el Partit Popular les aplicués al Centre d'Investigacions Sociològiques, cosa que no és el cas. Per exemple, sorprèn que es digui que «per vetllar per la professionalitat, qualitat, objectivitat i imparcialitat» –ho repeteixo: «per vetllar per la professionalitat, qualitat, objectivitat i imparcialitat»– el CEO hauria de passar al Departament d'Economia i deixar el de la Presidència, però si ens mirem on està ubicat el CIS, cosa que sí que és responsabilitat del Govern central, ara en mans del Partit Popular, resulta que el CIS està ubicat en el Ministeri de la Presidència, és a dir, sota la direcció de la vicepresidenta del Govern. Per això haurien també de dubtar de la seva «professionalitat, qualitat, objectivitat i imparcialitat»? Oi que no? O potser sí?

També sorprèn que es demani reformar la Llei del CEO perquè d'ara en endavant només es pugui preguntar sobre la qüestió principal que preocupi els catalans. Podríem fer la comparació amb el CIS, que sembla que pregunta sobre moltes més coses que no pas sobre la crisi. Però no cal, perquè és obvi que la Generalitat de Catalunya com a institució política i de Govern ha de poder fer les enquestes que consideri adequades, que afectin o es relacionin amb les seves competències o els sentiments i preocupacions dels catalans. Per exemple, el 2008 el principal problema que preocupava els catalans era la manca d'aigua –sí, la manca d'aigua–; si féssim cas de la seva moció, el CEO de llavors en; en fèssim no hauria pogut preguntar sobre cap altra cosa. Tindria cap sentit, això?

Pel que fa a una modificació normativa perquè sigui el consell rector qui aprovi les preguntes i el contingut de les enquestes i baròmetres, també sorprèn. Entre altres qüestions, per exemple, una de les finalitats de les enquestes omnibus és el fet de preguntar allò que els diferents departaments de la Generalitat volen saber. El consell rector ha de tenir potestat per decidir què pregunta cada departament? Sincerament, creiem que no.

I així podríem anar fent. Pel que fa al traspàs del personal de la Fundació Centre de Documentació Política, és prou sabut –i també pel consell rector– què és el que va passar i què va passar en el traspàs del seu personal.

En definitiva, com deia, es pot començar..., en tota la moció no sabem trobar cap mesura adreçada a un millor funcionament del CEO. Si hi fos, en podríem parlar, clar que sí, però els sis punts de la moció, en definitiva, poden resumir-se només en un: en el propòsit de bloquejar la institució i, si és possible, directament suprimir-la.

I dient això tampoc no descobrim res de nou, perquè l'informe Cora, el famós informe de la Comisión para la Reforma de las Administraciones Públicas, també apuntava directament en aquest sentit. I els diré que tot això és legítim, que el PP pot considerar que no li agrada el CEO i que pugui qüestionar-ho tot i per tot, però el que no és de rebut és posar en qüestió la professionalitat o la imparcialitat del CEO. No tot s'hi val. I tampoc no pot anar proposant mesures aquí que allà a Madrid no les apliquen.

I, en definitiva, el Partit Popular és ben lliure de pensar que la Generalitat de Catalunya no hauria de preguntar res de res, sobre res i a ningú, i menys encara sobre allò que afecta o preocupa els catalans. Però nosaltres entenem que sí, que això forma part precisament de l'autogovern, i per això mateix les institucions de Catalunya han de poder treballar amb dades objectives sobre allò que pensen les persones que viuen en aquest país.

Per tant, entenem que la moció no rebrà el suport d'aquest grup parlamentari.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller absent que ha fugit abans de començar la moció, agrair a tots els diputats les seves intervencions, el seu to.

Senyor Bosch, agrair-li el seu to. Només un matís: vostè parlava, deia que no s'haurien de fer les enquestes..., les empreses privades ja les fan, el treball al camp ja el fan les empreses privades. No sé si té algun problema amb el sector privat, però, de totes maneres, això ja és així, com li ho ha recordat, de fet, el diputat Fernández.

Senyor Sabrià, home, agrair-li que hagi parlat de la pregunta sobre la independència del CIS i que l'hagi comparat amb la del CEO, no?, i demostrar la professionalitat del CIS, perquè la pregunta és clara. Vostè l'ha llegida, parla de la independència; la del CEO, en canvi, és una pregunta genèrica sobre un estat d'Europa, no parla d'independència, fa entendre que estaria dintre de la Unió Europea i, per tant, és una pregunta manipuladora, tendenciosa, que esbiaixa la realitat, que esbiaixa les respostes, perquè el problema al final és del biaix que produeixen les respostes i no de la realitat.

La veritat és que jo no esperava un suport dels partits interessats que el CEO sigui una pota més de la propaganda política del Departament de la Presidència. Són

partits que no tenen cap interès que la realitat plural catalana els xafi un bon eslògan: «La voluntat d'un poble», la voluntat homogenia, clar, l'unanimitat, juntament amb la commemoració del 1714, l'acció exterior, els mitjans de comunicació públics i concertats, també les subvencions ideològiques, no?, aquesta menjadora de les subvencions. Les preguntes i les interpretacions manipulades del CEO són una eina més del Departament de la Presidència, una eina per obligar-nos als catalans a viure com un hamster, eh?, sempre donant voltes a una roda, la mateixa roda, a la roda del monotema, a la roda de l'independentisme, sense poder baixar-ne, no? Han volgut crear un bucle a l'opinió pública per imposar una espiral del silenci que intimidi, margini, silenciï tots aquells que pensem de manera diferent. Això ho pot veure qualsevol expert; potser no un expert independentista, però sí un expert independent.

Respecte a l'esmena –l'últim minut– que ens ha presentat Ciutadans. Agrair-li la seua esmena; compartim la reflexió sobre la inutilitat del CEO tal com està actualment. És una esmena..., amb bona intenció, eh?, no l'acceptarem, perquè, com sol passar a vegades, des de l'esquerra hi han bones intencions, però aquestes tenen unes conseqüències contràries a les desitjades, si l'acceptem. Si no hi ha un organisme que vetlli per la seva neutralitat i transparència, les enquestes les acaba fent un polític de torn; si acceptéssim aquesta esmena, al final tornaríem als temps de David Madí, no?, i tornaríem als temps en els quals, doncs, les enquestes es fan des de Còrsega, en aquest cas. I per això els populars catalans proposem canvis i reformes que garanteixin la imparcialitat i transparència de l'organisme del CEO. I si això no és possible, llavors sí –llavors sí–: tanquem-lo, tanquem l'organisme i destinem el 1.300.000 euros que ens costa a menesters més importants.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

Faríem tres votacions, si encaixen amb les necessitats de votació de tots els grups parlamentaris, que són: una primera votació del punt 1, una segona votació dels punts 2, 3 i 5, i una tercera votació dels punts 4 i 6. *(Pausa.)* D'acord, doncs, farem aquestes tres votacions un cop s'incorporin tots els diputats als seus escons.

Senyor Bosch, em demana la paraula?

Jaume Bosch i Mestres

Sí, presidenta, per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Sí, només un segon, perquè és una cosa molt breu, eh?

Evidentment, el meu grup no té res contra el sector privat. El que creiem és que és important el CEO faci els encàrrecs des del sector públic –lògicament, a empreses privades. Perquè el que jo li dic és que les empreses privades no són garantia *per se* de neutralitat. I només li poso un exemple d'un sector privat: el diari *El País*, que publica cada ics mesos una enquesta en què només es pregunta pels resultats del PP i del PSOE. La ratlla d'«altres» cada vegada va creixent més i més, però ells continuen preguntant només pel PP i pel PSOE; un exemple de la vella política que està canviant.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera

Procedirem a la votació fraccionada de la moció. Tal com els he anunciat, farem tres votacions.

En la primera votació, posarem a votació el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i 19 abstencions.

Tot seguit votarem els punts 2, 3 i 5 conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 2, 3 i 5 han estat rebutjats per 54 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

I finalment votarem conjuntament els punts 4 i 6.

Comença la votació.

Els punts 4 i 6 han estat rebutjats per 24 vots a favor i 99 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Programa de desenvolupament rural de Catalunya (tram. 302-00146/10)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Programa de desenvolupament rural de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per exposar-la té la paraula la diputada Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Bé, bona tarda, conseller. Diputats, diputades, estem en el debat de la moció posterior a la interpel·lació que en el passat Ple vam presentar el Grup de Convergència i Unió al conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural per tal de debatre una mica més àmpliament un tema que per nosaltres és cabdal, i molt important per al sector agrari, com és el finançament del Pla de desenvolupament rural.

Es tracta d'una moció, si vostès l'han vist, de continguts molt concrets i molt directes; una moció que té dos punts, atès que la intenció que ens ha mogut, al Grup de Convergència i Unió, a presentar-la és la preocupació i el desacord amb l'actitud que el Govern de

l'Estat té pel que fa al finançament del Pla de desenvolupament rural, i la pèrdua de fons que ens ha suposat aquesta actitud i les seves actuacions; actitud i pèrdua de fons que, hi vull incidir, no solament ens afecten, a Catalunya, sinó que afecten la resta de comunitats autònomes.

El que pretenem amb aquesta moció –ho va dir el conseller en la passada interpellació– és emplaçar els grups parlamentaris d'aquesta cambra perquè considerin que des de Catalunya no podem estar d'acord en els criteris de distribució del PDR que fa l'Estat; així ho va comunicar a les comunitats autònomes en la darrera conferència sectorial. Per tant, i tal com ens demanava el conseller en el debat de la interpellació, també aquest Parlament és necessari que es manifesti. El Govern ho ha fet davant del ministeri, a les reunions sobre la PAC, en les conferències sectorials, en les taules sectorials, però fa falta, feia falta que aquest Parlament –que vostès, senyors i senyores diputats, grups parlamentaris– tinguéssim una posició clara en el sentit de manifestar que trobem injust que no es tinguin en consideració les nostres competències i que no ens volem conformar amb una distribució de fons perjudicial per al nostre territori.

Nosaltres creiem en els programes de desenvolupament rural, hi creiem molt, perquè són la base del progrés del nostre territori, la base del progrés i del desenvolupament de molts empresaris agraris. Ja vam patir una davallada important en el període 2000-2006; vam perdre llavors, cap al PDR 2007-2013, 143 milions d'euros. I malgrat la difícil situació econòmica i la pèrdua de fons, l'execució del PDR d'aquest període 2007-2013 a Catalunya ha estat superior a la mitjana espanyola i a la mitjana europea.

En poso un exemple, que el repeteixo, perquè el va posar el conseller en l'anterior Ple, no? Els plans de millora: 120 milions en el període 2007-2013, esgotats, tot gastat, tot invertit. Però, a més, el departament hi va posar 40 milions més; és a dir, 160 milions d'euros que estan invertits en el territori, que serveixen per incrementar la competitivitat del nostre sector agrari.

Ara què ens trobem? Toca negociar el PDR 2014-2020. Ens trobem una altra vegada amb la mateixa distribució poc objectiva, gens objectiva, i Catalunya torna a estar perjudicada per aquesta distribució. I què fa l'Estat espanyol? Doncs, el que suposem és que, amb la justificació que ells no tenen competències –així ho va declarar el ministre Montoro al Congrés dels Diputats– en matèria de desenvolupament rural, doncs, justifiquen una davallada substancial de fons en el cofinançament del PDR, que nosaltres entenem que és un cofinançament amb tres potes: Unió Europea, Administració general de l'Estat, comunitats autònomes; davallada que significa per a Catalunya una pèrdua d'entre 140 i 150 milions d'euros aproximadament.

Ara bé, paradoxalment, sí que l'Estat té diners per finançar un PDR estatal. Com és possible, no?, que manifestem per una banda que no hi tenim competències, el ministre Montoro diu que no hi ha competències en aquest assumpte del desenvolupament rural, i en canvi sí que retenen els diners que correspondria revertir a

les comunitats autònomes i atendre els propis programes de desenvolupament rural de totes elles, no?

Mirin, senyors i senyores diputats, aquest és un tema molt important, de veritat, molt seriós, ens hi juguem el futur de moltes explotacions agràries i, per tant, no ens mereixem aquest tracte. Com ja he dit abans, sobretot a Catalunya es va fer una bona execució del PDR, com he dit, superior a la mitjana europea i a la mitjana estatal.

Per tant, aquest Parlament avui té un gran repte, té una gran oportunitat, senyors i senyores diputats, d'exigir que l'Estat espanyol sigui coherent, i que, si és cert que no té competències en desenvolupament rural, doncs, que renunciï a aquests diners i que els inverteixi en els PDR autonòmics. I si és així, també, si hi ha una Direcció General de Desarrollo Rural y Política Forestal, doncs, que en caigui aquest nom de «desarrollo rural» si realment no hi tenen competències, i que aquests diners que tenim posats allà, en aquest òrgan, també reverteixin en els PDR autonòmics.

Per tant, vull agrair als grups parlamentaris que hi han presentat esmenes el seu treball, i ja després, en la propera intervenció, em manifestaré al respecte.

Gràcies, senyores i senyors diputats, conseller, presidenta.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Hi han presentat esmenes tres grups parlamentaris. En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Diputades, diputats, per posicionar el Grup Socialista.

Bé, en primer lloc, diputada, lamentar una mica, en comparació amb fa dues setmanes, que també vam estar parlant una moció del món agrari, en la qual el nostre grup va incorporar, amb ganes de buscar consensos i trobar posicions intermèdies que ens unissin a tots, disset esmenes, disset esmenes o transaccions que vam incorporar dels diferents grups. Esmenes o transaccions incorporades per part del Grup de Convergència i Unió de les tres esmenes que hi hem presentat nosaltres? Zero. Disset nostres, zero per part del Grup de Convergència. Per tant, dic: hauríem entrat a negociar transaccions, per tant, lamentem en primer lloc que no s'hagin acceptat.

Què és el que demanàvem nosaltres? Doncs, bé, en primer lloc ens sembla bé demanar una renegociació del ministeri que porti més diners, perquè llavors sortiran els companys del Partit Popular i diran que ells mantenen l'assignació, no, que la superen. Per tant, escolti, jo crec que aquí el que nosaltres demanàvem en les nostres esmenes és: «Ministeri, posarà la mateixa assignació que l'anterior període de PDR? Sí o no?» Llavors, demanàvem en una altra esmena: «Govern, garanteixi-hi» –del «trifinançament», eh?, de les tres potes de finançament– «l'aportació, com a

mínim la mateixa que hi teníem fins ara, el percentatge. Sí?, no? I import total –sí?, no?» És el que demanàvem.

Per tant, jo crec que al final cal ser clar i dir... Si nosaltres estem convençuts que des del Govern de la Generalitat es fa tot el que toca, doncs, escolta, no passa res per dir: «Nosaltres ens comprometem a aportar-hi el mateix finançament que hi havia a l'anterior període.» Però llavors demanem també al ministeri que faci el mateix. Jo crec... No s'ha acceptat.

Tercera, i aprofitant que debatem sobre el món agrari, doncs, bé..., i que demanem que paguin, doncs, escolta, també al Govern insistim que cal pagar o donar un missatge de quan es podran pagar els deutes pendents 2010, 2011, 2012, 2013 de cooperatives, d'organitzacions agràries, d'agricultors, de ramaders. Podíem acceptar-hi, també, una transacció, en aquest sentit, de dir: «Bé, mirem vejam si el 2014 podem demanar al Govern que liquidi les subvencions pendents de pagar del 2010?» –suposant que no n'hi hagin del 2009. Podem acordar-ho, això? No és..., no ho demanem, no fem una proposta de màxims, sinó d'intentar buscar algun acord i donar alguna resposta al sector.

Mireu, competències exclusives en matèria d'agricultura. D'acord, hi estem d'acord –hi estem d'acord. Per tant, qui ha de donar explicacions sobre què passa al món agrari, què passa al món rural? El Pirineu, per exemple, si érem el 2 per cent de la població fa cinquanta anys, ara som l'1 per cent, i baixant. Per tant, hi ha un envelliment progressiu, hi ha una despoblació progressiva –també passa a les Terres de l'Ebre. Per tant... I empobriment, perquè les indústries, moltes indústries importants que teníem a les zones rurals estan tancant.

Per tant, els plans de desenvolupament rural també han de servir per diversificar l'economia del món en sectors no agraris. Això es fa? No –no–, no es fa. Per tant, ens cal treballar i treballar millor, i, per tant, hem de ser nosaltres que ho hem d'avaluar, de dir: «El ministeri que hi porti el que hi ha d'aportar, i nosaltres definim bé els objectius», i que nosaltres puguem fer, eh?, veure vejam si els indicadors funcionen o no funcionen i, a partir d'aquí, llavors, intentar fer bé la feina. (*Remor de veus.*)

No es posi nerviós, conseller, que ja... Són indicadors...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Òscar Ordeig i Molist

...i són indicadors estadístics...

El vicepresident segon

Senyors diputat, perdoni un moment. Agrairia silenci a l'hemicicle, també al primer banc. Gràcies.

Endavant.

Òscar Ordeig i Molist

En tot cas –gràcies–, jo reproduiré una frase que va sortir en la interpellació de fa dues setmanes. És a dir, «moltes vegades costa donar la importància que té al món rural, al desenvolupament rural», la diversificació, la importància de la innovació, de poder crear un país estructurat i de la cohesió territorial. I «moltes vegades s'ha menystingut el desenvolupament rural» –no són paraules meves, són paraules del mateix conseller. Per tant, no evidentment al mateix conseller, però sí que a tots plegats moltes vegades ens costa que no es facin –ja ho havíem dit– retallades o que no es facin ajustos més grans que a la resta de conselleries, que a la resta de departaments, al desenvolupament rural.

Per tant, sí a favor de la sostenibilitat, del creixement sostenible del món rural, sí a favor de la innovació, sí a favor del desenvolupament rural, però això al final vol dir: «Govern de la Generalitat, porti l'assignació que li toca. Govern de l'Estat, renegociem.» Renegociem, perquè fa quatre dies semblava que els 30 i escaig milions de més que havíem aconseguit a la conferència sectorial, que el conseller hi estava satisfet, en aquest sentit. Per tant, és a dir, com quedem?

I llavors, sobretot, donem un missatge clar, de dir: «Escolta, nosaltres assumim els nostres compromisos de les subvencions amb el sector.» Hi ha subvencions que vénen del ministeri directament finalistes i que la Generalitat no paga. Ramaders del Pallars, sindicats agraris esperen una resposta precisament també per fer aquesta modernització i aquesta millora del sector agrari i del món rural.

Per tant, lamentem que no s'hagin inclòs les nostres esmenes, i en tot cas estem disposats, en un futur, a negociar algun punt de trobada.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, president. Bé, des d'Iniciativa - Esquerra Unida creiem que el model de la nova PAC 2014-2020 que l'Estat vol implantar essencialment perjudica, com sempre, els petits productors, els petits agricultors, els petits ramaders –sobretot els de boví de carn– i els productors d'oli d'oliva. I com ho fa? Doncs, com bé s'ha explicat aquí ja, perjudicant enormement també la distribució dels ajuts, el primer pilar del PDR, i sobretot amb relació al desenvolupament rural, el següent pilar.

Rebutgem, òbviament, la distribució actual de l'aportació i aquesta disminució de l'aportació del ministeri en un 70 per cent –és a dir, 158,98 milions d'euros, aproximadament–, i, en aquest sentit, la nostra esmena volia completar la informació, doncs, del primer punt.

Agraïm a la diputada Cristina Bosch que ens l'hagi volgut acceptar, doncs, perquè creiem que era important deixar clar fins a quin punt patíem una retallada i era injusta, no?, aquesta retallada.

De fet, els sindicats també han denunciat reiteradament que el ministeri opti per un model de PAC que comportarà, el 2015, una reducció inicial en els nous ajuts del règim de pagament bàsic respecte dels mateixos ajuts percebuts el 2014. Aquest model, que és del tot qüestionable, fa que el ministeri sigui qui tingui la competència de distribuir ajuts a Catalunya, i concretament les més perjudicades seran les explotacions de boví, de carn, amb poca superfície agrària, i les d'olivera, juntament amb els cultius de fruita seca i de vinya: les primeres podran patir una disminució progressiva addicional dels ajuts de fins al 22 per cent, i les segones, fins al 30 per cent.

Com deia el mateix coordinador del sindicat Unió de Pagesos, el senyor Joan Caball, «en lloc d'ajudar els sectors que queden perjudicats pel criteri de la nova PAC, que es basa en la disponibilitat d'hectàrees de superfície agrària, el ministeri afavoreix una competència deslleial entre territoris». I hi afegeix, a més, que «ha dissenyat un model amb l'objectiu d'aconseguir un repartiment al més semblant possible al que ja hi havia anteriorment», i que «això significa que no es corregiran les injustícies», sinó que s'augmentaran.

Un mal finançament del Programa de desenvolupament rural també implica, a més, novament, que perilli la incorporació de joves agricultors al camp, la modernització de les explotacions, el valor afegit de les produccions, les ajudes agroambientals, les indemnitzacions compensatòries de muntanya o de les zones desfavorides, entre moltes altres. Un veritable drama, de nou, per a l'agricultura i la ramaderia del nostre país, i sobretot per als petits productors; sempre, els petits productors, els més perjudicats de les nostres polítiques agràries a nivell europeu i a nivell estatal.

Per aquest motiu nosaltres demanàvem una esmena, i concretament demanàvem que s'establís un calendari de reunions per negociar *enèrgicament* la reconsideració de l'Administració general de l'Estat a través del conseller d'Economia, el senyor Mas-Colell –no només el senyor conseller d'Agricultura, sinó que aquí també hi té molt a dir el senyor Mas-Colell–, el qual en aquests moments hauria d'estar traslladant al Consell de Política Fiscal i Financera de l'Estat el rebuig a aquest sistema de repartiment.

Si més no, ens trobem amb una demanda, en aquesta moció, una mica estranya, si m'ho permeten. I, sincerament, aquesta demanda al sector en aquests moments em sembla que li serveix de ben poca cosa, perquè si vostès volen suprimir les competències en desenvolupament rural de les direccions generals i treure el nom de «desarrollo rural» de la Dirección General de Desarrollo Rural, doncs, ens sembla molt bé, però creiem que això no tindrà més transcendència més enllà d'aquestes quatre parets, i vostès ho saben.

Per això els diem que el més correcte és continuar treballant, des de la Generalitat, ja sigui des del Departament d'Agricultura –des del DAAM– o des del Depar-

tament d'Economia, per fer retractar el ministre de les seves paraules, i de les seves retallades i dels seus repartiments injustos. Una altra cosa vostès saben que és fer volar coloms i és poc útil ara mateix per al sector.

En conclusió, votarem a favor del punt 1 i ens abstenem en el segon punt.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, avui debatem aquesta moció subsegüent a la interpellació que es va fer fa quinze dies en el darrer Plé al conseller d'Agricultura sobre el PDR.

Crec que ja s'han exposat a bastament –la ponent, la senyora Bosch; també ha exposat el seu posicionament la diputada Vilà– i ja s'ha exposat ben clarament què suposa que perdem aquests fons del PDR. Permetin, doncs, que em centri en altres coses, enfocades directament al PDR i a la supressió de la Direcció General..., no la direcció general, sinó les competències que diu el mateix ministre Montoro que no té en desenvolupament rural. I com que nosaltres, i crec que la majoria..., la «majoria» no: vull dir l'àmplia majoria, tota la majoria del Parlament estem d'acord que no volem administracions duplicades, que porten només despesa i no generen riquesa, doncs, que s'eliminin aquestes competències, que es posin els recursos a les autonomies, que tenen transferides aquestes competències, i així podrem treballar.

Perquè el que suposa que el ministeri, el Govern de l'Estat, no compleixi amb les seves obligacions i amb allò a què estava compromès no només és una deslleialtat a les institucions –dir-ho a última hora després d'una negociació, després d'una conferència sectorial, és de molt mala bava–, sinó que a més a més és una deslleialtat a les persones, indirectament, dels territoris. No parlem dels pagesos, o la gent que viu del món rural o els empresaris de Catalunya, no; també els d'Andalusia, els d'Extremadura, els de Galícia, els del País Basc. Parlem d'això, eh? No és una qüestió... Jo sempre ho dic: el ministre Cañete no ens té mania, a nosaltres. Té un altre model, ja està. Per tant, com que té un altre model, i ens afecta –i no només ens afecta a nosaltres, sinó que afecta altres parents i amics que tenim per l'Estat espanyol–, doncs, per això ho defensem i per això ho exigim.

Mirin, no sé si saben que... Això ho hem explicat alguna vegada, però aniré amb dades més concretes: el que aporta Catalunya via Estat espanyol al pressupost comunitari és un total de 2.600 milions d'euros anuals –després els explicaré com es calcula. Això suposa que el percentatge que va a política agrària comunitària, dintre el pressupost comunitari, és aproximadament un 43, un 45 per cent; això són 1.734 milions d'euros. En rebem, del primer i el segon pilar, la

«friolera» de 522. Per tant, tenim aquí un dèficit de 1.200 milions d'euros.

Si mirem territorialment aquestes aportacions, el que aporta Catalunya a la Unió Europea és això que els he comentat: aquest dèficit de 1.200 milions d'euros. Si Catalunya fos un estat independent i agafés els paràmetres de càlcul del pressupost comunitari, a Catalunya li tocaria aportar 1.500 milions d'euros, que vol dir, fent-hi el mateix percentatge, que es destinarien a política agrària comunitària 1.000 milions. El retorn com a mínim seria el mateix –500 milions d'euros aproximadament–, però s'entén que, si Catalunya és un aportador net al pressupost de la Unió Europea, hi tindria certa força més per negociar i segur que en rascaríem alguna cosa més. Per tant, això, quan ens diuen que sortirem del sistema solar i que no cobrarem els ajuts de la PAC, els que no cobraran els ajuts de la PAC són la resta dels estats de la Unió Europea.

Fixin-se que per renda *per capita* el primer país que rep ajuts és Alemanya: 18.000 milions de la seva renda, de cada pagès, de mitjana. Nosaltres no ens hi acostem ni de broma. Per tant, alguna cosa hi hauríem de dir.

I els dic com es calcula, això. Doncs, mirin, hi han tres grans valors: un és el percentatge del producte nacional brut; l'altre és el percentatge de l'IVA recaptat en aquell estat, i l'altre és el percentatge de la recaptació dels aranzels i de les excepcions que es fan a les importacions de països tercers. Com que nosaltres aportem molt més, dintre de l'Estat espanyol, en percentatge nacional brut, en recaptació d'IVA i a més a més en recaptació d'aranzels, aquí és on tenim aquesta diferència.

Per tant, i perquè en vegin el rànquing –així, per acabar–: el rànquing del tercer país que més dèficit té respecte al seu PIB és Alemanya, un 0,42 per cent; en segona posició, els Països Baixos, amb un 0,60 per cent, i el rei de les aportacions i del dèficit és Catalunya, amb el 0,69 per cent. Creo que no hace falta decir (*l'orador en remarca la pronúncia amb esses sordes*) nada más.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, els he de reconèixer que són molt hàbils, els he de reconèixer una gran habilitat a donar la volta a les coses, segurament perquè diuen allò que *la mejor defensa* és un bon atac.

Però per atacar s'han de tindre arguments, i vostès només en tenen un. Només tenen un argument, que és el de sempre: el d'anar de víctimes i el d'«Espanya ens roba». Però, mirin, jo sí que tinc arguments, i tinc xifres, i, per tant, ara els les donaré, si m'ho permeten.

D'entrada, cal recordar que, en la negociació del marc financer per al període 2014-2020, Espanya ha aconseguit un increment en desenvolupament rural: més diners que en el període anterior quan hi havia més països a repartir; per tant, jo crec que ha set una bona negociació i ha set un èxit. En la conferència sectorial, en el repartiment entre les diferents comunitats autònomes per als seus PDR, s'han repartit 8.053 milions d'euros, és a dir, 51 milions més que en el període anterior. Hi ha 238 milions d'euros que es destinaran a un programa nacional; segurament a vostès no els agrada, que hi hagi un programa nacional, però estan aquí inclosos, entre d'altres, la Red Rural Nacional; la integració cooperativa, important per a millorar la competitivitat i la internacionalització de les nostres cooperatives a totes les comunitats autònomes, entre elles Catalunya, que en surt molt beneficiada, ja que aquí tenim una indústria alimentària molt potent i molt important.

I cal recordar..., i de fet el conseller va sortir molt satisfet de la conferència sectorial, quan va declarar que havia set un gran èxit que Catalunya tingués 34 milions més per al PDR, el que suposa un 11 per cent més que el període anterior; un repartiment que s'ha fet amb criteris objectius, amb els mateixos criteris que s'ha fet a tots els països de la Unió Europea. I convé també recordar que la distribució anterior suposava que el 75 per cent estava repartit entre sis comunitats autònomes, cosa sospitosa.

Han dit una cosa que és certa –que és certa–: Catalunya..., les comunitats autònomes, tenen competència en matèria de desenvolupament rural, però també han de dir que l'Estat en té la coordinació i les bases. Aquest repartiment competencial és la base de l'establiment de criteris que assegurin la igualtat de tracte de tots els productors.

Per tant, i resumint –i resumint–: PDR autonòmic, 34,5 milions més, i PDR estatal, 243 milions d'euros, que no van –que no van, això és important–, en detriment dels PDR autonòmics. I la diferència entre l'un i l'altre és que, mentre els PDR autonòmics estan cofinançats entre la comunitat autònoma, l'Estat i la Unió Europea, els PDR nacionals estan cofinançats entre l'Estat i la Unió Europea. I, en aquest sentit, el Govern de l'Estat finançarà el 30 per cent de la despesa nacional dels programes de desenvolupament rural de les comunitats autònomes.

Qui incompleix? Qui incompleix els programes de desenvolupament rural? La diputada Cristina Bosch deia textualment: «Creiem molt en el desenvolupament rural.» Jo no vull ni pensar què farien si no hi creguessin. Perquè, miri, i li diré una frase: «El Govern hauria de prioritzar pressupostàriament aquesta línia d'ajut i planificar millor els seus recursos.» No ho dic jo –no ho dic jo–, entre cometes: sindicats agraris. Què passa amb els plans de millora, amb el pagament de l'any 2012 i de l'any 2013? Vostès creuen molt en el desenvolupament rural, però després no paguen –no paguen. El que han de fer, en lloc de reclamar al Govern de l'Estat el que ja fa, és complir els seus compromisos i no reclamar més competències per a després no fer absolutament res.

I per acabar, a veure, és molt fàcil, intentaré explicar-me i segur que vostès, que són molt llestos, ho entendran. Tenim uns fons del PDR que es donen als estats membres de la Unió Europea, els fons van als estats membres de la Unió Europea. I, per tant, Catalunya, com a comunitat, té aquests fons perquè forma part d'aquest Estat membre que és Espanya i que ha fet una bona negociació a la Unió Europea. En aquesta Catalunya independent, tan idíl·lica –tan idíl·lica– que vostès plantegen, tindrien moltes competències, molta interdependència, totes les competències. Recursos...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

...de la Unió Europea, zero.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... Bé, després del que hem sentit de les últimes dues intervencions, la veritat és que –i anteriorment també, però...– aquesta moció encara ens crea més desconcert, no?

Hi ha un incompliment; això ens ho diu el grup parlamentari del Govern. I fins i tot inclou dins d'aquesta moció, de l'original presentat, una esmena que parla de «deslleialtat» i que quantifica la reducció de l'aportació de l'Administració general de l'Estat als fons del PDR sobre màxims, hi fa un càlcul sobre màxims, això de *ponte en lo peor*, eh?, a veure què és el que ve finalment. Però trobem a faltar a la moció quelcom més que la referència a l'incompliment per part del Govern d'Espanya.

També han acceptat o, millor dit, han transaccionat, amb Esquerra Republicana en aquest cas, doncs, una esmena que comporta ni més ni menys que la supressió unilateral, per part del Govern d'Espanya, de qualsevol referència al desenvolupament rural, no?, que no hi hagi cap direcció general que pugui tenir, doncs, en el seu nom aquest estigma –en aquest cas, seria un estigma per a ells, perquè no col·laboren en aquest desenvolupament. Jo penso que potser és una mica agosarat, no?, perquè no sempre s'ha de fer cas –del tot, almenys– del que diu el senyor Montoro. Això ja ho sabem, eh? (*Remor de veus.*) Sí, perquè el senyor Montoro, tots ho sabem prou, penso que ho sabem prou, sovint s'equivoca, eh? –sovint s'equivoca–, i de vegades diu una cosa i al cap de deu minuts, doncs, s'ha d'autocorregir. I espero, senyor conseller, que només sigui això, que no sigui que el senyor Montoro es negui a si mateix la competència per després acabar negant els fons. Penso que no serà el cas.

Però, bé, la moció definitiva, el que avui tenim damunt la taula, el que votarem, és la que ens han presentat finalment, aquesta que inclou dues transaccions: una amb Iniciativa, l'altra amb Esquerra.

També els he de dir que esperem que aquesta moció no sigui la constatació, doncs, d'un nou trident parlamentari, una mena de primer fruit del pacte de l'AVE, aquest pacte de l'AVE del 8 d'abril –per cert, l'aniversari del senyor conseller. Crida l'atenció que no hagin incorporat cap de les esmenes aportades pel PSC, que eren constructives i pensem que eren adients. Però, senyor Ordeig, tenien un defecte formal –tenien un defecte formal–, perquè parlaven ni més ni menys que de negociar amb el Govern d'Espanya, i això ja sap que va contra el signe dels temps, almenys en aquest Parlament. I parlen també que el Govern –però, compte, en aquest cas el Govern de la Generalitat– ha de complir amb els seus compromisos, amb el finançament del PDR català, i demana ni més ni menys que el «pagament de les diferents línies de subvencions pendents de pagar als agricultors, als ramaders, a les organitzacions agràries», del 2013 i d'altres anys anteriors, no? Per tant, defecte de forma, nul efecte pràctic, no es poden incloure a la moció.

Si haguessin mantingut la moció amb la redacció original, hauríem donat suport al punt número 1, ja els ho dic. Però amb l'actual redacció, doncs, el nostre grup parlamentari, en aquest cas, no hi podrà donar suport.

I també els he de dir que si el que volien amb aquesta moció, que em fa l'efecte que potser va per aquí, és donar una bufetada al Govern d'Espanya –una bufetada, s'entén, en l'àmbit parlamentari, eh?, és figurat, absolutament–, doncs, ho poden fer allà on toca, al Congrés dels Diputats, perquè tots tres –tots tres–, els que s'han inclòs dins aquesta moció, tots tres poden fer-ho –poden fer-ho–, almenys de moment. I des de Ciutadans els podem dir que estem segurs que és on toca.

Per tant, ja els anuncio que no tindrà suport, aquesta moció, per part del nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres donarem suport a la moció, amb excepcions i suport crític. Suport a la moció perquè estem d'acord en... (*Remor de veus.*) Perdonin? (*Veus de fons.*) Votarem que sí, però amb algunes objeccions crítiques a la política agrària que fa aquest Govern. Però, tot i així, sí que donarem suport a la moció en els dos punts.

Primer, perquè jo crec que és clar, és obvi, és evident el descens de les aportacions del Govern espanyol respecte als programes operatius. Abans se'ns ha intentat explicar una mica la diferència entre la conferència sectorial, els programes operatius, que només són

autonòmics, etcètera. En tot cas, les xifres manen i les xifres són: programa operatiu 2007-2013, 228,8 milions d'euros; programa 2014-2020, 88,4. Per tant, per molt que s'intenti explicar amb molt bona pedagogia, el descens és evident. És per això que nosaltres hi votarem a favor.

Sobre el segon punt, que és, doncs, manar al Magrama, com diu la moció – Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente –, que aboleixi la Direcció General de Desarrollo Rural y Política Forestal perquè no té competències. Bé, també ens hi podríem abstenir; en tot cas, hi donarem suport tal com està. Però fins aquí el que és positiu.

A partir d'aquí, la crítica, no? –a partir d'aquí, la crítica. I és la política agrària que s'està construint i com es construeix. A grans trets, dibuixant un mapa..., doncs, si en veiem, també, xifres –sense especular, xifres–, doncs, un 33 per cent menys del pressupost de 2008 a l'actual; les inversions reals també han decrescut un 80,37 per cent, és a dir, de 124 milions es passa a 24 enguany; des del 2001 la renda agrària ha caigut un 40 per cent; el PIB agrari és negatiu els quatre trimestres de 2014, per exemple; el nombre de persones que cotitzen en règim de la seguretat social ha caigut un 9,53 per cent.

I, a més a més, això ha propiciat un desballestament del sector, que es veu o es materialitza en el fet que, a part d'un país que aspira al desenvolupament rural en la indústria, hi aspira en la ramaderia, entenem, perquè som un país agrícola, però som un país ramader, on mana el sector del porc, però que l'aviram el segueix, i els dos sectors, doncs, absolutament sotmesos a les directrius dels grans empresaris; sectors als quals intenten retornar molts joves perquè són sectors de futur, des del nostre punt de vista.

A més a més, no som un país autosuficient en matèria alimentària; la nostra quota d'autoabastiment no arriba al 30 per cent, i per nosaltres sí que és una qüestió de futur assegurar aquesta sobirania alimentària. Desajustos gravíssims en la cadena de valor: algun cop li hem comentat, no?, quina poderosa agrupació és l'ANGED i com afecta aquesta agrupació. Doncs, augmentant els preus de cara als mateixos pagesos, que han de vendre per sota del preu de cost.

I per on passa l'alternativa? Des del nostre punt de vista, passa per una agricultura que no sigui extensiva, és a dir, una agricultura de proximitat, que sigui ecològica, que sigui de qualitat, que això nosaltres entenem que augmenta el valor afegit i, a més a més, doncs, ha d'intentar optar a la certificació de la CCPAE. Dèiem que en aquest model d'agricultura el sector productiu també ha de ser el mateix..., és a dir, el que s'encarregui de marcar les directrius de la comercialització perquè aquestes grans empreses de distribució quedin, per tant, en un segon marge. Pensem que és necessari dotar de suport i, per tant, d'ajuts el sector de les cooperatives, que també és un sector clau, que agrupa, per tant, aquests petits pagesos que no poden competir amb altres del sector. La renda agrària és obvi que requereix inversió financera i pressupostària, i si s'aposta, per tant, per un pla de desenvolupament ru-

ral, ha de ser un element clau. I sobretot entenem que és important no deixar de fer la reivindicació d'un país sempre lliure de transgènics.

Per tant, si volem que aquest sigui un model de futur, el del desenvolupament rural, i per nosaltres ho és, en un moment en el qual, doncs, el capitalisme està en col·lapse, i capgirar el model productiu, també depèn en bona part de com repensem l'agricultura, de com repensem la ramaderia i de quins ajuts li propiciem, doncs, si volem que sigui un model de futur, si volem que sigui un model que insuflí valors, que aposti per la sobirania alimentària i, com hem dit, que capgiri el model productiu, cal que es deslligui per complet del domini de les grans empreses, cal que es deslligui per complet del domini dels grans empresaris.

Noranta-cinc anys després de la seua mort, les reivindicacions d'un revolucionari, Emiliano Zapata, segueixen vives, també, en les nostres consciències: terra, llibertat i justícia.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Bé, presidenta, conseller, diputats, diputades... Bé, diputat Ordeig, per què no hem acceptat les esmenes? Dos motius: primer, perquè la moció era molt concreta, eren uns punts molt concrets, molt específics, i el que preteníem era que aquest Parlament es pronunciés respecte d'aquest rebuig i d'aquest desacord en aquesta davallada dels fons europeus. I, després, per un altre motiu: perquè els punts que vostè ens plantejava com a esmenes eren punts que vostè ja havia presentat el Ple passat amb una altra moció i que aquesta cambrà hi va votar en contra. Per tant, tampoc no tenia massa sentit ara tornar a debatre sobre una cosa que ja ha estat debatuda. Vull dir, podem mirar-ho de moltes maneres, però aquesta és la realitat.

I, després, respecte del comentari que ha fet vostè de la diversificació de l'agricultura, vull dir, vostè suposo que sap què són els programes Leader i la inversió... I, mire, en la seva comarca mateix, eh?, en l'Alt Urgell. Dades: 2000-2006, tres-cents projectes, 4 milions d'euros; i 2007-2013, 4,1 milions d'euros una altra vegada, en projectes que van des de l'agroalimentari, a l'industrial, a l'artesanal, al turisme. Més diversificació que aquesta no crec que la poguéssim trobar. Per tant, aquest és el tema, no?

«Menysteniment del PDR»? Sí, ho va dir el conseller i ho vam dir. I per això la nostra lluita constant de cara a intentar un altre concepte de PDR i a poder-lo mantenir.

I respecte a altres ajuts, a les ICM. Mire, aquesta setmana el Departament d'Agricultura va pagar 2 milions d'euros en ajuts agroambientals. I properament pagarà els ajuts de les ICM als ramaders de les seves comarques, eh? Per tant, aquesta és la situació.

A la diputada Vilà, li volia dir... Bé, respecto..., gràcies per l'esmena i per la votació del primer punt. Una mica tebi el seu posicionament en el segon punt, perquè, de fet, és el ministeri, que ens diu que no té competències, no ens ho hem inventat, nosaltres. És a dir, si no hi ha competències, doncs, deixem-ho estar, no hi ha Dirección General de Desarrollo Rural.

I a la diputada Dolors López. És que crec que no ens hem entès, crec que no parlàvem del mateix, perquè jo en cap moment he fet cap tipus de victimisme. (*Veus de fons.*) No, perquè el nostre esforç, l'esforç de Catalunya en l'execució del PDR..., no és que ho diguem nosaltres, és que ho diu el ministeri, també. I és evident, perquè no l'han fet altres comunitats autònomes; si no, mirem Extremadura, per exemple. Nosaltres hem aprofitat tots els diners i no n'hem hagut de retornar, no s'ha perdut ni un euro, de fons europeus a Catalunya. Per tant, no m'ho digui això.

Els 35 milions d'euros del PDR que va aconseguir el conseller a la conferència sectorial. Perdoni, n'havien perdut 140 el període anterior, eh? (*Remor de veus.*) Ja està bé, que rebéssim una compensació de 35 milions d'euros. I vostè parla: «PDR estatal, igual tracte.» Igual tracte és *café para todos* –és *café para todos*. Això no és envair competències? És que no tenim competències exclusives en agricultura? És que no podem defensar el nostre PDR autonòmic? No em digui que el PDR estatal no va en detriment del PDR autonòmic...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Cristina Bosch i Arcau

...perquè és increïble.

Doncs ja està. Agrair molt als grups que ens donaran suport amb aquesta moció, perquè el que volíem era precisament això, manifestar el nostre rebuig davant d'aquesta... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Estem cridant a votació. (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta. Per demanar votació separada dels dos punts.

(*Sara Vilà Galan i Òscar Ordeig i Molist demanen per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Per al·lusions, senyora Vilà, i després el senyor Ordeig.

Sara Vilà Galan

Sí. Senyora Bosch, potser el nostre posicionament li sembla eteri, però és que resulta que és el posicionament dels sindicats. Els sindicats agraris no els demanen que demanin suprimir el *ministerio*, el Magrama, i la *dirección* i el *desarrollo rural*; no li ho demanen, això. Li demanen que negociï, que el senyor Mas-Collell negociï, que el senyor conseller també d'Agricultura, el senyor Pelegrí, negociï, i que, per tant, el ministre Cañete, doncs, es retracti de les seves paraules, i es retracti i comenci a tirar enrere totes aquestes decisions que afecten el PDR.

La vicepresidenta primera

Senyor Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Òscar Ordeig i Molist

Sí. La diputada comentava què és el que passa, per exemple, al Pirineu, comentava l'exemple de l'Alt Urgell. Jo només li diré una cosa..., com que vivim allà i, per tant, ho patim cada dia. Algunes coses fan bé, evidentment, però els indicadors són molt clars: tenim un món rural molt envellit, tenim un món rural cada vegada més empobrit i tenim un món rural cada vegada més despoblat; són les dades. Per tant, es fan coses, però algunes coses haurem de canviar des del Govern, que és qui té les competències.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Doncs, ateses les peticions... (*Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.*) Senyor Guiteras?

Dionís Guiteras i Rubio

Sí, gràcies, presidenta. És per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

Sí, trenta segons, no duraré més. És que la diputada López ho ha tornat a dir, i és que em sap molt de greu. Que si som independents, sortim de l'estratosfera i sortim de la Unió Europea i perdem els ajuts; per tant, ha dit i ha tornat a dir «zero ajuts». És que n'aportem 2.600 milions i en rebem 500, i no m'ho invento jo, és que són els números, és la calculadora i una mica de paciència.

(Dolors López Aguilar demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora López? *(Veus de fons.)* Per allusions. Trenta segons.

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta. Jo no volia intervenir, perquè crec que he fet una exposició molt clara i, com ha dit la representant, la portaveu, de la CUP, inclús pedagògica, no? Però, clar, m'hi veig obligada després del que aquí s'ha dit.

Miri, jo he rebutat tots els arguments, absolutament tots, no solament amb fets, sinó també amb xifres. I les xifres són les que són i, per tant, en aquests moments l'únic que podem dir és que, gràcies al fet que el Govern de l'Estat ha fet una bona negociació a Europa, tenim més fons per al PDR, també a Catalunya, i aquesta és una realitat, mal que li pesi a algú.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Procedirem a iniciar la votació. Farem dues votacions, eh? El punt 1, per una banda, i el punt 2, per una altra.

Esperarem que la diputada responsable de la moció s'assegui. *(Remor de veus.)* És tard, ja ho sé.

(Pausa.)

Comencem la votació, doncs. Votarem primerament el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 98 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Tot seguit votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 86 vots a favor, 26 en contra i 11 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i sis minuts.